

பேசுவதுபோல்
எழுதலாமா?

பேச்சுத்தமிழை
கூகலாமா?

தமிழ்மொழிக் கல்வி
புதிய முறை எளிய வழி

தமிழண்ணல்

பேசுவதுபோல் எழுதலாமா?
பேச்சுத்தமிழை இகழலாமா?

தமிழ்மொழிக் கல்வி புதியமுறை எளியவழி

தமிழண்ணல்

விற்பனை உரிமை

மீனாட்சி புத்தக நிலையம்

மயூரா வளாகம், 48, தானப்ப முதலி தெரு, மதுரை 625 001
தொலைபேசி : அலுவலகம் - 0452 - 2345971 வீடு - 2560517
மின் அஞ்சல் : meenakshiputhakam@hotmail.com

முதற்பதிப்பு : தி.வ. ஆண்டு 2036

ஏப்ரல், 2005

உரிமை பதிவு

விலை ரூ.25.00

நூல் விவரம்

நூலின் பெயர்	: பேசுவதுபோல் எழுதலாமா? பேச்சுத் தமிழை இகழலாமா?
ஆசிரியர் பெயர்	: தமிழண்ணல்
நூலின் தன்மை	: சிறு கட்டுரைகள்
முதற்பதிப்பு	: ஏப்ரல், 2005
தாளின் தன்மை	: வெள்ளைத்தாள்
நூலின் அளவு	: 18 x 12.5 செ.மீ.
அச்சு எழுத்து அளவு	: 10 புள்ளி
பக்கங்கள்	: 88
நூலின் விலை	: ரூ.25.00
அச்சிட்டோர்	: மோனார்க் கிராபிக்ஸ், சென்னை.
ஒளி அச்சுக் கோர்வை	: ஐ கேட்சர், மதுரை
நூல் கட்டுமானம்	: அட்டைக் கட்டு

===== வெளியீடு =====

தமிழ் மொழிப் பயிலகப் பல்துறைக் கழகம்

இந்நூலின்
இறுதியில்
வினாக்கள்

உள

மாணவர்களுடைய
இந்நூல்களைப்
பரப்பி, படிக்க
வைத்து, எழுத்துத்
தேர்வும்
வாய்மொழித்
தேர்வும் நடத்தி,
போட்டியில்
வெற்றி
பெறுபவர்களுக்குப்
பரிசும் பட்டமும்
வழங்கத்
தமிழமைப்புக்கள்
முன் வர
வேண்டும்.
இதனால்
ஆண்டுவிழா,
முத்தமிழ் விழா
யாவும்
பயனுடையதாகும்.

நூல்வாங்க,
பரிசுதர
வள்ளல்கள்
உதவ வேண்டும்.

முதல்
பதினமருக்குச்
செந்தமிழ்ச்செல்லன்
செந்தமிழ்ச்
செல்லி எனச்
சான்றிதழ் தருக.

தொடர்புக்கு
விரகநாதன் ஊழியம்

4, இலார்து நகர்
7வதுதெரு,
கோ.புதூர்.
மதுரை-7.

தமிழின் சூயம்பு காப்போம்

1. தமிழில் நாம் பேசுவதுபோல் எழுதுவதில்லை எழுதுவதுபோல் பேசுவதுமில்லை.
2. பேச்சுத்தமிழில் விரைவு, சோம்பல், அறியாமை காரணமாக ஒலித்திரிபு, சிதைவு, பிழை மலிந்திருக்கும்.
3. பேச்சுத் தமிழ் வேறு; வட்டார வழக்கு வேறு. வட்டார வழக்கைத் திசைவழக்கு எனத் தொல் காப்பியர் ஏற்றார். இவை முழுச்சொற்களாக இருக்கும். ஒரு வட்டார வழக்கு, பிறிதொரு வட்டாரத்தினர்க்குக் குறிப்பாகவே விளங்கும். ஒரே சொல், பிறிதொரு பொருளிலும் பேசப்படும்.
4. பேச்சிலும் மக்கள் தொடர்பு ஊடகங்களிலும் 'பொதுத் தமிழ்' நோக்கியேபயன்படுத்த முயல் வேண்டும். இன்றைய கதை, நாடகங்களில், உரையாடல்கள் பேசுவது போல இருக்கலாம். ஆசிரியன் தனது மொழி நடையைப் பொது மொழியாக - எல்லோர்க்கும் விளங்கும்படியே எழுத வேண்டும்.
5. அல்லாது முழுநூலையும் கொச்சை வடிவில் எழுதுபவர்கள், தம் தலையில் மண்ணைவாரிப் போட்டுக் கொள்கிறார்கள் என்று விட்டுவிடலாம்.
6. பிறவாறு அனைத்தும் கட்டளை மொழி (Standard language) எனப்படும் செப்பம் மிகுந்த, செம்மொழியிலேயே எழுதப்பட வேண்டும். எதனையும் உயர்வை நோக்கி, செம்மையை நோக்கி, நன்மையை நோக்கி முன்னேற எண்ணும் மாந்தரினம், மொழியையும் அவ்வாறே மேன் மேலும் சிறப்புறக் கையாள வேண்டும்.
7. தமிழகத்தில் மக்கட் பெயர்கள் படும்பாடு பெரிது. மீண்டும் தூய தமிழ்ப்பெயர்களையே இடு மாறு, மாற்றம் காணவேண்டும்.

உள்ளுறை

பக்கம்

1.	உலகப்பேச்சு வழக்கும் இலக்கிய எழுத்து வழக்கும்	5
2.	பேச்சுவழக்கு வட்டார வழக்கு இலக்கிய வழக்கு	9
3.	தமிழாக்கச் சொற்கள்	16
4.	தமிழ்ப் புலவர்களும் இருவகை வழக்கும்	30
5.	தமிழர்களின் பெயர்கள் படும்பாடு	37
6.	தமிழ்மொழிக் காவலர்கள்	42
7.	செந்தமிழும் திசைவழக்குகளும்	46
8.	செப்பு மொழி பதினெட்டுடையாள் சிந்தனை ஒன்றுடையாள்	51
9.	தாழையாம் பூ முடித்து தடம் பார்த்து நடைநடந்து	57
10.	செல்வம் குலிந்து கிடக்கிறது இங்கே! சேமித்துக் காப்பவர் எங்கே?	62
11.	பேசுவதுபோலவே எழுதலாமா?	67
12.	இன்னொரு 'கிரியோல்' மொழியல்லவா உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது.	72
13.	வட்டார வழக்கு	77
14.	தமிழா தமிழா ஒன்றுபடு! தமிழால் தமிழால் ஒன்றுபடு	79

1. உலகப் பேச்சு வழக்கும் இலக்கிய எழுத்து வழக்கும்

தமிழ்மொழி தோன்றிய காலந்தொட்டு 'இருவழக்கு' மொழியாகவே இருந்து வந்துள்ளது. அதாவது பேசுவதுபோல் எழுதுவதில்லை; எழுதுவதுபோல் பேசுவதில்லை.

தமிழ்மொழி இளமை மாறாமல் 'என்றுமுள தென்தமிழாய்' இருப்பதற்கு இவ்வியல்பே அடிப்படையாகும்.

இதனை விளங்கிக் கொள்ளாதவர்கள், விளங்காமலே தம் படைப்புக்களை எழுதி, தம் படைப்புக்களும் யாருக்கும் விளங்காமல், தாமும் விளங்காமலே போனார்கள்.

இவ் இருவகை வழக்குகளையும் இடமறிந்து, காலமறிந்து, தாமெழுதும் இலக்கிய வகையறிந்து, துறையறிந்து எந்த அளவு, எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதே, இலக்கணத்தின் பாலபாடமாகும். இதனை நாம் தொடக்கக் கல்விமுதலே, கற்பிக்க வேண்டும். ஏனெனில் இது கழைக் கூத்தாடிகள் கயிறுமேல் நடப்பது போன்றது. நம் முன்னோர் இதைவரன்முறையாகக் கடைப்பிடித்து வந்ததனாலேதான், தமிழ் இன்றளவும் இளமை மாறாது கன்னித் தமிழாக இருக்கிறது.

கட்டளை மொழி (standard language) என ஒன்று இருக்கிறது. அது பொதுத் தமிழ், செந்தமிழ், எல்லோர்க்கும் விளங்கும் தமிழ், சிதைவில்லாத தமிழ் - அதனை நோக்கியே மொழி இயங்க வேண்டும். இக் கட்டளை மொழிக் கயிற்றில் இயங்குபவர்கள், பேச்சு வழக்கு, எழுத்துவழக்கு இரண்டின்பக்கமும் ஒரேயடியாகச் சாய்ந்துவிடாமல், சமனிலை பேணும் வரை காப்பாற்றப்படுவர்; அல்லாது ஒரு பக்கமே சாயும் பொழுது வீழ்ச்சிக்கு ஆளாக நேரும். அவர்கள்தான் வீழ்ச்சியுறுவார்களே தவிர, தமிழ் வீழ்ச்சியுறாது என்று ஓரளவு ஆறுதலடைவோம்.

நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு தமிழர்களை நாம் இருளில் வைத்துள்ளோம். அவர்கள் மகளிர், உழவர்கள், வண்டி இழுப்பவர்கள், சுமை தூக்குபவர்கள், தொழிலாளர்கள், ஏழை எளியவர்கள். அவர்களுக்குத் தமிழைப் பற்றியோ, தமிழிலக்கியம் பற்றியோ எதுவும் தெரியாது. எனவே, இவர்கள், அறிவும் திறமையும் சூழ்ச்சியும் மந்திரதந்திரமும் செய்து, தம்மை ஆட்டுவிப்பவர்களுக்கு ஏற்ப ஆடுகின்றனர். இவர்களுக்கு என்று 'சுயஅறிவை', 'சுய சிந்தனையை' என்று கற்பிக்கிறோமோ அன்றுதான் தமிழுக்கு விடிவுகாலமாகும்.

தமிழில் எழுதும்பொழுது - அது கடிதமேயாயினும், பொதுத்தமிழாம் கட்டளைத் தமிழிலேதான் எழுதவேண்டும்.

பேச்சுநடைபோல, கட்டளை மொழியை எழுத வேண்டுமென அறிஞர் சிலர் கூறுவது, அதன் மொழிநடை (Language style) பற்றியது. கொச்சையாக, ஒலித்திரிபோடு விரைவாகப் பேசிவிடுகிறோமே, அதையே எழுத்திலும் எழுதவேண்டுமென்பதன்று அது.

கட்டுரை, கதை, கவிதை, நாடகம் - யாதாயினும், கட்டளை மொழியே படைப்பாளியினால் எழுதப் படவேண்டும். கதை, நாடக மாந்தர்கள் பேசுவதாக வருமிடங்களில், அவரவர் நிலை, வட்டாரம், குலம் பிற குழலுக்கேற்ப, அது பேச்சுநடையிலிடம்பெறும். இதற்காகக் கதை சொல்கிற படைப்பாளி, தான் எழுதுவதையும் 'பேச்சுக் கொச்சை' நடையில் எழுதுவதென்பது அடிப்படைத் தவறு.

தமிழில் இதழ் நடத்திப் பிழைக்கும் சிலர், இப்படித் தமிழைக் கொச்சைப் படுத்துபவர்களுக்கு நல்ல விளம்பரம் கொடுத்து, பரிசு தந்து ஊக்குவித்துப் பார்க்கின்றனர். இவர்களுக்குத் தமிழ் எவ்வாறு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக ஒரே தமிழாக வழங்கி வரலாம் என்ற பொறாமை - அழுக்காறு.

எந் நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு

**தமிழண்ணல்
எழுதிய**

எளிமைப்படுத்திய இலக்கணநூல்கள்

நன்னூல் எழுத்ததிகாரம்	ரூ.50
நன்னூல் சொல்லதிகாரம்	ரூ.60
யாப்பருங்கலக்காரிகை	ரூ.60
தண்டியலங்காரம்	ரூ.50
நம்பியகப் பொருள்	அச்சில்
புறப்பொருள் வெண்பா மாலை	”

நடைமுறைப் பயன்பாட்டு இலக்கணம்

தமிழில் அடிக்கடி நேரும் பிழைகளும் திருத்தமும்	ரூ.20
பிழை திருத்தும் மனப்பழக்கம்	ரூ.20
சொல் புதிது சுவை புதிது	ரூ.20
தமிழ் 'உயிருள்ள' மொழி	ரூ.25
இனிய தமிழ்மொழியின் இயல்புகள் I	ரூ. 9
இனிய தமிழ்மொழியின் இயல்புகள் II	ரூ. 9
இனிய தமிழ்மொழியின் இயல்புகள் III	ரூ. 9

இக்குறளைத் தவிர, இவர்களுக்கு வேறு என்ன சொல்வது?

ஆங்கிலத்தில் குழந்தைக் கல்வி முதலே அகராதி வைத்துப் படிக்கும் பழக்கத்தை வளர்க்கிறார்கள். சேச்சுபியரையும் மில்டனையும் அகராதியின் துணைகொண்டே, ஆங்கிலேய மாணவனும் விளங்கிக் கொள்கிறான். தமிழில் தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் திருக்குறளும் இரட்டைக் காப்பியங்களும் போல்வன அனைத்திலும் செம்பாதி விளங்கிவிடும். பிற சில சொற்களுக்கு மட்டும் அகராதி தேவைப்படும்.

உரையாசிரியர்களை விட, சிலபோது மூல நூல்கள் நன்கு விளங்கிவிடும் என்பது ஒரு சிறப்பு.

கிரேக்கமொழி புதிதாக உயிர்ப்பிக்கப்பட்டது, பழங்கிரேக்கத்தினின்றும் வேறுபடுகிறது என்பர்.

சீனமொழி ஐயாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட எழுத்து வடிவங்களையுடையது. அதன் வட்டார வழக்குகள் ஒருவர் பேசுவது மற்ற வட்டாரத்திற்கு விளங்காது என்றும் ஒரே சொற்றொடர் ஒரு வட்டாரத்தினர்க்கு ஒரு பொருளையும் பிறிதொரு வட்டாரத்தினர்க்குப் பிறிதொரு நேர் மாறான பொருளையும் தரும் என்றும் கூறுகின்றனர். சாசர் ஆங்கிலம் வேறு; பதினேழாம் நூற்றாண்டு தொடங்கிப் பேசப்படுவது வேறு. தெலுங்கு, கன்னடம் மலையாளம் ஆகிய மொழிகளிலும் அச்ச தெலுங்கு, பழங்கன்னடம்; எழுத்தச்சன் மலையாளம் என இவை இருவகைப்படுவன.

தமிழ் பழமை புதுமை என அத்துணை வேறுபடவில்லை; வட்டார வழக்குகளாலும் அத்துணை வேறுபாடுகளை அடைந்து பிரிந்துவிடவில்லை. சிலருக்கு இது மண்டையிடியாக இருக்கிறது.

தமிழை இன்றும் இனியும் வரலாறு தெரிந்த மூவாயிரம் ஆண்டுத் தமிழாக - ஒரேதமிழாகக் கட்டிக் காக்க, இவ் இரு வழக்குப் பற்றிய நல்லறிவு வளர்க்கப்பட வேண்டும். இவை தனித்தனியே போற்றப்படவேண்டும். எதனை, எவ்விடத்தில், எந்த அளவு பேணுவது - பயன்படுத்துவது என்ற அறிவே சுற்பிக்கப் பட வேண்டும்.

இதனைப் பாலபாடம், அடிப்படைப் பாடம் என்றே கருத வேண்டும். இவ் இரு வழக்குகளையும் நம் முன்னோர் எவ்வாறு வேறு பிரித்து அறிந்திருந்தனர், வேறுபிரித்துப் பயன்படுத்தினர், இரண்டும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று அதிகம் விலகிப் போய்விடாதபடி, சிறு சிறு ஊடல்கொண்ட காதலரை, ஊடல் உணர்த்தி ஒருங்கிணைப்பதுபோல் எந்த அளவு ஒற்றுமைப் படுத்திக் கட்டிக் காத்தனர் என்பன கற்பிக்கப்படவேண்டும். ◆

2. பேச்சு வழக்கு வட்டார வழக்கு இலக்கிய வழக்கு என்பன யாவை?

பேச்சு வழக்கு

பேச்சு வழக்கில் அறியாமை, சோம்பேறித் தனம், விரைவு, இகழ்ச்சி (அலட்சியம்) எல்லாம் உண்டு. 'நா' - என்பதே நான் - ஆகலாம்; ஆனை - ஆனெ என நின்று விடலாம். வந்திருச்சு, போச்சு, ஆயிட்டுது, கெட்டிடுச்சு - என இவ்வாறு ஆயிரம் ஒலித்திரிபுகள் வரும்; கொச்சைகள் வரும்; பிழைகள் மிகும். இசித்துக்குனு, பேசாறாப் போச்சு, எலே மூதி, மருவாதி போயிடும் - இவை குறுமொழிகள் (slangs) எனப்படும்.

வாளைப் பளம், வாயப் பயம் - என வெவ்வேறு பகுதியில் வாழைப் பழம் படாதபாடுபடும். பேரறிஞர் மு.வ. தமது தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் எடுத்துக் காட்டுவது வருமாறு; "இருக்கிறது என்ற சொல் சில வகுப்பினரால் இருக்கு என்றும், வேறு சில வகுப்பினரால் இருக்குது என்றும் படிப்பு வாசனை இல்லாத சிலரால் கீது என்றும் ஒலிக்கப்படுகிறது. செய்துவிட்டார் என்பதன் பேச்சு வடிவங்கள் செய்துட்டார், செய்ஞ்சிட்டார், சேஞ்சிட்டார், சேஞ்சிபுட்டார் முதலியனவாக உள்ளன. எடுத்துக்கொண்டான் என்பது எடுத்துக்கினான், எடுத்துக்னான், எடுத்துக் கிட்டான் முதலியனவாக ஒலிக்கப்படுகிறது" (பக். 15).

இவையெல்லாம் ஒலித்திரிபுகள், இவை நாடக மாந்தர்கள் பேசுவதாக வரலாம். படைப்பாளியே இந்த நடையில் தன் கூற்றை எழுதுதலாகாது.

விளையாடுறானுங்க விளையாட்றானுங்க, விளையாடுறானுக, வெள்ளாடுறானுங்க, வெளையாடறாங்க இவ்வாறு வருவனவற்றுக்கெல்லாம், மூலக் கட்டளைச்சொல் விளையாடு

கிறார்கள் என்பது. அம் மூலச்சொல்லே எழுத்தில் வரவேண்டும்; இலக்கியப் படைப்பில் இடம்பெறவேண்டும். அம் மூலச் சொல்லை நாம் இழக்காத வரையில், முன் காட்டிய திரிபுகள் ஆயிரம் வழங்கினும் தமிழ் வேறுபடாது; அதன் என்றும் மாறாத இளமையும் குன்றாது.

சிலர் ஆங்கிலம் கலந்து பேசுகிறார்கள்; சமஸ்கிருதத்தைத் தமிழில் எழுதிப் படிப்பதுடன், தமிழையே சமஸ்கிருதமாக்கி ஒலித்தும் அச் சொற்களை அளவின்றிக் கலந்தும் தமிழைப் பாழ்படுத்தி விடலாம் என ஆற்றாமையுடன் முயன்றபடி இருக்கிறார்கள்.

ஒரு கத்தாரியைச் சாப்பிட்டு, 'ப்ரீத் ஈஸிலி' என ஒரு விளம்பரம். உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தனின் 'தமிழனா, தமிழ்கிலனா?' - நூலை ஒவ்வொருவரும் அவசியம் வாசிக்க வேண்டும். அதை வைத்து, பிற சில சேர்த்து அங்கதச் சுவைபட ஒரு நாடகமே எழுதலாம்.

“டிசைன்களில் ஒரு மிடுக்கு. பிரின்ஸில் ஆண்மையின் உத்வேகம். அமைப்பில் தன்னிகரற்றது ஃப்ரெஞ்சி. இப்போது ப்ரிமியத்தில் நேர்த்தியான ப்ளெயின் மற்றும் ட்ரென்ட்ஸில் மனங்கவரும் பிரின்ஸ் ஸ்ட்ரைப்ஸில் எவ்வளவோ வகைகள். (பக்.66)

“இன்றைய தமிழ் வசனநடை’ என்னும் நூலை அறிவுடைச் சான்றோர் மு. அருணாசலம் 1945 இல் எழுதினார். அந்நூல் இவ்வகை ஆய்வுக்கு மிகவும் பயன்படும். தமிழறிஞர்கள் கட்டளைத் தமிழ் கெட்டுவிடாதவாறு காப்பாற்ற, இவ்வகை ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டு நிரம்ப எழுதவேண்டும் என்பது என் பேரவா. மொழியியல் அறிஞர் சிலர், ‘தற்காலத் தமிழ்’ (Modern Tamil) என்று சில நூல்களை எழுதியுள்ளனர். அவையும் அறியப்படவேண்டும்.

அறிஞர் மு. அருணாசலம் காட்டும் மிகப்பல சான்றுகளில் ‘அம்மாமித் தமிழ்’ பற்றிய ஒரு சிறு பத்தியை மட்டும் காண்போம் “பாட்டி வாய் உடனே கிளம்பிவிட்டது. ‘உங்களை யெல்லாம் பார்த்துண்டுதான் இந்தப் பிள்ளையும் பேசறது. பெரியவாளைப் பரியாசம் பண்ணதுன்னா, இன்னிக்குப் பொறந்ததுக்கெல்லாம்

லகுவாயிருக்கு. நேக்கு அப்படி வராதும்மா. என்ன வந்துவிட்டது அப்படி புதுசாய்? புடவையோ, முனிசிபாலிட்யானுக்குப் பதிலாத் தெருப் பெருக்குகிறது. பிறந்தது முதல் இங்கிலிஷ்ஷிலே தான் பேசின்னடிருக்காப் போல் ஷ் ஷ்ன்னு ரெண்டு இங்கிலிஷ் வார்த்தை சிவசிவா! காதுலே ஈயத்தைத்தான் காய்ச்சிவிட்டுக் கொள்ளணும்'' (பக்.79)

தமிழ் இதழ்களில் க்ரைம் ரிபோர்ட் , சிட்டி பீட்; தொலைக் காட்சிகளில் காமெடி டைம்,காமெடி கிளப், மாட்டினி ஸ்பெஷல் இவ்வாறு பல.

ஒரு எப்.எம் (F.M) வானொலி; அவர்கள் தமிழில் எப் எம் என்பது ஏய்ப்பம் என்றே ஒலிக்கிறது. ஒரு குடிசைவாழ் பெண், தான் வீட்டு வேலை செய்வதாகக் கூற, உடனே இந்த ஏய்ப்பம் - காரன், 'ஒ நீங்கள் ஹவுஸ் ஒய்பா?' என்று நாய் குரைப்பது போல் கத்திப் பேசுகிறான். இந்தக் குச்சநாய்க்கு ஆங்கிலம் தெரியுமாம். இப்போது ஹவுஸ் ஒய்பு, ஆபிஸ் ஒய்பு, மிடில் ஒய்பு என அலையும் இதுகள் தமிழைப் படுத்தும் பாடு சொல்லித் தொலையாது. இதுகளுக்கு ஆங்கிலமும் முழுமையாய் வராது; தமிழும் வராது. ஆங்கிலேயன் வளர்க்கும் 'குச்சநாய்கள் போல', இவை அனைத்துப் பண்பலைகளிலும் பேச்சுத்தமிழ் எனும் பெயரால், குரைத்தவண்ணம் உள்ளன. 'Fantastic' என்கிறது மற்றொரு கழுதை. இவை போல ஆயிரம்.

ஒரு கதை - பார்ப்பனக்குலக் கதையானால் - அம்மாமித் தமிழ், உரையாடலில் மட்டும் வரும்; வரலாம். அதுவே நாகர்கோயில் கதையானால், அக் கதையில் பேசும் மனிதர் நாவில் உரையாடலில் மட்டும் அங்குள்ள ஒலிப்பு முறை, ஒலித்திரிபு, குரல் ஏற்ற இறக்கம் அமையும்; அமையலாம்; படைப்பாளி எழுதும் பகுதிகள் கட்டளை மொழியை விட்டகலக் கூடாது.

எனவே பேச்சுத் தமிழை - திரிபுடன் கூடியதை எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும்? எங்கு பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதை தமிழர்கள் தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டும். இந்த இரண்டுக்குமிடையே கயிறு இழுப்புப் போட்டி நடந்த வண்ணம் இருக்கும். யான் - நான் ஆனதும் யானை - ஆனை ஆனதும் யாண்டு-

ஆண்டு ஆனதும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதற்கு, அதனால் தமிழுக்குச் சிதைவில்லை என்பதாலேயாம்.

வாழ்நன் - வாணன், வாழ்நான் - வாணான், குருவி - குரீஇ - இவ்வாறு பல பேச்சு வடிவங்கள், புணர்ச்சிவயப்பட்டு ஏட்டிலும் ஏறின. எனினும் இவை தமிழ் சிதையாவண்ணம் இருக்குமளவு மட்டுமே ஏற்கப்பட்டன.

ஆயினும் பதறுதலில் இருந்துவந்த பதற்றம், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளில் பதஷ்டம் ஆனது. இவ்வாறு ஆயிரக்கணக்கில் தமிழ்ச்சொல் திரிபுகள், அம் மொழிகளில் காணப்படும். அதனைப் பார்த்து, நாமும் பேச்சில் பதட்டம் என்று கூறலாமா? பதற்றம் என்பதில் பொருளுள்ளது; மற்றது அர்த்தமற்ற சொல்.

வட்டார வழக்கு

வட்டார வழக்கு என்பது வேறு; பேச்சுத் தமிழ் வேறு. இவற்றிடையே வேறுபாடு மட்டுமன்று, முரண்பாடும் உண்டு. பேச்சுத்தமிழ் மொழிபற்றிய ஒரு வழக்காகாது. பேசும்போது ஏற்படும் குளறுபடிகள் ஏராளம். ஒலித்திரிபுகள் கணக்கிலடங்கா.

நீ என்ன செஞ்சிண்டிருக்கே?

அவ கோவமா பேசறா.

பொம்மனாட்டிங்க ஆத்தில

இருக்காங்க; வீட்டுக் காரரு

ஆபீசிலே இருக்காரு

அவன் வருதான்

அதுக் கோசரம்

தம்பி வண்டியைக் காணோம்

இது குலவாரியாக வேறுபடும். பிராமணர் பேச்சுத்தமிழ்: ஆத்துக்காரர் (அகத்துக்காரர்), ஆம்படையான் (அகமுடையான்), ஆம்படையான் (அகமுடையான்), அத்திம்பேர் (அத்தையன்பர்), அவாள் (அவர்கள்), மாட்டுப் பெண் (மணாட்டுப் பெண்), அம்மாஞ்சி (அம்மான் சேய்). நகரத்தார் பேச்சுத் தமிழ் அயித்தான் (அத்தான்), அம்மா முண்டி

(அம்மான் பெண்டிர்) தம்பி வண்டி (தம்பி பெண்டிர்),வியஞ் சமயம் (வீயும் சமயம்).

இது இடத்துக்கு ஏற்பவும் ஒலித்திரிபுகளை ஏற்கும்; திருநெல்வேலி : இங்கிட்டு, அவுக, சொல்லுதான், வருதான். சென்னை : வாய்ப் பயம், இசுத்துக்கிட்டு, பேசாறாப் போச்சு.

பொதுப் பேச்சுத் தமிழ் என்றும் ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். அது பலருக்கும் விளங்கக் கூடியது

‘ஊர்கோலம் போற அளகைப் பாரு, இது எங்க வீட்டுக் கல்யாணமாக்கும். சிம்மாசனத்துல உக்காந்து ராசாங்கம் பண்ணுற எங்க நாட்டு ராசாவும் அந்தப் புரத்திலே சேடிமார்களோடே வர்ற எங்க ராணியும், அரமணை சொகுசுகளும் பவுசுகளும் வர்ணிக்க முடியாது’.

இது கொச்சைப் பேச்சு வழக்கு.

‘வட்டார வழக்கு’ என்பது இதுவன்று. அவை முழுச் சொற்களாக இருக்கும். ஒரு பகுதியில் வழங்கும் சொல், வேறு பகுதியில் எளிதில் விளங்காது. ஒரே சொல் ஒரிடத்தில் ஒரு பொருளும் பிறிதோரிடத்தில் பிறிதொரு பொருளும் தரும்.

கேணி - கிணற்றைக் குறிக்கும். அதுவே குளத்தைக் குறிப்பது பிறிதொரு வட்டார வழக்கு. திருவல்லிக் கேணி - யில் கேணி குளத்தையே குறிக்கிறது. காரைக்குடியினர் சளிப்பிடித்திருப்பதைத் ‘தடுமன்’ என்பர். தஞ்சையில் வீட்டுக்கு வந்தவரை ‘குந்துங்க’ என்பதுண்டு; ‘இருங்க’ என்பர் நகரத்தார்; ‘உட்காருங்க’ என்பர் திருநெல்வேலியார். யாழ்ப்பாணத்தில் ஆறுதலாக என்றால் அமைதியாக, தாமதமாக என்று பொருள். ‘பேசலாமா’ என்பதைக் ‘கதைக்கலாமா’ எனக் கேட்பர். அங்கு ‘கனக்க’ என்றால், நிறைய என்பது பொருள்.

வட்டார வழக்குப் புதினங்கள், சிறுகதைகள், புதுக்கவிதைகள் பல வெளிவந்துள்ளன. இவற்றிலுள்ள முழுமையான சொற்களைத் தொகுக்கும் முயற்சியிலும் சிலர் ஈடுபட்டுச்சிறிய சில அகரமுதலிகள் வந்துள்ளன. தொல்காப்பியரே

இதனைத் 'திசைச் சொற்கள்' என ஏற்றதால், வழிவழியாக இது பின்பற்றப்பட்டுச்சிற்றிலக்கண நூல்களிலும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

'இன்றைய தமிழ் வசனநடை' என்னும் தமது நூலில், அறிஞர் மு. அருணாசலம் பல்வேறு, வட்டார வழக்குகளையும் இலக்கிய வழக்குகளையும் தந்துள்ளார். 'தமிழனா தமிழ்கிலனா' என்னும் நூலில், காசி ஆனந்தன் தந்திருக்கும் ஆங்கிலக் கலப்படத்தமிழ் பற்றிய காட்டுக்கள் நெஞ்சை நிலைகுலைய வைப்பன.

பேச்சுத் தமிழில் இலை - எலையாகும்; உலகம் - ஒலகம் ஆகும்; உரல் - ஓரலாகும். ஆனால் வட்டாரத் தமிழில் செருப்பு என்பதை நடையன் என்றும், நிலக் கடலையை வேர்க் கடலை என்றும் இவ்வாறு வேறு சொற்களில் குறிப்பர்.

எனவே பேச்சுவழக்கு, பேச்சிற்கு மட்டுமே உரியது; பேச்சாக, உரையாடலாக எழுதும் பொழுதே பயன்படுவது என்பது விளங்கவேண்டும். வட்டார வழக்கு ஏற்புடையது; இலக்கியத்தில் ஏறும் தகுதியுடையது எனவும் அறிதல் வேண்டும்.

இலக்கிய வழக்கு

இதனை படைப்பிலக்கியம், கட்டுரை, ஆய்வுரை, ஆசிரியவுரைகளின் வழி அறியலாம். இதுவே எழுத்துத் தமிழுடனும் கட்டளை மொழியுடனும் நெருங்கிய தொடர்புடையது. இதற்கு இலக்கண அறிவு, மிக எளிய அளவிலாவது தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

செஞ்சிட்டான், சேஞ்சிட்டான், செஞ்சுப்பிட்டான் என எத்தனை அவதாரம் எடுத்தாலும், 'செய்துவிட்டான்' என்ற மூலச்சொல், எழுத்துத் தமிழாக இலக்கிய வழக்காக, பொது மொழியாக, கட்டளை மொழியாக (Standard language) இருந்தால்தான் தமிழ் சிதையாது காக்கப்படும். திரிபுகள் விளங்க மூலச்சொல் எழுத்தில் இருக்க வேண்டும்.

மொழியை மூன்று நிலைகளாகப் பிரிப்பர். தனிநிலை, ஒட்டுநிலை, உட்பிணைப்புநிலை என்பன அவை. தமிழ் இன்று ஒட்டுநிலையில் உள்ளது. ஓடு + இன் + ஆன் = ஓடினான் என

நிற்பதால், இதனை ஒட்டுநிலை எனலாம். ஒட்றான், ஒடறான் எனத் திரிவது உட்பிணைப்பாகி, சொல்வடிவம் கெட்டுவிடும்.

நாம் பொது வழக்கொன்றைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்பதே, இவ் 'ஒட்டுநிலையை' விட்டுத் தமிழை, உட்பிணைப்புநிலைக்குக் கொண்டுபோய் விடக் கூடாது என்பதற்காகவேயாம்.

சங்க காலத்திலேயே ஆதன் + தந்தையாரை ஆந்தையார் என்றும் பூதன் + தந்தையாரை பூந்தையார் என்றும் வழங்கினர் என அறிகிறோம். சிலபோது இவ்வாறு புகுந்தவற்றை, 'மருவின் பாத்திய' - அல்லது மருஉ மொழிகள் எனத் தனி வகைப்படுத்தினார், தொல்காப்பியர். காலந்தோறும் இப்போராட்டம் நடந்தாலும், இயன்ற வரை, மொழிக் கட்டமைப்பைக் கட்டிக் காத்து வந்துள்ளனர். மொழி என்பது கருத்துப் பரிமாற்றக் கருவி. அதனைச் சிதைப்பது, அறிவைச் சிதைப்பதற்கு ஒப்பாகும்.

எதனையும் மேன்மையை நோக்கி, உயர்வை நோக்கி, செம்மையை நோக்கி என ஆராய்ந்து பேசி எழுதி முழங்குபவர்கள், தமிழை மட்டும் அவ்வாறு செம்மை நோக்கி வளரவிடாது, என்னென்னமோ செய்து பார்க்கின்றனர்.

தமிழில் நாளிதழ், தாளிகை, தொலைக்காட்சி, திரைப்படம் என மக்கள் ஊடகங்களாகவுள்ளன யாவும், தமிழைச் சிதைத்தும் கலப்படமாக்கியும் நாளும் கெடுத்து வருகின்றன. எந்த மொழியால் பிழைக்கின்றனரோ அந்த மொழியையே அழித்து வருகின்றனர்.

'குலஞ் சுடும் கொள்கை பிழைப்பின் (1019)

என்ற குறளை நினைவு படுத்துவதைத் தவிர வேறென்ன செய்ய முடியும்? ◆

3. தமிழாக்கச் சொற்கள்

தமிழ்மொழி தனி இயல்புடையது. தமிழ்ச் சொற்கள் கட்டமைப்புடையன. ஒருவருடன் அவரது இயல்பறிந்து பழகுவதுபோல, தமிழின் இயல்பறிந்தும் பயன்படுத்த வேண்டும்.

நாத், காசிநாத் - என்றால் அவன் தமிழனாக இருக்க முடியாது. நாதன், காசிநாதன் - தமிழனாவான்.

ஷாஸ்வத் - முன்பே சாகவதம் ஆனதுதான். ஆசிர்வாத் - முன்பே ஆசிர்வாதம் ஆனதுதான். விஸ்வாஸ் - விசுவாசமாகி வெகுநாளாகியும் அவ் விசுவாசம் (நன்றியறிதல்) போய்விட்டது. ஆனந்தம் தமிழாகிக் காலமாகி விட்டதால், ஆனந்த் என்கின்றனர்.

பிரீத் ஈஸிலி - என விளம்பரம் செய்கின்றனர். எளிதாய் மூச்சுவிடு - தமிழ். எளிதாய்ச் சுவாசி - தமிழாக்கம். இரண்டையும் விட்டு, படிப்பவரை மூச்சுத் திணரவைத்தால், பிறகு எப்படி 'ஈசியாக பிரீத்துச்' செய்யலாம்?

இன்று ஆயுள் காப்பீட்டுத் துறையில் 'இந்த வெறி' தலைவிரித் தாடுகிறது. இதனை யாரும் கண்டு கொள்ளாதிருப்பது விந்தையே?

ஜீவன் பாரதி, ஜனரக்ஷா, ஜீவன் சாதி, ஜீவன் ஆனந்த், ஜீவன்கிஷோர், கோமல் ஜீவன், ஜீவன் ஸ்ரீ, ஜீவன் சரன், பீமா பிளஸ், ஜீவன் சுரக்ஷா, ஜீவன் ரேஹா, ஜீவன் சுரபி, யோகக் கேசுமா (இதழின் பெயர்).

ஜீவன் பீமாசகாயோக் அஸ்ஸெட் கம்பெனி.

இவைபோல் நூறு பெயர்கள். ஏன்? எல்லாம் இந்திப் பெயர்கள் - சமஸ்கிருத மூலங்கள். வடநாட்டவர் எவ்வகையிலும் இந்தியை நுழைத்தே திருவோம் என முயல்வதை இது உணர்த்தவில்லையா?

சர்வ சிக்ஷா அபியான் - எல்லோருக்கும் கல்வி படும் பாடு இது. எதையெடுத்தாலும் அபியான், யோஜனாதான்!

இந்தியத் தேசியமொழிகள் என்ன ஆயின? ஆங்கிலம் இப்பொதுத் துறையில் பின்பற்றப்படவேண்டாமா? நாம் இந்தி பேசும் இந்திய நாட்டில் மட்டுமே வாழ்கிறோம். என்ற எண்ணத்தைத் தணிப்பதல்லவா இது? இந்தியா பல தேசிய இனங்கள் கொண்ட நாடல்லவா? உருகிய நாட்டினர், மெல்ல மெல்ல உருசிய மொழியைத் தணிக்க முயன்றதால் அல்லவா, இலெனின் கண்ட கனவு சிதறிப் போனது. இன்று யு.எஸ்.எஸ்.ஆர். எங்கே?

இந்திய நாட்டின் பெருமொழிகள் சிலவே. முதலில் இவை அனைத்தும் சமமாக மதிக்கப்பட்டு, சமவாய்ப்பளிக்கப்பட்டு, சமநீதி வழங்கப்பட வேண்டும். பொதுத் துறைகளில் ஆங்கிலப் பெயர்களே இடப் பட வேண்டும். ஒவ்வொரு ஆங்கிலப் பெயருக்கும் மேலே, அவ்வம் மொழிப் பெயரும் வேண்டும்.

தமிழின் தொன்மை கருதி நம் தமிழுக்கு எல்லா வகையாலும் தலைமை இடம் தரவேண்டும்; வடமொழிக்கு இணையாகத் தமிழ் போற்றப்படவேண்டும். Education for All சர்வ சிக்ஷா அபியான் என இந்திக் காரர் போட்டுக் கொள்ளட்டும்.

Education for All எல்லோருக்கும் கல்வி என்று நம் மாநிலத்தில் போட்டால்தான், இது எங்கள் நாடு எனும் எண்ணம் வளரும். இன்றேல் நாம் முன்பு ஆங்கிலேயனுக்கு அடிமை ; இப்போது இந்திக் காரனுக்கு அடிமை என உணரப்பட்டு, விடுதலை வேட்கை பெருகும்.

உலகிலுள்ள இந்தியத் தூதரகங்கள் அனைத்திலும், இந்தியே அதிகார மொழியாக உளது. இந்தி தெரிந்தவர்களே - இந்திக்காரர்களே அங்கு அமர்த்தப் படுகின்றனர். இந்தியிலேயே பெயர்ப் பலகை, படிவம் எல்லாம் உள்ளன. ஐ.நா. சபையில், இந்தி தெரிந்த 'வழிகாட்டி' மட்டுமே உள்ளார். அங்கு நம் 'பிரதமர்கள்' இந்தியிலேயே உரையாற்றுகின்றனர். இதனால் இந்தியா 'இந்திமொழிக்கே' உரிய நாடு என்ற மாயத் தோற்றம், உலக மக்கள் அனைவரிடமும் உண்டாக்கப்படுகிறது. இந்தியாவில் பிற

மொழிகளும் உள்ளன என்பது அங்கு யாருக்கும் தெரியாது. இவ்வுணர்வை வளர்ப்பது ஆபத்தானது; பாரத நாடு, பல நாடாக நேரும். சமனிலை பேணாத வரை சரிப்பட்டு வராது.

முதலில் இந்தியைப் புகுத்திய இராசகோபாலாச்சாரியார், பிறகு வடநாட்டவரால் புறக்கணிக்கப்பட்டபின், சுதந்திராக் கட்சி தொடங்கியதுடன், இந்தியையும் அவரே எதிர்த்தார்.

இன்று பிராமணியமும் வகுப்புவாதவெறியினரும் வடநாட்டு மேலாண்மையரும் இந்தியையும் அதன் வழி சமஸ்கிருதத்தையுமே திணிக்க - புகுத்த - நுழைக்க முயன்ற வண்ணமுள்ளனர். இது இந்திய நாட்டின் ஒருமைப் பாட்டிற்கு நல்லதன்று.

வடமொழிபோல் தொன்மைமிக்கதும், வடமொழி திருத்தம் பெறவும் வாக்கிய அமைப்புப் போன்றவற்றை ஏற்கவும் அடிப்படையாக இருந்த தமிழை, 'செவ்வியல்மொழி' என அறிவித்ததும் ஒரு கேலிக் கூத்தாகி வருகிறது. இந்நிலையில், இன்று மூளைச்சலவை செய்யப்பட்ட தமிழர்கள் அனைவரும் சமஸ்கிருதப் பெயர்களையே சூட்டிக் கொள்கின்றனர். வைத்தியநாதன் என முன்பு சொல்லப்பட்டவன், இன்று வைத்யநாத் ஆகின்றான். கணேசன் - கணேஷ் ஆகின்றான். அருச்சுனன் பழம்பெயராம்; அர்ஜுன் புதுமையாம்.

தமிழர்கள் தங்கள் அடையாளத்தைப் பலவகையிலும் இழந்து வருகிறார்கள். அரசுகள் எவ்வழி; குடிகள் அவ்வழி.

இராசகோபாலாச்சாரியாரும் சத்திய மூர்த்தியும் முதலில் திட்டமிட்டவை இன்று புகுவதேன்?

இந்தியை எதிர்த்தால் "மூன்று மாதம் முதல் ஆறு வருஷம் வரை தண்டனை கிடைக்கும் என இராஜாஜியும் இந்தியை எதிர்ப்பவர்களை ஆயுள் பரியந்தம் தண்டிக்க வேண்டும். அல்லது தலையை வெட்ட வேண்டும். (தூக்கில் போட வேண்டும்) என சத்திய மூர்த்தியும் (கு அ : 3-7-38) பகிரங்கமாக பொது மேடையிலிருந்து மிரட்டல் விடுத்தனர்."

“ஆறாம் வகுப்பு முதல் ஒன்பதாம் வகுப்புவரை இந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாக வைக்க வேண்டும் என்றும் அப்படிச் சுற்றுக் கொடுப்பதால் இன்னும் 15 ஆண்டுகளில் இந்தியா இந்தி நாடாக மாறும் (Madras mail : 12.7.34) என்று கூறினார் காங்கிரஸ் தலைவர் சத்தியமூர்த்தி. ‘இந்தியைப் படித்தால் சமஸ்கிருதம் படிக்க எளிமையாக இருக்கும்’ (குஅ 30.7.39) என்று போட்டுடைத்தார் இராஜாஜி. ‘இந்தியைக் கொண்டு வந்ததன் உள்நோக்கமே சமஸ்கிருதத்துக்குச் செல்வாக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சரிந்து வருவதைத் தடுத்து அதை உயர்த்தவும், அந்த சமஸ்கிருத எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை அழிக்கவுமேயாகும்’ (விடுதலை : 15.2.60) என்று இராஜாஜியின் நோக்கத்தைக் கண்டுணர்ந்த பெரியார், கட்டாய இந்தித் திணிப்புக்கு எதிராக தீவிர வினையாற்றக் களத்திலே இறங்கினார்”. (சு. வேங்கடேசன், ஆட்சித்தமிழ், 2004. பக்19,23)

37 ஆண்டு திராவிட இயக்க ஆட்சி இராஜாஜியின் கனவை நனவாக்கிய விந்தை

தந்தை பெரியாரின் புரட்சிச் சிந்தனைகள் உடைப்பில் போடப்பட்டன. அவர் வகுத்த வழிகளே தமிழைக் காப்பாற்றி இருக்கும். தமிழில் புராணப் பிரசங்கங்களும் மூட நம்பிக்கைகளுமே பரப்பப்பட்ட காலச் சூழலில், ஆத்திரமடைந்த பெரியார், ‘தமிழ் ஒரு காட்டுமிராண்டி’ மொழி என்றார். அவர் உள்ளுணர்வு அதுவே. ஆனால் 1968 சனவரி 24 அன்று போட்ட ஆணை, முறைப்படி நல்ல நோக்குடன் போடப்பட்டிருந்தாலும், அதே நோக்கில் அடுத்த ஆண்டு முதலே அது செயற்படுத்தப்படவில்லை. பேரறிஞர் அண்ணா இருந்திருந்தால், உடனே தவறு கண்டுபிடிக்கப்பட்டுத் திருத்தப்பட்டிருக்கும்.

இன்று ஒரு நூறாயிரம் நர்சரி நச்சுப்பள்ளிகளிலும் பல ஆயிரம் ‘மெட்ரிக்குப்’ பள்ளிகளிலும், தமிழ் அறவே சுற்பிக்கப்படாமல், முதன்மொழியாக இந்தி, சமஸ்கிருதம். பிரெஞ்சு சுற்பிக்கப்படுகின்றன. இராஜாஜி கனவு நிறைவேறி வருகிறது. இதனால் மக்களிடையே தமிழுணர்வும் தமிழறிவும் மங்கி, இந்தி, சமஸ்கிருதப் பெயர்களும், சொற்களும் மேலோங்கி வருகின்றன. அவற்றைத் தமிழாக்கச் சொற்களாக மாற்றிய முன்னைய மரபும் தொலைந்து போனது.

இன்று தமிழுக்கு இருண்ட காலம் ஆவதேன்? திராவிட இயக்க ஆட்சியில் தமிழுக்கு மரணஅடி விழுவதேன்?

தமிழ் ஒரு பாடமொழியாகக் கூடப் படிக்காமல் வெளியேற வழி வகுக்கும் ஆணை 37 ஆண்டுகளாக நடைமுறையிலிருப்பது, தமிழ்த் தாயை அவமதிப்பதாகாதா?

'அறிவியல் தமிழை' இலவயமாகக் கொடுக்கிறோம்' என்று தம்பட்டம் அடிக்கப்படுகிறது.

இதற்குப் பாடவேளை ஒதுக்கப்பட்டுள்ளதா? இது கட்டாய பாடமென்றால், இதில் தேர்வு உண்டா? மேல் வகுப்புக்குப் போக, இதில் தேர்ச்சிபெறவேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை என அறிவிக்கலாமா? தேர்வும் இல்லாத, பாடவேளையும் ஒதுக்காத ஒன்றை எந்தப் பள்ளியாவது பாடம் நடத்துமா? இந்த ஏமாற்றுவித்தை, தமிழ்த்தாயின் முகத்தில் காறி உமிழ்வதாகாதா?

தமிழ்மொழி பற்றிய உச்சநீதி மன்ற வழக்கு என்ன ஆனது?

சுருநாடகம், கேரளம், மகாராட்டிரம் - மற்றும் பல அரசுகள், உச்சநீதி மன்றத்தில், தாய்மொழிவழிக் கல்வி, வழிபாடுகளுக்கு எதிரான வழக்குகளைத் தோற்கடித்து வென்றுள்ளனவே? தமிழக அரசுகள் ஏன் உடைப்பிலே போட்டுவிட்டுப் பணப்பெட்டிகளுக்குள் முடங்குகின்றன? இதுவா தமிழைக் காப்பது?

முன்பு, மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்து தொடங்கிய ஆங்கிலம், முதல் வகுப்பு முதலென மாற்றப்பட்டு, உடனே பாடநூல்கள், பாடவேளை, கட்டாயம் தேர்வு என ஆங்கிலத்திற்குப் பரிவு மிகுவதேன்?

பள்ளியிறுதி வகுப்புவரை, தமிழ் வழியிலேயே படித்து, ஆங்கிலத்தை ஒரு மொழிப் பாடமாக மட்டும் கற்றவர்கள், இன்று உலகில் ஆங்கிலப் பேச்சாற்றல், எழுத்தாற்றல் வல்லுநராக விளங்கித் தோன்றுகின்றனரே? நமது முதற்குடிமகன், குடியரசுத் தலைவர் அ.ப.ஜெ. அப்துல்கலாம் அவர்கள், இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகிறாரே?

ஆங்கிலத்தின் மூலம் இயற்பியல், வேதியியல், பொருளியல் எனப் படிப்பதால், ஆங்கில மொழியறிவு வராதது; வளராதே? ஆங்கிலத்தை ஒரு மொழிப் பாடமாக உரையாடல் மொழியாக, பேச எழுத ஆற்றல் தரும் மொழியாகத் தனியே பாடத்திட்டம் வகுத்து, வலுவாகச் சிறப்பாக, ஆங்கிலமொழி வல்லுநர்களே கற்பித்தாலல்லவா ஆங்கில மொழி அறிவு சிறக்கும்?

இன்றைய கல்விமுறை தமிழைக் கலப்பட மொழியாக்க மட்டும் தானே பயன்படும்?

திரைப்படப் பெயர்களிலும் அறிஞர் அண்ணாவின் 'இருமொழிக் கொள்கையைப்' பின்பற்றுவதாகக் கூறுவது, கேலிக் கூத்து என்பது ஒரு புறமிருக்கட்டும். 'மெட்ரிக்' மற்றும் நர்சரிப் பள்ளிகளில் அந்த 'இருமொழிக் கொள்கை' யைப் பின்பற்றலாகாதா? ஆயிரக்கணக்கான பள்ளிகளில் தமிழிலும் மெட்ரிக் பாடநூல்களை உருவாக்கி, அதன்படி தமிழ்வழியிலும் விரும்புவோர் படிக்க வழிவகுக்கலாமே? சுட்டாயப்படுத்த வேண்டாம். 'ஆங்கிலவழி மூலமே' - என இதன் விதி இருப்பது, இருமொழிக்கொள்கைக்கு முரணல்லவா? தமிழ் அல்லது ஆங்கிலவழி என இருந்து, நடைமுறையில் நடத்துவதல்லவா இருமொழிக் கொள்கையாகும்? கன்னட மொழிக்காரர்கள், பள்ளி இறுதித் தேர்வுகள் அனைத்தும், எல்லாப் பள்ளிகளிலும் கன்னடம் அல்லது ஆங்கிலம் என இரண்டு மொழிகளிலும் வினாத்தாள் தந்து, தேர்வு நடத்தவில்லையா? அவரவர் விருப்பப்படி எழுதட்டுமே?

ஆறு மாதத்திற்குள் கன்னடம் கற்காவிடில் வேலை காலி - முன்னாள் தலைமை நீதிபதி கடும் எச்சரிக்கை.

வெளி மாநிலத்தவர் ஆறு மாதத்திற்குள் கன்னட மொழியைக் கற்க வேண்டும்; இல்லையேல் கர்நாடகத்தில் வேலை பார்க்க அனுமதி கிடையாது!

என கர்நாடக மாநில முன்னாள் தலைமை நீதிபதியான வி.எஸ். மாலிமார் எச்சரித்துள்ளார்...

‘கர்நாடகத்தில் வேலை பார்க்கும் பிற மாநிலங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் உடனடியாகக் கன்னடத்தைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் அல்லது இங்கிருந்து வெளியேறிவிடவேண்டும்’...

‘பட்ட மேற்படிப்பு படிக்கும் மாணவர்களுக்கான மேற்பார்வை நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் உள்ளன. அவற்றைக் கன்னடத்தில் மொழிபெயர்க்க வேண்டும். இதைச் செய்ய முன்வரும் ஆசிரியர்களுக்கு ஒராண்டு ஊதியத்துடன் கூடிய விடுமுறையும் மற்ற வசதிகளும் அளிக்கப்படும்.

(தென்செய்தி : மார்ச்சு 1, 2005)

பொதுமக்கள் தமிழைப் படிக்க விரும்பவில்லை என்று கையை விரிக்கும், திராவிட இயக்க ஆட்சியாளர்கள், பாரத நாடு முழுவதுமுள்ள, தாய்மொழிகளின் நிலையை ஆராயவேண்டும்; அவற்றின்படி இங்கு அனைத்தையும் நடைமுறைப் படுத்த வேண்டும். பிறகு, பொதுமக்கள் தாய்த்தமிழை விரும்புகிறார்களா, இல்லையா என்பதைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்கலாம்.

1. மழலையர் முதல் பள்ளி இறுதி வகுப்புவரை தமிழே பாடமொழி, பயிற்றுமொழி. ஆங்கிலத்தை ஒரு மொழிப் பாடமாக, சிறப்பாகக் கற்பித்தல்.
2. பிற மாநிலத்தவர்க்கும், எல்லோர்க்கும், அனைத்துப் பள்ளியிலும் தமிழ் - ஒரு கட்டாயப் பாடம்.
3. மெட்ரிக் - பள்ளிகளில் ஆறாம் வகுப்பு முதல், தமிழிலும் பாடம் - பள்ளி இறுதி வினாத்தாள் இருமொழியிலும்
4. தமிழ் நீதிமன்ற மொழி.
5. தமிழகத்தில் தமிழே முழுமையான ஆட்சிமொழி
6. தமிழ்வழி பயின்றோர்க்கே - தமிழே மாநில ஆட்சி மொழியாதலால் - வேலைவாய்ப்பு, தமிழ் ஒரு வருமானம் தரவல்ல மொழி.
7. எந்த உயர் கல்வியையும் தமிழிலும் பயிலலாம்; தமிழிலும் தேர்வெழுதலாம்; தமிழில் பயில்வதுடன் வேலைபார்க்க

எண்ணுவதற்கேற்ப, எந்த மொழியையும் விருப்பப் பாடமாகக் கற்கலாம்.

இன்று தமிழ் பயன்படாத மொழி; வேலை வாய்ப்பில் 'உத்தரவாதமே' இல்லை. தமிழ் படிப்பதால் ஒரு பயனுமில்லை; மேடை அலங்காரப் பேச்சிற்குத் தவிர. பிறகு யார் தமிழை விரும்பிப் படிக்க வைப்பார்கள்?

முன்னைய மரபும் பின்னைய இழிபும்

தமிழ்மொழி இளஞ்சிறார்கள் உள்ளத்தில் பதிவது, பள்ளிகளிலேயாம். பள்ளியிறுதி வகுப்புவரை தாய்மொழி எனும் அரண், பிஞ்சுகள் நெஞ்சில் கட்டப்படவேண்டும். ஆனால் இன்று நச்சுவிதைகளே ஊன்றப்படுகின்றன. மூன்று அகவை முடிந்ததும், பள்ளிவாயிலில் நுழையும் குழந்தைக்கு ABCD மட்டுமே கற்பிக்கும் பாடத்திட்டம் உலகில் எங்கேனும் உண்டா? இவைகள் தமிழ்மொழியே அறியாத போது தமிழ் மரபை எங்ஙனம் காக்கும்?

தொல்காப்பியர் 'இருவகை வழக்கு' உண்டு என்றார். உலக வழக்கிற்கு முதன்மையும் சிறப்பும் தந்தார். அம் மாபெரும்முதல் நூலுக்குப் பாயிரம் தந்த பனம் பாரனார், தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தில் வழக்கும் செய்யுளும் (இலக்கிய வழக்கும்) ஆகிய இரண்டின் அடிப்படையில், அந்நூல் யாக்கப்பட்டதை அறிவித்தார். அவ் உலக வழக்கு என்பது உயர்ந்தோர் வழங்கிய வழக்கு, உயர்ந்த வழக்கு என்பது முன்பே கூறப்பட்டது.

தொல்காப்பியர் 'திசைச்சொல்' என்பதையும் அன்றே ஏற்றார். அதுவே இன்று வட்டார வழக்கு எனப்படுகிறது. இன்று இத் திசை வழக்குகள் சில மலையாளம், கன்னடம், துளு, குடகு, கொங்கணம், தெலுங்கு எனப் பலவகை மொழிகளாகிவிட்டன. இத் திசை வழக்குகளாம் இன்றைய வட்டார வழக்குகளை, பொதுப் பேச்சுத் தமிழாலும் கட்டளை மொழி நூல்களாலும் ஒன்றையொன்று பிரிந்துவிடாமல் கட்டிக் காக்க வேண்டும்.

இன்று கரிசல் தமிழ் என்றும் தலித்துத் தமிழ் என்றும் பேசி, எழுத முற்படுபவர்கள், பொதுப் பேச்சுத் தமிழை விட்டுவிடாமலும்

கட்டளை மொழியைக் கைவிடாமலும் இருக்க வேண்டும். இது அவர்கள் தாம் பிறந்த தமிழ்த்தாய்க்குச் செய்யும் நன்றிக் கடனாகும்.

தொல்காப்பியர், 'வடசொல்' என்று அவர் கால நிலையில் கூறியது, இன்று பிறமொழிச்சொல் அனைத்துக்கும் பொருந்தும். அன்று தமிழில் கலக்கக் கூடிய நிலையில் இருந்தது வடசொல் ஒன்றே. இப் பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழ் ஒலிக்கு ஏற்பத் தமிழாக்கம் செய்தே பயன்படுத்த வேண்டுமென்றார் அவர். சமஸ்கிருதச் சொல், தமிழாக்கம் பெற்று, தமிழில் வழங்குவதை அவர் ஏற்றார். வாழும் மொழிக்கு இது இயல்பே என்றும் இதனால் தமிழ் கெடாது என்றும் நம்பினார்.

‘வடசொற் கிளவி வடவெழுத்து ஓரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே’

‘சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்’

(884, 885)

என்றார் அவர். சமஸ்கிருத ஒலியை அறவே நீக்கி என்பார் ‘ஓரீஇ’ என நீட்டிச் சொன்னார். தமிழ் எழுத்தொலியொடு சேர்க்க எனவும் கூறி, சிதைத்தேனும் தமிழாக்குக என்றார். பூஷணம் - பூடணம். கமல்ஹாசன் - கமலகாசன். புண்டரீஹாக்ஷன் - புண்டரீகாட்சன். தனுஷ் - தனுசு. புஷ்பம் - புட்பம். ரிஷபம் - இடபம். சமஸ்கிருதச் சொல்வேறு; வடசொல்வேறு என்பதை நினைவு கொள்க. சமஸ்கிருத ஒலியில் - எழுத்தில் வருவன ஏற்கப்படவில்லை. தமிழ் மொழிக்கேற்ப மாற்றப்பட்டனவே வடசொல்; இதனைத் தமிழ்ச் சொல்வகையிலும் அடக்கினர்.

தாமரைக் கண்ணனையே அவர்கள் புண்டரீகாட்சன் என்றனர். நம் காளையே அவர்களுக்கு இடபம் ஆகும். நம்மிடம் சொல் இருக்கும் போது, பிறமொழிச் சொல்லை ஆளுதல் வேண்டாம். அது நம்மிடம் செல்வம் இருந்தும் கடன் வாங்குவதற்கு ஒப்பாகும்.

தமிழில் வழங்குவோம். தேவை வரின் பிறமொழியைத் தமிழாக்கித் தமிழ்ச் சொல்லில் ஒன்றாக்கி, தமிழ் ஒலிக்கு உட்படுத்தி வழங்குவோம். இதுவே மரபு.

தமிழ் ஒலிக்கு உட்படுத்தப்பட்ட சமஸ்கிருதமும் ஆங்கிலமும் பிறமொழிகளும், தமிழ்ச்சொல் வடிவம் பெற்றுவிட்டால் தமிழ்ச்சொல் வகையில் ஏற்கலாம் என்றது, வாழும் மொழியைக் காப்பாற்றவேயாம்.

நன்னூலார் 'வடமொழியாக்கம்' என்றே, இதற்குச் சில விதிமுறைகளை வகுத்தார். வடமொழிக்கேயுரிய சிறப்பெழுத்துக்களைச் சுட்டி, அவற்றைத் தமிழாக்கும் முறைகளுக்குச் சில விதிகள் வகுத்தார்.

ஸ்ருதி - சுருதி. அர்த்தம் - அருத்தம். தர்மம் - தருமம். பாக்க்யம் - பாக்கியம்

இயேசு, விவிலியம், யோவான், யாக்கோபு, சன்னல், சலாம் எனப் பலவுள. தக்ஷிணம் - தக்கணம், தெக்கணம்.

ஜோசப் - வளன். வில் (Will) - உயில். பாட்டில் - போத்தல். பட்டன் - பொத்தான். ஆயிரம் காட்டுகளுக்கு மேல், தமிழாக்கப்பட்ட சொற்கள் உள. மணிமேகலைச் சித்தனாரும் இராமாயணக் கம்பரும் பாரதவில்லிப்புத்தூரரும் இவற்றுக்குக் காட்டிய வழிகளே, காலந்தோறும் பின்பற்றப் பட்டுவந்தன.

மிளகு தெரிந்த நாம் புதிதாக வந்ததை மிளகாய் ஆக்கவில்லையா? வள்ளிக் கிழங்கு தெரிந்த நாம், புதிதாக வந்ததை 'உருளைக் கிழங்கு' ஆக்கவில்லையா? தக்காளி தமிழாகிவிட்டதே. (இப்போது இவை பொட்டாட்டோ, டொமாட்டோ எனப்படுவது கொடுமையல்லவா?) முட்டைக் கோசு, பூக்கோசு - தமிழாகவில்லையா? எளிதாக இல்லையா? இனிதாக இல்லையா?

கம்பர் வடமொழிக் காப்பியத்தைத் தமிழில் தந்தவர். அவர்தம் 'தமிழாக்கச் சொற்'கள் பற்றிய, ஒரு தொகுப்பை வெளியிடலாகாதா? கம்பர் கழகங்கள் நம்பத்தகுந்த நன்றியுணர்வுடன் செயற்படலாமே?

ராம், ராம என்பதே கூடாது என்று, 'காசில் கொற்றத்து இராமன் கதையரோ' எனப் பாடியவர் அவர். அவர் வாயில் ஸீதா வரமாட்டாள்; 'சீரை சுற்றிய சீதை' பற்றியே அவர் பேசுவார். 'லக்ஷ்மண்' - இன்று. அட பாலிகாள்! கம்பர் இவனை இலட்சுமணன் என்றால் கூடப் போதாதென்று, 'இலக்குவன்' எனத் தமிழனாகவே மாற்றினாரே! ரத்தாசுக்ஷன் - குருதிக் கண்ணன் ஆனானே? ஹனுமானை, அனுமன் என்றே அழைப்பானே? கம்பன் ஓரிடத்திற் கூட, தமிழ்மொழியை, ஒலிமரபை, சொல்மரபை, பண்பாட்டு மரபை மீறவில்லையே? இதை விளக்க இங்கு யாரும் இல்லையே.

வடமொழித் தொடர்கள் தொலைக் காட்சியில் வந்தன. வீர்-வீரன். பீம் - பீமன். அவர்கள் வீர், பீம் - என்னும் போது, நாம் அரைகுறைப் பேர்வழிகளாகவே அவர்களைக் காண்கிறோம். நமது 'அன்' சேர்ந்தாலன்றி, அவன் நமக்கு விளங்காதவனாகின்றான். தமிழ்ப் பெயர்கள் காலூன்றி நிற்கும். கணேசன், முருகன், உமையாள், கண்ணப்பன், அருச்சுனன், அரிச்சந்திரன், வீடணன், மேனகை, திலோத்தமை, சகுந்தலை எனத் தமிழாக அழைக்கப்படுவது நம் மரபு.

வடநாட்டுக் கட்சிப் பெயர்கள் பல. ஜனதாதன் - ஜனதாதளம். ஜனதாதள்ளில் என்று சொல்லிப் பாருங்கள்; பொருந்தி வராதே. ஜன்சங் - தமிழில் சனசங்கம் ஆகும். சங்பரிவார் - தமிழில் சங்கப் பரிவாரம் ஆகும். சேவக் சங் - தமிழன்று - சேவகச் சங்கம் ஆகும் அது.

தமிழில் தனிமெய்யெழுத்துமொழிக்கு முதலில் வரவே வராது. க்ரியா, ப்ரியா, ஸ்வரம், ஸ்வர்ணம், ஸ்ருதி - சொர்ணம் கூட அன்று சொருணம் என்பதே மரபு வழித் தமிழாக்கம். நம் சொற்கள் பல தோசா, வடா ஆவதும் அட்டா எனப் பாலனவே! என்ன செய்வது?

பிறமொழிச் சொற்களை எவ்வாறு தமிழாக்கம் செய்வது என்பதை, நாம் குழந்தைப் பருவம் முதல் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். இதற்கொரு தனி இலக்கண நூல் எழுதலாம்.

லோக்சபா என்று தமிழில் எழுதக் கூடாது. லோகசபை, உலகசபை, மக்கள் மன்றமாகும் அது. மக்களவை என அழகிய தமிழாகிறது.

பாலர் முதலே:

1. தமிழ்ச் சொற்களையே ஆளுதல்

2. தமிழாக்கச் சொற்களாக்கி ஆளுதல்

3. அப்படியே ஆள நேர்ந்தால், 'மேற்கோள் குறியிட்டோ', 'சாய்வெழுத்தாகவோ' எழுதுதல்

என இம் மூன்று நெறிகளையும் தொடர்ந்து கற்பிக்க வேண்டும்.

பேச்சு வழக்கில் பிறமொழிச் சொற்கலப்பு மிகுதி. அதனால் பேசுவது போல் எழுதாமல், எல்லோருக்கும் விளங்கும் பொதுத்தமிழுடன் கட்டளை மொழியையே பின்பற்றினால்தான், மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் திரிபுறாத நம் தமிழ், இனியும் அவ்வாறே காக்கப்படும். பேப்பரை எடு, லிப்டில் போகலாம், போனில் பேசு, Call பண்ணு - இவற்றை எழுதும் போதாவது தானை எடு, மின்தூக்கியில் போகலாம், பேசியில் பேசலாம், பேசியில் கூப்பிடு என எழுதினால் தமிழ் காக்கப்படும்.

உலக மொழிகள் பல முற்றிலும் வழக்கொழிந்தன; சில ஏட்டு வழக்குடன் நின்றன; மற்றும் சில பழைய மொழி, புதியமொழி என இரண்டாயின.

தமிழ் ஒன்றே அன்றும் இன்றும் ஒரே மொழியாக வழங்கிவருகிறது. இலக்கியத் தமிழுக்கு, அகர முதலி வைத்துப் படிப்பது ஒரு மொழிகற்கும் நெறியே. அருஞ்சொல்லுடைமை மட்டும், ஒரு மொழியைப் 'பழையது' எனப் பிரித்துவிடாது. நம் கடமை, பொறுப்பு பெரிது. சங்க இலக்கிய அகராதி, அருஞ்சொல் அகராதி என நூறு தொகுப்புக்கள் வரவேண்டும்.

மிகப் பெரும் செல்வமுடைமை பெரிதன்று; அதனைக் களவு போகாமல் காப்பதே பெருமையாகும்.

ஆங்கிலமும் பேசுவதுபோல எழுதுவதில்லை என்பதை நாம் அறிதல் வேண்டும். /u- You = இவற்றிடையே ஒலிப்பில் வேறுபாடுண்டா? Know = என்பதை, பேச்சில் ஒலிப்பது போலவே எழுதினால், No என்றல்லவா எழுதவேண்டும்?

புதுச்சேரியில் முன்பு ஒரு முறை, இலக்கணக் கருத்தரங்கில் அறிஞர் சிலர் பேசுவதுபோலவே, தமிழை எழுதவேண்டுமென்றனர். இரண்டற்கும் இடைவெளியைக் கூடியவரை குறைக்கவேண்டும் என விவாதித்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். எழுத்துத் தமிழை நீக்கி, பேச்சுத் தமிழே தமிழென ஆகி விட வேண்டுமாம். மக்கள் மொழி அதுதானாம். பேச்சுமொழிதான் (Spoken Language) மொழியாம். யாரோ ஒரு மேனாட்டான், எச்சுழலில் எது கருதியோ, அதற்கு முதன்மைதந்து, அதுவே மொழி என விவாதித்து - ஆனால் அவனும் எழுத்துமொழியிலேயே எழுதியிருந்தான்.

நம் அறிஞர் சிலர் கிளிப்பிள்ளைகள். இவர்கள் மேனாட்டறிஞர் சொன்னால் மட்டுமே, ஒப்புக் கொள்வார்கள். அவர்கள் சொல்வதையும் அரைகுறையாக விளங்கிக் கொண்டு, அதையே திரும்பச் சொல்வார்கள். நமது கருத்தை, நம் மொழிக் கொள்கையை அவர்களும் அறிந்து வியக்கும் வண்ணம் சுற்று, சிந்தித்து, எழுத வேண்டுமென்னும் தற்சிந்தனையே அற்றவர்கள் இவர்கள்.

அக் கருத்தரங்கில் பேராசிரியர் ஒருவர் ஓர் ஆங்கில இலக்கணநூலைக் கொண்டு வந்திருந்தார். அது புத்தம் புதிய ஆங்கில இலக்கணநூல். அதன் பின்னட்டை வெளிப்பக்கத்தில், புத்தகத்தைத் திருப்பியதும் படிக்கும்படி, குறிப்பு ஒன்று இருந்தது.

‘இந்தப் புதிய இலக்கணம் ஆங்கிலக் குறுமொழி, கொச்சைவழக்கு, பிழைமொழிகளைத் தவிர்த்து, கட்டளை மொழிக்கே (Standard Language) இலக்கணம் கூறுகிறது.’

என அக்குறிப்புத் தொடங்கிய அப் பகுதியை அவர் படித்துக் காட்டியதும், அனைவரும் மௌனமாயினர். மொழி என்றால் அது கட்டளை மொழியே என்பதை வலியுறுத்தியது அந்நூல்.

மற்றவையெல்லாம் சுற்றிச் சுற்றி வரலாம்; ஏறி இறங்கலாம். ஆனால் மூலவிசை கட்டளை மொழியே. அருமருந்தன்ன பிள்ளை என்பது, ஏட்டில் இருக்கும் வரைதான், அருமந்த பிள்ளை, அருமாந்த பிள்ளை எனும் சொற்களுக்குப் பொருளுணரப் படும். இல்லையென்றால் இது 'ஏமாந்த பிள்ளை' ஆகிவிடுதலும் கூடும்.

ஓர் ஆங்கிலேய அருட்தந்தை தமிழ்நாட்டில் ஒரு சர்ச்சைக் கோயிலுக்குப் போயிருந்தார். அங்கு தமிழில் வழிபாடு நடத்திய, தமிழ்ப் பாதிரியார் "மிசியோனாரிகளே!" என அழைத்துப் பேச்சைத் தொடங்கினாராம். Missionaries (மிசனரீஸ்) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லை, அவர் தமிழாக்கம் செய்து 'மிசியோனாரிகளே' என்றது, அவ் ஆங்கிலேயருக்கு வியப்பை மட்டுமன்றி, மகிழ்ச்சியையும் தந்ததாம். வழிபாடு முடிவில் அவர் கூறியது வருமாறு: "நண்பர்களே! நாங்கள் மிசியோனாரீஸ் என்ற இலத்தின் சொல்லைத்தான், 'மிசனரீஸ்' என்று ஆங்கிலப் படுத்தினோம். நீங்கள் அதை மீண்டும் தமிழ்ப்படுத்தும்போது, 'மிசியோனாரிகளே' என்றது, நாங்கள் எடுத்த அம் மூலச் சொல்லையே, நீங்கள் மீண்டும் சொல்வதுபோலிருந்தது. இவ்வாறுதான் நீங்கள் எந்தப் பிறமொழிச் சொல்லையும், தமிழ் ஒலிப்பு முறை எழுத்துக்கு ஏற்ப மாற்றி, உங்கள் தமிழ்போல உச்சரிக்க வேண்டும். அந்தத் தமிழாக்க வடிவம் (Tamilised form) தமிழாகவே ஆகிவிடும்". அருட்தந்தை தனிநாயக அடிகளார் நடத்திய Tamil Culture எனும் ஆங்கிலத் தாளிகையில் கண்டது இது.

தொல்காப்பியரே மீண்டும் ஆங்கில அருட்தந்தை வடிவில் வந்து நினைவுபடுத்தினாரோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. முற்றிலும் தமிழ் ஒலிகளுக்குள் அடக்குக. ஆங்கிலேயன் 26 ஒலிகளுக்குள் அடக்கவில்லையா? 'டின்னவேலி', 'மெசுரா', 'இன்டியா', டமில் என்றானே? இலத்தின், பிரெஞ்சுப்பட உலகமொழிச் சொற்களை எல்லாம் ஆங்கிலப் படுத்தினானே? ♦

4. தமிழ்ப் புலவர்களும் இருவகை வழக்கும்

தமிழ்ப் புலவர்கள் இவ்விருவகை வழக்குகளையும் சமனிலைப் படுத்தி, எடுத்தாள அரும்பாடு பட்டுள்ளனர். எளிமை கருதி மக்கள் வழக்கையும் ஏற்குமளவு ஏற்கவேண்டும். அதே சமயம் 'செம்மொழி'யையும் காக்க வேண்டும்.

சிலபோது நாம் எழுதும் துறைவகை, இலக்கிய யாப்பு வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்ப, மொழி நடை மாற வேண்டியிருக்கும். சங்கப் பாடல்களில் கலி, பரி, வரிப்பாடல்கள், நாட்டுப்புற வடிவங்களின் மறுபதிப்புக்கள். சந்தப் பாக்கள், கிர்த்தனைகள், கண்ணிகள், சித்தர் பா வடிவங்களில் மக்கள் வழக்குடன், பிறமொழித் தமிழாக்கச் சொற்கலப்பு மிகுதி.

எடுத்துக் காட்டிற்கு பாரதியார் பாடல்களைக் காண்போம்.

செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே - இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே! - எங்கள்
தந்தையர் நாடென்றே பேச்சினிலே - ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே!

இக் கும்மிப் பாடலில், சந்தத்திற்கு ஏற்ப பாயுது, பிறக்குது என வர வேண்டியுளது. கிர்த்தனை மெட்டில் பாடும் போது,

சாதிச் சண்டை போச்சோ - உங்கள்
சமயச் சண்டை போச்சோ!

என்று, 'போச்சோ' (போயிற்றோ) வருகிறது. நொண்டிச் சிந்து, காவடிச்சிந்து, கிளிக்கண்ணி போல்வனவற்றிலும் கூடுமானவரை தொண்ணூற்று ஒன்பது பங்கு, கட்டளை மொழியே ஆளப்படுகிறது. மணக்குளத்து வினாயகர் நான்மணி மாலையில், செம்மொழி வடிவச் சிறப்பைக் காணலாம்.

நமக்குத் தொழில் கவிதை, நாட்டிற் குழைத்தல்
இமைப்பொழுதுஞ் சோரா திருத்தல் - உமைக்கினிய
மைந்தன் கணநாதன் நங்குடியை வாழ்விப்பான்
சிந்தையே இம்முன்றும் செய்

பாரதியாரின் உரைநடையில் பேச்சுமொழி, பிறமொழிக் கலப்பு மிகுதி. ஆனால் 'பாட்டு' என வரும் பொழுது, அது நல்ல தமிழாகவே இருக்கும்.

ஆங்கிலத்தை எடுத்தாள்வதில் காட்டும் அக்கறையை, நாம் தமிழில் காட்டுவதில்லை. 'எனக்குத் தமிழே தெரியாது; நானும் பெரிய எழுத்தாளனாகி விட்டேன்' என்பதுதான் பெருமை எனப் பேசும் படைப்பாளிகளே கூடுதலாகி வருகின்றனர். தமிழ்ப் படைப்பு, கற்பனை கருத்து அடிக்கருத்து போல்வனவற்றில் மட்டுமன்றி, மொழியிலும் கீழேதான் வீழ்ந்து விடுகிறது.

சிற்பியின் 'ஒரு கிராமத்து நதி' முற்றிலும் மக்கள் வழக்காற்றுப் படைப்பு.

அழியாற்றின் கரையிலுள்ள 'ஆத்துப் பொள்ளாச்சி' கதை இது.

தெருக்கள் என்று பெயர் சூடும்
உருக்குலைந்த புழுதித்தடங்கள்

அங்கங்கே
அழுக்கை இழுக்கியிருந்தாலும்
சராசரி வாழ்வில்
தும்பைப்பூ மனிதர்கள்

அழிகிற கிராமத்துப் பண்பாடு
பிழிகிறது மனத்தை

தானும் உணவாகி
மீனும் உணவாகும்
இந்த நதிக்கு
நானும் உணவாவேன்

ஏர்பிடித்து நிலத்தில்
எழுதியது தவிர
ஏடெழுதிக் கற்றதில்லை
ஆனாலும்
வில்லியும் கம்பனும் நாவில்
சடுகுடு விளையாடுவார்கள்

இவ்வாறு, கிராமத்துப் பாலியமேயானாலும், பாரதியார் போல் செம்மொழித் தடத்தில் நடைபயிலும் சிற்பி பாலகப்பிரமணியம் 'தெற்கு வளவுப் பாட்டையா' பேச்சை மட்டும் அப்படியே தருகிறார். இவ்வாறு வரும்போது இனிமை கூடுகிறது என்பதை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். ஆனாலும் படைப்பாளிக்கு மொழிநடையில் ஒரு கண்ணும் கருத்துமிருப்பதை மறத்தல் கூடாது.

சிலர் தமிழ் மொழி அறிவு இல்லாததால், தாம் எழுதுவதே தமிழென்று, பிழையற்ற மொழிச்செப்பத்தைக் கிண்டல் செய்கின்றார்கள். சிலர் தெரிந்தும் வேண்டுமென்று, அகந்தையால் தவறு செய்கிறார்கள். வேறு சிலரோ, இவ்வழியில் தமிழைச் சிதைப்பதிலேயே நோக்கமாக இருக்கிறார்கள்.

தாம் உட்கார்ந்திருக்கும் கிளையையே வெட்டி விட்டு வீழ்பவர்கள் இவர்கள்.

பேச்சுத் தமிழை எடுத்தாளலாம், இடம் நோக்கி எழுதும் தடம் நோக்கி. சிற்பியும் 'பாட்டையா வாக்காகப் பாடுகிறார்' கேளுங்கள் :

ஏரு நிண்ணா சோறு நிண்ணுறும்

புளியடியிலே நிக்காதே
வேம்படி விட்டு விலகாதே

கடப்பாரை முழுங்கிச் செரிச்சவனும் உண்டு
கம்மங்கூழ் விக்கிச் செத்தவனும் உண்டு

மாட்டுக்குப் பல்லைப் புடிச்சப் பாக்கணும்
மனுசனுக்குச் சொல்லைப் புடிச்சப் பாக்கணும்

மளமளவென்று உதிரும் வேப்பம் பூக்களைப் போல,
இவைகள் அவர் வாயினின்றும் உதிர்கின்றனவாம். இதைச் சொன்ன
பிறகு, சிற்பி, 'திருவள்ளுவரும் தெற்குவளவுப் பாட்டையாதானே'
என்று கேட்கும் பொழுது, 'ஆமாம்' என்று நம் தலை அசைகிறது.

இப்போது எண்ணிப்பாருங்கள். பேச்சு வழக்கும்
இனிதாகும்; செம்மொழித் தடத்தில் இணையும் போது.
செம்மொழிக்கும் இசையினிமை தரக் கூடும் - வாய்மொழிப் பண்பு
வரையறையோடு கலக்கும்போது.

பேச்சுவழக்கும் எழுத்து வழக்கும் ஒரு கயிறு இழுப்புப்
போட்டியில் ஈடுபட்டுள்ளன. இது ஒரு தொடர்கயிறிழுப்பாகும். ஒரு
பக்கமாகச் சாய்ந்து விழவும் கூடாது; விழப் பண்ணவும் கூடாது.

ஒன்று நேர்விசை; மற்றது எதிர்விசை. இதனால் இயங்கும்
பொறி இயந்திரம் இது.

தமிழ் இளமை மாறாதிருக்க இவை உதவுகின்றன.
இனிப்பும் காரமும் உண்பதுபோல, இவை இனிமை தருவது,
படைப்பவனின் உள்ளுணர்வையும், உள் நோக்கத்தையும்,
அறிவையும் பொறுத்திருக்கிறது.

செம்மொழியின் சீர்குலைப்பாளர்கள் எல்லாம், தாம் இறக்குமுன்பே, தம் படைப்புக்கள் சீர்குலைவது கண்டு, தம் மனம் சீர்கெட்டுப் போகின்றவர்களே!

இந்தப் படைப்பு 'யானைகள்' தம் தலைமீதே மண்ணை வாரிப் போட்டுக் கொள்கின்றன. அவ்வளவே!

பேராசிரியர் பழ. அன்புமீனாள் தொகுத்த, நகரத்தார் வழங்கிய ஒப்பாரிப் பாடல்கள். அவை நாட்டுப்புற, வாய்மொழி இலக்கிய வடிவிலேயே தரப்பட்டன.

ஒருவர் இறந்தபோது ஒரு நகரத்தார் ஆச்சி ஒப்பாரி வைத்து அழுததில் ஒரு பகுதி :

மன்னிப் பொறந்தவுக
மாளுறதே நிச்சயந்தான்
மாளாம இருக்க
வரம் பெற்றார் யாருமில்லை

தரணிப் பொறந்தவுக
சாகறதே நிச்சயந்தான்
சாகாம இருக்க
தவம் பெற்றார் யாருமில்லை

பூமிப் பொறந்தவுக
போறதுவே நிச்சயந்தான்
போகம இருக்க
புகழ் பெற்றார் யாருமில்லை

இதனை ஒரு பொருள்மேல் மூன்றாக்கி வருவன என்பது இலக்கியம். அதற்கு வழிகொடுத்து, வாழ்வளித்தது இவ்வாய் மொழிப் பாட்டு. இவை நினைத்து, சிந்தித்து வந்தவை அல்ல. அப்போதைக் கப்போது, புன்னைப் பூப் போலே உதிர்பவைதான். இதில் ஒலித்திரிபுகள் உள். இதனையே கீழ்வருமாறு எழுதலாம்.

மண்ணில் பிறந்தவர்கள்
மாளுவதும் நிச்சயந்தான்
மாளாமே இருக்க
வரம்பெற்றார் யாருமில்லை

தரணிப் பிறந்தவர்கள்
சாகிறதும் நிச்சயந்தான்
சாகாமே இருக்க
தவம்பெற்றார் யாருமில்லை

பூமிப் பிறந்தவர்கள்
போவதுவும் நிச்சயந்தான்
போகாமே இருக்க
புகழ் பெற்றார் யாருமில்லை!

இவ்வாறு வாய்மொழி வழக்கையும் அச்சிட்டு, எதிரேயே வரிவடிவ வழக்கையும் அச்சிட வேண்டும். பேராசிரியர் பழ அன்புமினாள் தொகுத்த இரு நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஒப்பாரிப் பாடல்களில், இலக்கியச் சொற்கள், வட்டார வழக்குச் சொற்கள் எல்லாம் வந்து விழுகின்றன.

தமிழில் வாய்மொழி இலக்கியமே வரிவடிவச் செம்மைக்கும் வளர்ச்சிக்கும் வழிகாட்டியது. அதைப் புறக்கணிக்க வேண்டாம். ஆனால் தமிழின் செம்மை பற்றியும் கடைக்கணிக்க வேண்டும்.

பேச்சில் வரும் விரைவு, குறைவு, சிதைவு, பிழைகள் எல்லாம், துசிதட்டப்பட்டால், தூயதாகிவிடும்; அது கடக்கடரும் பொன்னாகும்.

வாய்மொழி இன்னமும் முற்றிலுமாகச் செதுக்கப்படாத சிற்பம்; சிப்பி களையப் படாத முத்து; வெட்டியெடுத்த தங்கம்; கடையப் படாத வைரம். அவை இன்றேல், பிற செல்வங்கள் யாவை?

தமிழர்கள், தொல்காப்பியர் காலம் முதல் இதை நன்குணர்ந்திருந்தார்கள். அதனால்தான் அவர் விடுகதை, பழமொழி,

கதைகள் என இவற்றையும் சேரிமொழி, திசை மொழிகளையும் பற்றி விளக்கினார்.

அதனால் பேச்சுத் தமிழை இகழமாட்டோம்; வாய்மொழி இலக்கியத்தை மறுக்க மாட்டோம்; பேச்சில் ஏற்படும் குறைகளைத் தாழ்வெனக் கூறோம். சோம்பல், விரைவு, தடுமாற்றம், அறியாமை - இவை மனித இயல்புகள். அவை மொழியிலும் படியவே செய்யும்.

சிற்பத்தை முழுமையாகச் செதுக்கிக் கண்திறந்து தெய்வநிலைக்கு உயர்த்துவோம். முத்தைக் கழுவி எடுத்துக் கோப்போம், மாலையாக. தங்கத்தை உருக்கி, மாசுநீக்கிப் பத்தரை மாற்றுப் பொன்னாக்குவோம். வைரத்தை வைரத்தால் கடைந்து, வடிவப்படுத்துவோம். இவை மொழிக்கும் முற்றிலும் பொருந்தும்.

இவையே இயல்பானவளர்ச்சி; இயற்கைக்கும் பொருந்திய முன்னேற்றம். ◆

5. தமிழர்களின் பெயர்கள் படும்பாடு

தமிழில் இன்று பெயர்கள் படும்பாடு பெரிது. யாரும் தமிழ்ப் பெயர்களே வைத்துக் கொள்வதில்லை. தமிழன் என்ற அடையாளம் பெயரிலும் இருக்கிறது. கோவலன், மாதவி வழி தனக்குப் பிறந்த பெண் குழந்தைக்கு 'மணிமேகலை' என்று பெயரிட்டான். அது அவனுடைய குல தெய்வப் பெயர். 'மணிமேகலா' தெய்வம்' என்பது தமிழை வடமொழியாக்குவது.

பாட்டன் பெயரைப் பேரனுக்கிடும் மரபினாலேதான், பேரன் என்றனர். பெயரன் - பேரன் ஆனான். பேர்த்தியும் பாட்டி பெயரை உடையவளே. குலதெய்வப் பெயரிடல், பொதுவாகத் தெய்வப் பெயரிடலும் மரபாக இருந்தது.

நல்ல நல்ல தமிழ்ப் பெயர்களைச் சங்க காலம் முதல் காணலாம். புதுவதாகப் படைத்த மலர்விழி, பூங்கொடி, அரசி, கயல்விழி, கண்மணி, தேன்மொழி, மலர், பூங்குழலி, குயிலி, மயிலி, எனவரும் பெண்பாற் பெயர்களைக் காண்க. தமிழில் ஆயிரம் பெயர்களுக்குக் கவும் இன்று வடமொழி, இந்திப் பெயர்களையே, தமிழாக்கமும் செய்யாமல் அப்படியப்படியே ஆள்கின்றனர்.

நகரத்தார் வட்டார வழக்கில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் அப்பன், அம்மை சேர்த்தே பெயரிடுவர். அவர்களின் பத்திமைக்கு இது அடிப்படையாகலாம். நாச்சியப்பன், மெய்யப்பன், நாகப்பன், பெரிச்சியப்பன் என்றும் வள்ளியம்மை, தேனம்மை, நாகம்மை, நல்லம்மை என்றும் இவ்வாறு வழங்குவர். தமிழரனைவருக்கும் இது பொருந்துமெனினும், பெரும்பாலும் இது நகரத்தார் மரபாகவுளது. வேலு என்னாது வேலப்பன் என்றும் மருது என்னாது மருதப்பன் என்றும் வள்ளி என்னாது வள்ளியம்மை என்றும் நாகு என்னாது நாகம்மை என்றும் இவ்வாறு வழங்குவர்.

இன்றோ அதே நகரத்தார்களிடம் அஜய், விஜய், வினோத், கணேஷ், மகேஷ், சுரேஷ், விக்னேஷ் புகுந்து விட்டனர். பிறமொழி

நடிகர் நடிகைகள், மட்டையடி (கிட்டிப்புள் - கிரிக்கெட்டு) வீரர்கள் எனப் புகழ்பெற்றவர்களின் பெயர்களே பெரும்பான்மையின. குல தெய்வம், கடவுட் பெயர்களெல்லாம் குடிபோய்விட்டன.

ஜெய்காந்த், விஜய்காந்த், ஸ்ரீகாந்த் - என்பன பல. ஜியா, ரோஹன், த்ரிஷா இப்படிப் பல. பொருள் விளங்காதனவே மிகப் பல. இன்னும் சொன்னால் தனிப்பட்டவர் சிலர் வருந்தக் கூடும். யாரையும் நினைத்து, இதைக் குறிப்பிடவில்லை.

தமிழ்ப்பெயர்கள் மறைந்து வருகின்றன என்பதே கண்கூடு.

தமிழ்ப்பெயர்களை ஆள்வதிலும் பிறமொழிப் பெயர்களை ஆள்வதிலும் சில வரன்முறைகளை, தமிழ்மணி இதழில் (14-7-1990) யான் எழுதியதுண்டு. ஆந்திரா, கேரளா, கர்நாடகா என்பன ஆந்திரம், கேரளம், கருநாடகம் என்றே தமிழில் ஆளப்பட வேண்டும் எனக் குறித்திருந்தேன்.

கர்னாடிக் - கர்நாடகா எனச் சிதைத்து வழங்கினால் கருநாடகம் விளங்காமற் போய்விடும்.

‘கர்நாடகா’ என்ற பெயரைக் ‘கர்னாடிக்’ என ஆங்கிலத்திலும் கருநாடகம் எனத்தமிழிலும் ஆள்கிறோம் என்றால், அதன் காரணம் என்ன? கருணாதாஸ் தமிழில் ‘கருணை தாசன்’ ஆவதேன்? எல்லாம் தமிழாக்க மரபு வழிபட்டனவே. பாக்யராஜ் - பாக்கியராசு, பாக்கியராசன் ஆதல் வேண்டும்.

தமிழிலேயே எழுத்துப் பேறு பெற்று எளிமைப்படும் பெயர்களைப் பாருங்கள் : வேல் - வேலு. வடிவேல் - வடிவேலு. சிங்காரவேல் - சிங்காரவேலு. சித்ரவேல் தமிழ்மரபின்படி சித்திரவேல் ஆவார்.

சுப்பிரமணியன் என்பதை சுப்ர மணியன், சுப்ரமண்யன், ஸுப்பிரஹ்மண்யன் என்றெல்லாம் திரிப்பன தவறு. ஓர் இசைப் பேரறிஞர் ‘சுப்ரஹ்மண்ய பாரதியே’ எனப் பாடியதைக் கேட்டுத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. இதைக் கேட்டால் பாரதியாரே அயர்ந்துபோய், மனங்குமுறியிருப்பார்.

தெய்வப் பெயர்களையும் சிதைக்காமல் வழங்கலே நல்லது.

அருண்மொழி புணர்ச்சிப் படி 'அருண்மொழி' ஆகும். சோழவேந்தன் இராசராசனுக்கும் சேக்கிழாருக்கும் 'அருண்மொழி' என்ற பெயர் வழங்கியதுண்டு. இன்றும் அருண்மொழி எனப் பெயர்வைத்து 'அருண்' என அழைத்து மனநிறைவடைகிறோம். 'அருண்' ஆங்கிலப் பெயர் போலவும் இருப்பதில் ஒரு மகிழ்ச்சி! அந்த அளவு பிறமொழி ஆர்வம் நம்மிடம் காணப்படுகிறது.

அம்மன் பெயர்கள்

குழல்வாய்மொழி என்பது அழகிய தமிழ்ப் பெயர். தேவார காலத்துத் திருக்கோயில்களின் அம்மன் பெயர்களைத் தொகுத்தால், அழகழகான மகளிர் பெயர்கள் கிடைக்கும். குழல்போல் இனிது. யாழ்ப்போல் இனிது என்னுமாறு பேசுபவளே குழல்வாய்மொழி. அதைச் சிலர் 'குழலாமணி' என்பது, பொருள் விளங்காது போகும். (தமிழ் மணி 14-7-90)

'தமிழில் ஒரு மரபுப் பிரச்சினை' என்று பேரறிஞர் ஐராவதம் மகாதேவன், அதே தமிழ்மணியில் சீழ்வருமாறு மிக விரிவாக எழுதினார். அதைப் பற்றி மிக விரிவான விவாதங்களும் பிறகு வந்தன. அவர் எழுதிய அரிய கட்டுரையின் சில பகுதிகள் வருமாறு : (14-7-1990)

தமிழில் ஒரு 'மரபு'ப் பிரச்சினை

வடமொழிப் பெயர்களை தமிழில் எழுதும்பொழுது - அன் (அல்லது) - அர் விசுவதினைச் சேர்த்து எழுதுவது தமிழ் மரபாகும். ராமக்ருஷ்ண போன்ற வடமொழிப் பெயர்கள் இராமன், கிருஷ்ணன் என்று தமிழில் வழங்குகின்றன.

அதேபோன்று வட நாட்டுப் பெரியார்களின் பெயர்களைத் தமிழாக்கம் செய்யும் பொழுது மரியாதைப் பன்மையைக் குறிக்கும் - அர் விசுவதியைச் சேர்த்து எழுதுவது நம் மரபு.

(எ-டு) அரவிந்தர், திலகர், விவேகானந்தர்.

வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற பெயர்களையும் இவ்வாறே எழுதி வந்திருக்கிறோம்.

(எ-டு) புத்தர், அசோகர், ஹர்ஷர்.

கடந்த சில ஆண்டுகளில்தான் இந்த மரபு ஆங்கிலத்தின் தாக்கத்தால் சீர்குலைந்து வருகிறது. ஆங்கில மொழியாக்கத்தில் பெயர்களின் பின்னர் - அன்/-அர்/-அம் விகுதிகள் சேர்க்கப்படுவதில்லை என்பதாலும், பெயர்களின் ஈற்றில் உள்ள அகரம் ஆங்கிலத்தில் ஆகாரமாக நீட்டி உச்சரிக்கப் படுகிறது என்ற தவறான எண்ணத்தினாலும், தமிழிலும் இப்போது இராமன், கிருஷ்ணர் போன்ற மரபுப் பெயர்களை 'ராமா' , 'கிருஷ்ணா' என மாற்றி எழுதி வருகின்றனர்.

இதே காரணங்களினால் தமிழ்ப் பெயர்ச்சொற்களின் ஈற்றில் இருக்கவேண்டிய -அம் அத்துச் சாரியைகளும் மெல்ல மெல்ல மறைந்து வருகின்றன. 'கேரளம்', 'கர்நாடகத்தில்', போன்ற வழக்குகள் நலிந்து 'கேரளா', 'கர்நாடகாவில்' முதலிய தமிழ் இலக்கணத்திற்குப் புறம்பான சொற்கள் புழக்கத்தில் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

தமிழில் ஆண்பால் ஒருமைப் பெயர்கள் பெரும்பாலும் ஆகாரத்தில் முடிவதில்லை (அப்பா, அண்ணா, மாமா போன்ற உறவுமுறைச் சொற்கள் நீங்கலாக). ஆனால் தற்காலத்தில் பலரும் இந்த மரபைப் புறக்கணித்து எழுதத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். விவேகானந்தர், தயானந்தர், சிரத்தாநந்தர் என்று எழுதிவந்த தமிழர்கள் இன்று சிவானந்தா, சின்மயானந்தா என்று எழுதத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள்.

'சங்கரா நேத்திராலயா', 'விவேகானந்தா வித்தியாலயா' போன்ற 'நீண்ட' பெயர்களைக் கொண்ட பலகைகளை எங்கும் காணமுடிகிறது. ராமதாஸ் என்ற வடமொழிப் பெயரை இராமதாஸ் என்றுதானே இதுவரைதமிழில் எழுதி வந்திருக்கிறோம்? ப்ரேமதாஸ் மட்டும் 'பிரேமதாசா' வாக ஆவதேன்? ஹர்ஷவர்த்தனர், பிரபாகரவர்த்தனர் என்று நம் வரலாற்றுப் பெயர்களை எழுதி வந்திருக்கும்போது இலங்கை முன்னாள் அதிபரின் பெயரை மட்டும் 'ஜயவர்த்தனா' என்று ஏன் நீட்டி எழுத வேண்டும்?

பெயர்களுடன் வேற்றுமை உருபுகளைச் சேர்க்கும் பொழுது கூட -அன்/-அர் விகுதிகளையோ, அத்துச் சாரியையோ

கூட்டாது 'சின்மயானந்தாவின் பேருரை', 'ஜயவர்த்தனாவின் அறிக்கை', 'உபேந்திராவின் வருகை', 'கேரளாவில் மழை' என்றெல்லாம் பத்திரிகைகள் எழுதி வருகின்றன. இவற்றிற்குத் தமிழில் இலக்கணம் எப்படிக் கூறுவது?

தமிழ்நடை இப்படியே மாறிக்கொண்டு போனால் அடுத்த சில ஆண்டுகளில் நமது குழந்தைகள் 'ராமாயணாவில்' 'ராமாவும்' 'லக்ஷ்மணாவும்' 'ராவணாவுடன்' போரிட்டதைப் படிப்பார்கள்; வரலாற்று நூல்களில் வட நாட்டு 'புத்தா'வும், 'அசோகா'வும், 'குப்தா'க்களும், தமிழகத்து 'சேரா'க்கள், 'சோழா'க்கள், 'பாண்டியா'க்களுடன் வருகை தருவார்கள்; தமிழ்ப் பாட நூல்களில் "எங்கள் கிராமாவில் உள்ள குளாவில் குளித்து மராவில் ஏறி பழாவைப் பறித்துத் தின்றோம்" என்று 'கதா'க்கள் வரும். 'சபா'க்களில் பாடகர்கள் 'தியாகராஜா'வின் 'கீர்த்தனா'வை கல்யாணி 'ராகா'வில் ஆதி 'தாளா' வில் பாடுவார்கள்.... இவ்வாறு தமிழ் மரபு பற்றி பேரறிஞர் ஐராவதம் மகாதேவனும் பிற ஆர்வலர்களும் நிரம்ப எழுதியிருந்தனர். இன்றோ நிலைமை அதைவிட மிக மோசமாகி விட்டது. ◆

6. தமிழ் மொழிக் காவலர்கள்

தமிழைக் காப்பாற்றும் முயற்சியுடையவர்கள் என்று சிறப்பித்துப் பேராசிரியர்களையும், பெரியவர்களையும் தமிழ்க் காவலர், செந்தமிழ்க் காவலர், முத்தமிழ்க் காவலர் என்றெல்லாம் அழைக்கின்றோம். ஆனால் தமிழ் தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் ஆற்றலுடையதாக இருக்கிறது என்பதையும் தன்னைக் காலந்தோறும் அவ்வச் சூழலுக்கேற்பப் புதுப்பித்துக் கொள்கிறது என்பதையும் சிந்திக்க மறந்துவிடுகிறோம். தமிழ் மொழிக்குள்ளேயே இருக்கும் 'மொழிக் காவலர்களை' எண்ணிப் பார்க்க வேண்டாமா?

“என்றுமுள தென் தமிழை இயம்பி இசை கொண்டான்” என்றார் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர். “வாழ்க நிரந்தரம், வாழ்க தமிழ்மொழி வாழிய, வாழியவே” என்றார் பாரதியார். அதற்குத் தமிழுக்கெனவுள்ள பேராற்றலும் காரணம் ஆகும்.

தமிழில் 'உயிர்' எழுத்தின் பயன்பாடு மிகுதி எனக் கண்டோம். சாரியை, எழுத்துப்பேறு, ஒலித்துணை உயிர்கள், பின்னொட்டுகள், இடைநிலை, இறுதிநிலைகள், மெய்ம்மயக்க விதிகள் என்பன யாவும் தமிழ் மொழிக் காவலர்கள் எனலாம். பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழாக்கம் செய்வதிலும் அவை மிகுதியும் பயன்படுகின்றன.

சாரியைகள் - இணைப்பு உறுப்புகள்

சாரியைகள், தமிழில் உருபுகள் சேரும்போது வரும் இணைப்பு உறுப்புகளாகப் பயன்படுகின்றன. அவை + கு - அவற்றுக்கு. எவை + ஐ - எவற்றை, பல + ஐ - பலவை ஆகாமல் பலவற்றை என்றாகும். இந்த 'வற்றுச்' சாரியை, சொல்லுடன் சேரும் உருபை இணைக்கப் பயன்படுகிறதல்லவா? இரண்டு செங்கல்களுக்கிடையே போடப் படும் செம்மண், சுண்ணாம்பு, சிமிந்தி போல இச் சாரியைகள் சொற்களையும் உருபுகளையும் இணைத்து ஒற்றுமைப் படுத்துகின்றன. மரம் + ஐ = மரமை ஆகாமல் மரத்தை ஆனால்தான் இயல்பாக இருக்கிறது. அத்துச் சாரியை அங்கே

தேவைப்படுகிறது. மாடு + தாவணி - மாட்டுத்தாவணி, நாடு + பழம் = நாட்டுப்பழம், தாறு + கோல் = தாற்றுக்கோல் என இரட்டிக்கும்போதும் இந்த இணைப்பு முயற்சியைக் காணலாம். 'ரோடு' (Road) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லை ஆளும் போதும் 'ரோட்டுக்குப் பக்கத்தில்' என்றோ, 'ரோட்டிலேயே போ' என்றோதான் கூற மரபு வழிவகுக்கிறது.

உருபேற்கும்போது தமிழாகும் வடிவங்கள்

பிறமொழிச் சொல் ஒன்றைத் தமிழில் கலந்துபேசும் போது, உருபு, சாரியைகளைச் சேர்த்தாலன்றித் தொடர்களாக்க முடிவதில்லை. அப்போது அப் பிறமொழிச் சொற்கள், தமிழ் விதிகளுக்கு உட்பட்டுத் தமிழின் கட்டமைப்பை இயல்பாகப் பெறுகின்றன. 'கிளாஸ்' (class) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லைத் தமிழிற் கலக்கும்போது 'கிளாசுக்குப் போ', 'கிளாசுக்குள் கிடந்தது', 'கிளாசிலேயே ஃபர்ஸ்டு' என்றுதான் கூறவேண்டியிருக்கிறது. உருபு சேரும்போது 'கிளாஸ்', 'கிளாசு' ஆகிவிடுவதைக் கவனியுங்கள். இன்றைத் தமிழ் உருபு ஒட்டாது.

பாக்கெட், ராக்கெட்டைப் பன்மையாக்க 'கள்' விகுதி சேர்க்கும்போது, அவை பாக்கெட்டுகள், ராக்கெட்டுகள் என இறுதி உகரம் பெற்றே இணைகின்றன. 'ஷோவுக்குப் போனேன்' என்கிறார் ஒருவர். ஷோ + கு போனவர் ஷோ + வு + குப் போனதேன்? இடையே உகரச் சாரியை தேவைப்படுகிறது.

ஜய் - ஜயம், பாரத் - பாரதம்

ஜய் என்றால் போதும், இந்தியில்; தமிழில் அது ஜயமாகும். சயசய என்பது தமிழாக்க வடிவம். 'சயசய போற்றி' என்பதே தமிழ் போற்றி. 'பாரத்' என்பது இந்தி வடிவம். பாரதம் தமிழ் வடிவம். ஸ்டேட் பாங்க் ஆஃப் இந்தியாவை இன்று 'பாரத வங்கி' என்றே அழைக்கின்றமை காண்க.

உலகப் பேச்சில் 'நம் வீடு' என்பதை, 'இது நம்ம வீடு' என்பர். இதுநம்ம கடை என்பர்.

இங்கே அகரப்பேறு உருபன்று. எளிமை நோக்கிய ஒலித்துணையேயாம். என் கண்ணு, என் உயிரு, என்று மெல்லினம்,

இடையினம் வருமிடத்திலும் 'உகரப்பேறு' காணலாம். தமிழில் வல்லெழுத்து ஆறும் (கசடதபற) மொழிக்கு இறுதியில் வருவதே இல்லை. அங்கெல்லாம் உகரம் வந்துவிடும். சில ஆங்கிலச் சொற்கள் வல்லெழுத்திலேயே முடிவன. அவற்றையும் தமிழ் நாவினால் உச்சரிக்கும்போது 'போட்டு' (Boat), கரெக்டு (Correct), பாசு (Pass) ரைசு (Rice) என உகரப் பேற்றுடன் வந்துவிடுவதையும் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

இறுதி ஒட்டு முழு வடிவாக்குகிறது

சில சொற்கள் பிறமொழியில் வழங்கும்போது முதனிலையோடு மட்டும் காணப்படும். தமிழில் அவை இறுதி ஒட்டுப் பெற்று முழு வடிவம் பெறும். ரஸ - ரசம், இரசம்; அலங்கார் - அலங்காரம்; அவுசித்ய - அவுசித்தியம்; வாமன - வாமனன்; நள - நளன். தொலைக்காட்சி மகாபாரதத்தில் அண்மையில் அடிக்கடி வந்த 'பீம்' யார் தெரியுமா? தமிழில் நாம் படித்த 'பீமன்' தான், அப்பாத்திரம். ராம் - ராமன், இராமன் என ஆகும் தமிழில். 'சுத்' - இந்தி; சுத்தம் - தமிழ்; நான் சொல்வது உங்களுக்குச் சுத்தமாக விளங்குகிறதா? இந்தச் சொற்கள் சில தமிழாக்கம் பெறுவது மட்டுமன்று; தமிழில் தொடர்புடைய அல்லது பிறிதொரு பொருளிலும் வழங்கத் தலைப்பட்டு, அவை தமிழாகவே மாறிவிடுகின்றன எனலாம்.

தமிழில் ஐகார ஈறுபோல ஆகார ஈறும் உண்டு. எனினும் பல வடசொற்கள் 'ஐ' கார விசுவாசம் தமிழாக்கம் பெறுகின்றன. சீதா - சீதை; ஆராதனா - ஆராதனை. அர்ச்சனா - அருச்சனை; காசி விஸ்வநாத் தமிழில் காசி விசுவநாதர் ஆவதைக் கவனித்தால் தமிழாக்க மரபுகள் புலனாகும்.

மெய்யெழுத்துக்களின் கூட்டமைப்பு

தமிழில் மெய்யெழுத்துக்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று 'கூட்டு' உடையனவும் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒன்றாதனவும் ஒன்றியும் ஒன்றாமலும் வருவனவும் என மூவகைச் சேர்க்கை இருக்கிறது.

'க், ச், த், ப்' நான்கும் வந்தால் பக்கத்தில் அதே எழுத்துத்தான் வரும். இது சத்தியம். என்ன திகைக்கிறீர்கள்? 'சத்ய' எனத் தமிழில் வராமல், சத்தியம் என வரும். புதுக்கோட்டைக்கு அருகிலுள்ள

திருமெய்யத்தில் இறைவன் பெயர் மெய்யர், அல்லது மெய்யப்பர்; அவர் சத்தியமூர்த்தி என்று அழைக்கப்படுகிறார். எப்பெயரையும் வடமொழியாக்குவது வைதிகரின் பணி. பாக்யா, தமிழாக்கத்தில் பாக்கியம் ஆகும்.

பக்கம், காக்கை; பச்சை, தச்சன், பித்தம், மத்து, காப்பு, பொறுப்பு எனச் சொல்லிப் பாருங்கள். தமிழ்ச் சொற்களில் க், ச், த், ப் என்ற நான்கில் எதுவந்தாலும் அடுத்து அதே எழுத்துத்தான் இடம்பெறும். ஆனால் ர், ழ் என்ற இரண்டு மெய்களும் வந்தால் பக்கத்தில் வேறு எழுத்துத்தான் இடம் பெறும். ஆர்வம், வாழ்வு, என்பன காண்க. “குதிரைக்கு குர்ரம் என்றால் ஆனைக்கு அர்ரம்” எனலாமா? என்பது தெலுங்குச் சொல் பற்றிய பழமொழி. தமிழில் ரகர ஒற்றுக்குப்பின் அதே ரகர வரிசை இடம் பெறாது. குர்ரம் என்று தமிழில் வராது.

ஏனைய பனிரண்டு மெய்களும் தம்முடன்தாமும் தம்முடன் பிற மெய்களுமாக மயங்கும்.

அறிவியல் தமிழில் உறழ்ந்து வரும் மரபு

இன்று உலகளாவிய கலைச் சொற்களை அவ்வாறே தமிழில் எடுத்தாள நேரும்போது, இவ்விதிகள் தளர்த்தப்பட வேண்டியனவாகின்றன. அறிவியல் தமிழ் வளர வேண்டுமென்றால், அறிவியல் கலைச் சொற்களை, அப்படியே ஏற்று, அவற்றின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புச் சொற்களையும் போட நேரிடலாம். மேற்கோள் குறி, சாய்வெழுத்து என எழுதி அது தமிழன்று எனக் காட்டலாம்.

முன்னைய மரபுகள் இதனால் உடையும் என அஞ்ச வேண்டியதில்லை. ‘உறழ்ந்து வரும்’ மரபு - இரண்டு விதமாகவும் வரும் என்ற மரபு - தொன்று தொட்டுள்ளது. பிறமொழிக் கலைச் சொற்களுக்கு மட்டும் இவ்வாறு அமைப்பது குற்றமாகாது. ♦

தமிழ்மணி 8-9-1990.

7. செந்தமிழும் திசை வழக்குகளும்...

ஞாயிறும் விண்மீன்களும்

ஒளிப்பிழம்பாகத் திகழும் சூரியனும் ஒரு விண்மீன்தான். ஆயினும் ஏனைய விண்மீன்கள் இரவில் மட்டுமே கண் சிமிட்டுகின்றன. பகலில் எழுஞாயிறு ஒன்றே ஏனையவற்றின் ஒளிகளையும் தான் வாங்கிக்கொண்டு ஒப்பற்ற சுடராய் ஒளிவீசித் திகழ்கிறது. தமிழுக்கும் இந்த இயல்பு உண்டு. செந்தமிழ் என்பது சூரியனைப் போலவும் ஏனைய துணை வழக்குகள் யாவும் பிற விண்மீன்களைப் போலவும் நிலவிவந்தன. இருளிலே மட்டும் கண் இமைக்கும் நட்சத்திரங்கள் போலத் துணை வழக்குகள் ஆங்காங்கு, அவ்வப் போது நிலவிவந்தனவாயினும் செந்தமிழுடன் அவை ஒன்று கலந்து, சோதியில் கலந்த சுடர் போலாயின.

அதனால்தான் ஒரு தமிழ்ப் புலவர் “ஓங்கலிடை வந்து உயர்ந்தோர் தொழ விளங்கி, ஏங்கொலி நீர் ஞாலத்து இருளகற்றும் - ஆங்கவற்றுள் மின்னேர் தனி ஆழி வெங்கதிர் ஒன்று ஏனையது, தன் நேரிலாத தமிழ்” என்று ஞாயிற்றுடன் தமிழை உவமித்தார். ஆனால் இன்றைய நிலை என்ன? விண்மீன்கள் ஞாயிற்றை விழுங்கப்பார்க்கின்றன.

இது நடக்குமா? நடந்தால் அடுக்குமா? என்பதுதான் கேள்வி.

‘செந்தமிழ்’

இன்று கட்டளைமொழி (Standard Language) என்பதுபோல ஒரு பொது மொழி - எல்லோர்க்கும் எளிதில் இயல்பாக விளங்கும் மொழி தமிழகத்தில் தலைமை பெற்றுத் திகழ்கிறது. அதுவே உலகப் பேச்சு வழக்கிற்கும் இலக்கிய எழுத்து வழக்கிற்கும் பொதுவாக வழங்கியது. அன்று தமிழகம் செந்தமிழ் நிலம் என்றும், தமிழகத்தைச் சார்ந்த பல்வேறு பகுதிகள் தமிழின் திசை வழக்குகளின் இருப்பிடம் என்றும் கருதப்பட்டன. அவையே இன்று மலையாளம், கன்னடம்,

தெலுங்கு முதலாய மொழிகள் வழங்கும் நாடுகளாகிவிட்டன. செந்தமிழ் நிலம் சார்ந்த இவை பனிரண்டு என வகைப்படுத்தப் பட்டதுண்டு. 'தென்பாண்டி, குட்டம், குடம், கற்கா, வேண், பூழி - பன்றி, அருவா, அதன் வடக்கு - நன்றாய சீத, மலாடு, புனல்நாடு செந்தமிழ்சேர் - ஏதமில் பன்னிருநாட்டென்'. 1) தென்பாண்டிநாடு 2) குட்ட நாடு 3) குடநாடு 4) கற்கா நாடு 5) வேணாடு 6) பூழி நாடு 7) பன்றி நாடு 8) அருவா நாடு 9) அருவா வடதலை நாடு 10) சீதநாடு 11) மலை நாடு 12) புனல்நாடு. இப்பனிரண்டும் முதற்கண் திசை வழக்குகளாகவே இருந்தன. அதாவது தமிழின் வட்டார வழக்குகளாகவே திகழ்ந்தன. தொல்காப்பியர் இவற்றைக் 'கொடுந்தமிழ்நாடு' என்று குறிக்கவில்லை. முதல் உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணர் இதை விளக்கும்போது, 'திசைச் சொல் என்பது செந்தமிழ்நாட்டை அடையும் புடையும் கிடந்த திசைநாட்டார் வழங்கும் சொல்' என்றே குறிப்பிடுகிறார். அடையும் புடையும் கிடந்த என்றால் சுற்றிக் கிடந்த, பக்கத்தே இருந்த நாடுகள் என்பதே பொருளாகும். இப்பெயர்களில் சிறிது சிறிது மாற்றமுண்டு. பின்னர்ப் போந்த இடைக்கால உரையாசிரியர்கள் இவற்றைக் 'கொடுந்தமிழ்நாடு' என்று குறிக்கலாயினர். அதற்குக் காரணம் அங்கே வழங்கிய தமிழ் மேலும் மேலும் திரிபுற்றமையாக இருக்கலாம்.

காலப்போக்கில் செந்தமிழ் நிலம் என்பது பாண்டிய நாடு மட்டுமே எனக் கருதப்படலாயிற்று. இதற்கும் சங்கமிருந்து தமிழ் வளர்த்த மாமதுரையும் அதனைச் சூழ்ந்த பகுதிகளும் தமிழ் மரபைக் கட்டிக் காத்திருக்க, ஏனைய பகுதிகள் காலப்போக்கில் சிறுகச் சிறுக பழைய வழக்குகளினின்றும் இறங்கிச் சென்றது காரணமாகலாம்.

இலக்கியத்தில் எடுத்தாளப்படும் சொற்கள்

தொல்காப்பியரின் கருத்தே பின்னரும் பின்பற்றப்பட்டது, ஆதலால் அவர் கருத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு காண்போம். "இயற்சொல் என்பது செந்தமிழ் நிலத்து வழங்குவது; எல்லோர்க்கும் தன் பொருளைத் தப்பாமல் இயல்பாகத் தருவது". இன்று நாம் எல்லோர்க்கும் விளங்கும் பொதுத்தமிழ் என்கிறோமே, அதுவும் இதுதான். கட்டளை மொழி என ஆங்கில மரபிற்கு ஏற்பவும் சொல்லலாம். இச் செந்தமிழே பெரும்பான்மையாக, மதிப்பிற்

குரியதாக இலக்கியத்தில் தலைமையாக எடுத்தாளப்படுவதாக, வழக்கில் இயல்பாகவே யாண்டும் காணப்படுவதாக இலங்கியது. இச்சொற்களை எங்கு சொன்னாலும் ஒரே மாதிரியாகப் பொருள் விளங்கும்.

செந்தமிழ் என்றவுடன் சிலர் நினைப்பதுபோல் கடுந்தமிழ், பண்டிதர்தமிழ், பொருள் எளிதில் விளங்காத தமிழ் என்ற நினைப்புப் போய் ஒழிய வேண்டும். இன்று இப்பொதுத் தமிழாம் செந்தமிழை வளர்ப்பதற்கு - காப்பதற்கு - நிலை பெறுத்துவதற்குப் பல வழிகள் உள்ளன.

கல்வி நிலையங்கள், தகவல் தொடர்புச் சாதனங்கள், திரைப்படம், சொற்பொழிவு மேடைகள், இலக்கியம், நுண்கலைகள் (நாடகம், இசை) என இவை யாவும் பொதுத்தமிழைக் காப்பாற்ற நமக்குக் கிடைத்துள்ள அரிய கருவிகள் ஆகும். இவற்றுள் பல நம் முன்னோர் கனவிலும் எண்ணிப் பாராதன. இவ்வளவு அரிய கருவிகள் இருந்தும் நாம் ஏன் திகைக்கின்றோம்? இவற்றுள் பல பொதுத் தமிழினின்றும் விலகிப் போவதுண்மையே. அவற்றைக் கனிவாகவும் கடிந்தும் திருத்துதல் எளிதென்றே தோன்றுகிறது.

செந்தமிழ்ச் சொல்லை 'இயற்சொல்' என்றார் தொல்காப்பியர். சொல் மட்டுமா, தொடரும் இலக்கணமும் நிறைந்தததுதான் செந்தமிழ் என்றாலும் சொல் தொகுதியே அடிப்படையாதலின் இயற்சொல் எனச் சொல் மேல் வைத்துக் கூறப்பட்டது. இயற்சொற்களின் தொகுதியே செந்தமிழ் என்பது இலக்கணநூலார் கருத்தாகும்.

இயற்சொல் தாமே

செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்

தம்பொருள் வழாமை இசைக்கும்

சொல்லே'

(881)

என்பது தொல்காப்பியம்.

'செந்தமிழாகித் திரியாது யார்க்கும் தம்பொருள் விளக்கும் தன்மைய இயற்சொல்'

என்பது நன்னூல். இன்றும் நம் இலக்கியங்கள் பல இப் பொதுத் தமிழ் மரபைப் பேணி வருமிடங்கள் பலவுள். குறையை எண்ணும்போது நாம் நிறையையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் அல்லவா?

‘வழுவாமல் இசைத்தல்’ என்னும்போது கொச்சை வடிவங்களையும் குறை வடிவங்களையும் தவிர்த்தலையும் இலக்கணப் பிழையின்றி ஆளுதலையும் குறிப்பாகச் சொல்கிறது தொல்காப்பியம்.

இவையெல்லாம் இலக்கணம் கற்றுவிட்டுத்தான் வருகின்றன என்பதில்லை. பலர் கூடி மரபுகளைப் பேணப் பேண இவை தாமே அமைகின்றன. அந்த நிலையை அடைய வேண்டுமென்றால் தமிழறிஞர்கள் என்போர் தம் வானளாவிய கற்பனை மேடையைவிட்டுக் கீழே இறங்கி வர வேண்டும். நான் மட்டும் தூய தமிழ் நடையைப் போற்றுகிறேன்; என்னைப் பின்பற்றுவோர் மட்டும் தனித்தமிழ் நடையையே கையாளுகின்றனர் என்பதெல்லாம் மனப்பாலாய் - கண்துடைப்பாய் - எழுச்சி போல் ஏமாற்றமாய்ப் போய் விடும். அங்கே வெள்ளம் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது; நானும் சிலரும் மண்கூடையை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறோம் என்றால் போதாது.

தகவல் தொடர்பு நிறுவனங்களும் செந்தமிழும்

தகவல் தொடர்புக்குப் பயன்படும் மின்னியக்கக் கருவிகள் பலவாகும். ஏடுகள், வார மாத இதழ்கள் உட்பட யாவும் எவ்வாறு பொதுத் தமிழை ஆளவேண்டுமென சில கையேடுகள், நெறிமுறை வழிகாட்டிகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். இப்போது அவை தாம் தாம் நினைத்தவாறு தமிழை வளர்க்கின்றன. அவற்றிற்குச் செய்திகளைத் தருவதும் வாசகர்களை மகிழ்விப்பதுமே குறிக்கோளாதலின் மொழியைப்பற்றி அலட்சியப்படுத்துகின்றன. ஆங்கில மொழியில் இப்புறக்கணிப்பை எங்கும் காணவியலாது. தமிழகத்தில் தமிழர்களால் நடத்தப்படுவனவேயாயினும் ஆங்கில நாளிதழ்களில் ஆங்கிலத்திற்குத் தரப்படும் முக்கியத்துவத்தை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். ஆங்கிலேயர்களுக்கில்லாத மொழி அக்கறை நமக்கென்ன வந்தது என யாரும் நினைப்பதில்லை. தமிழிலும்

அத்தகைய நினைவோட்டம் வருவதற்கான சூழ்நிலை வந்து கொண்டிருக்கிறது.

வெண்ணெய் திரளும்போது தாழியை உடைத்துவிடாதீர்கள்! களைகளைத் தேடிக் களைவது நல்லது. ஆனாலும் பயிரும் ஊடே பயிராகிக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. அதனால் பயிர்களைத் தேடிப்போற்றிப் பேணத் தொடங்குவோம்.

தமிழறிஞர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பவர்களுக்குத்தான் பொறுப்பு அதிகம். இலக்கணத்தை இலக்கணம் என்று சொல்லாமலே நடைமுறையிலேயே கற்பார் மனத்தில் புகுத்த, படிநிலைகளுக்கு ஏற்பப் புதிய முறை இலக்கணம் வகுக்க வேண்டும். புதிய தமிழ் எவ்வளவோ வளர்ந்துவிட்டது. அவற்றையும் தேடிக் கண்டு கொள்ள வேண்டும். புதிய தமிழுக்கு இலக்கணம் வகுத்தால், அது சுவையாக இருக்கும் - இருக்க வேண்டும். புதிய தமிழ் மரபுகளை எல்லாம் ஆழமாக அறியமாட்டாதவர்கள், மேற்போக்கான கொச்சை வழக்குகளிலேயே கிடந்து உழல்வர். அதன்னையும் தவிர்த்துப் புத்தம் புதிய நடைமுறைத் தமிழிலக்கணம் வகுப்பது கடினமான பணிதான். பலர் கூடிக் தேரிழுப்பது போன்றது அது.

இயற்சொல் எனப்படும் செந்தமிழ் தவிர திரிசொல் (புலவர் வழக்கு) திசைச்சொல் (வட்டார வழக்கு) வட சொல் (பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழ் ஒலி வடிவப்படுத்தவை) ஆகியவை இலக்கியப் படைப்பில் வரலாம். பழைய இலக்கியங்களின் நிலை யாது? புதிய இலக்கியங்களின் போக்கு யாது? பழகு தமிழுக்கும் படிப்புத் தமிழுக்கும் பாலம் அமைக்கவே முடியாதா? “ரொம்ப ரொம்பச் சிந்திக்க வேண்டும்” அதாவது நிரம்பச் சிந்திக்க வேண்டும். ◆

தமிழ்மணி 9-2-1991.

8. 'செப்பு மொழி பதினெட்டுடையாள் - எனில் சிந்தனை ஒன்றுடையாள்!'

இந்தியத் தாய்போலத் தமிழ்த் தாயும் செப்பும் மொழி - பேச்சு மொழி பதினெட்டும் அதற்கு மேலும் உடையவள்தான்; ஆனாலும் அவள் சிந்தனை ஒன்றுடையாள். அதற்குக் காரணம் அத்தமிழ்த் தாய் அன்றும் இன்றும் ஏதோ ஒருவகையில் பொது மொழி ஒன்றைப் பேணி வருவதுதான்.

அந்தப் பொதுமொழி என்பதுதான் என்ன? அது எவ்வாறு உருவாகிறது அல்லது நிலவுகிறது? முன்பு தொல்காப்பியர்காலத்தில் 'செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலம்', 'செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணி' என்றெல்லாம் கூறப்பட்டு, தலைமை வாய்ந்த வட்டார வழக்காக இருந்து, கட்டளை மொழியாய் - பொது மொழியாய் விளங்கியது. அன்று செந்தமிழ் நிலம் சேர்பன்னிரு நிலம் எனப்பட்ட பன்னிரண்டு வட்டாரங்களில் திசை வழக்குகள் இருந்தன. இவற்றின் உட்பிரிவுகளும் பலவாகும்.. முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப்பட்ட ஐந்து நிலப்பகுதிகளிலும் வெவ்வேறு வட்டாரத்தமிழ்கள், இனம் தெரியுமளவு பிரிந்து வழங்கி வந்துள்ளன. என்றாலும், செந்தமிழ் என ஒன்று பேணப்பட்டதால் இடைக்காலம் வரை தமிழின் பொதுமை காப்பாற்றப்பட்டு, இளமை போற்றப்பட்டு வந்தது. இன்று கல்விக்கூடம், பாடநூல், பொதுத் தகவல் தொடர்புச் சாதனங்கள் போன்றவை பல 'எழுத்து மொழி'க்கு அல்லது பொதுமைக்கு அரண் சேர்க்கின்றன.

தினமணி 'பதற்றம்', 'பதற்றநிலை' என்ற சொற்களையே ஆளக் காணலாம். பதட்டம் என்றால் பொருளில்லை. பதறுவதுதான் பதற்றமானது. பதட்ட என்ற திரிபு வழக்கும் பேச்சில் காணப்படுகிறதென்று, பொதுத் தமிழில் - எழுத்து வடிவத் தமிழில் அதை ஆளாமல், பொருளுணர்ச்சிக்கு ஏற்ற இத்தகைய திருந்திய சொல் ஆட்சிகளைப் பின்பற்றுவதைத்தான் 'பொதுத் தமிழ்' என்கிறோம். இதையே பேண வேண்டும். இதனை அனைவரும்

ஏற்பது நல்லது. மிகக் கடினமான தமிழுக்குப் போவதாகவோ, முழுவதும் கொச்சை வடிவத்திற்கு இறங்குவதாகவோ கருதுபவர்கருதட்டும். ஆங்கிலச் சொற் கலப்பை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். கூடுமானவரை எழுத்துவழக்கில் தமிழ்ச் சொற்களை ஆள்வது நல்லது. அங்கு நிதானமாக, ஆர அமர எழுத வாய்ப்பிருக்கிறது.

தனித் தமிழியக்கம் போல, இன்று 'பொதுத் தமிழியக்கம்' ஒன்று தொடங்கவேண்டும். கடைப் பெயர்ப் பலகைகளில் நல்ல தமிழில் - விளங்கும்படியான தமிழில் எழுதிவைக்க வேண்டும் என்ற இயக்கம் உள்படப் பல்வேறு இயக்கங்கள் தேவைப்படுகின்றன.

பல திரிபுகள் ஓர் அடிப்படை

பேச்சில் பல்வேறு திரிபுகள் இருந்தாலும் அவற்றுக்கெல்லாம் அடிப்படையாய் எழுத்தில் ஒரே ஒரு வடிவமே இருப்பதால், நம் சிந்தனை அதனையே எண்ணுகிறது. மு.வ. தம் இலக்கிய வரலாற்றில் சில திரிபுகளைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இருக்கு, சீது என்பன இருக்கிறது என்பதன் திரிபுகள். எத்தனை எத்தனையோ வட்டாரத் திரிபுகள் - தனி மனிதத் திரிபுகள். வருகிறார்கள், போகிறார்கள், விளையாடுகிறார்கள் என்ற பொதுத் தமிழாகிய அடிப்படை இருக்கும் வரை, இத் திரிபுகளெல்லாம் அதைச் சுற்றிச் சுற்றியே வருமன்றி விலகிவிடாது. சூரியனைச் சுற்றிச் சுற்றி வரும் கோள்கள் எல்லாம் சூரிய ஒளியில் மறைந்து நின்றே வெளிப்படுமன்றி, அவை ஞாயிற்றது பேரொளியை மறைப்பதில்லை.

பாரதியார் சொல்லும் பாடம்

பாரதியார் நாட்டுப்புறப் பா வடிவங்களைப் பயன்படுத்தும்போது, பேச்சு வடிவங்களை அளவாக, சந்தத்திற்குரிய இடங்களில் மட்டும் ஆள்வார். அவருடைய மணக்குளத்து விநாயகர் நான்மணிமாலையையும் கும்மி, ஆனந்தக்களிப்பு, சிந்துப் பாடல்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் எங்கே எந்த அளவு பேச்சுத் தமிழுக்கு இடம் தர வேண்டும்; எங்கே எழுத்துத் தமிழை முற்றிலும் போற்ற வேண்டும் என்ற தெளிவான சிந்தனை அவருக்கு இருந்ததை ஒப்புவர். பேராசிரியர் ரங்கநாயகி தம் இலக்கியத் தமிழும் பேச்சுத் தமிழும் பற்றிய நூலில், இன்று நாம் பேச்சுத் தமிழைப்

பயன்படுத்துமிடங்கள், எழுத்துத் தமிழைப் பயன்படுத்துமிடங்கள் இவை இவை என ஒரு சிறு பட்டியல் தருகிறார். அது இன்னும் விரிவாகச் சிந்தித்து, ஆராயத்தக்கதாகக் காணப்படுகிறது.

“நாட்லே, ஆட்லே, பேசுலே யார் யாரோ பாட்றான், ஆட்றான்; ஊர்லே, அங்கெ, இங்கென்னு அலைறான்; நாயி பேயிங்கிறான்; எலையைப் போட்டுத் திங்கறான்; ஒரல்லே தலையெக் குடுக்கிறான்.” தயவு செய்து இந்தத் தமிழினை முடிந்தவரை பொதுத் தமிழைவிட்டு விலகாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

அவன் மொழி சிறந்த கருத்துப் பரிமாற்றக் கருவியாக இருந்தால், அவன் உலகில் சிறந்த கல்வியாளனாக வர முடியும். ஆகவே, தமிழனைக் காப்பாற்றுங்கள், என்பதே நம் வேண்டுகோளாகும். மு.வ. “லீவ்” ஸ்டாம்பு ரயில் ஸ்டேஷன் டெலிபோன் முதலான ஆங்கிலச் சொற்கள் பேச்சு வழக்கில் இருந்த போதிலும் எழுதும் போது விடுமுறை தபால்தலை புகை வண்டி நிலையம் தொலைபேசி முதலான தமிழ்ச்சொற்களைப் பயன்படுத்துவோரும் உண்டு” என்று தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் குறிப்பிடுவார்.

வேற்றுமையும் ஒற்றுமையும்

நாம் பேசும்போது முயற்சிச் சுருக்கம், சோம்பல், விரைவு காரணமாகச் சொற்களைச் சிதைத்தும் கொச்சையாகவும் குறைகளுடனும் பேசிவிடுகிறோம். இவை முற்றிலும் திருத்தப்பட வேண்டியன. இவற்றை ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு களமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடும். இயல்பாக மொழியில் ஏற்படும் மாற்றங்களை, காலப்போக்கிலேற்படும் விளைவுகளை முற்கூறியதிலிருந்து பிரித்தறிவது கடினம்தான். என்றாலும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியன, சிறிது சிறிதாக மொழியில் ஏறிப் படியும். அவற்றைப் பிரித்தறிய வேண்டும். பேச்சுக்கும் எழுத்துக்கும் உள்ள வேற்றுமை பெரிதும் ஒலி பற்றியது; ஒலியன்கள் பற்றியது; புணர்ச்சித் திரிபுகள் பற்றியது. இவற்றைத் திருத்த வேண்டியன, ஏற்க வேண்டியன எனப் பிரித்தறிய வேண்டும். இது ஒருவகையில் மொழியினுள் நடைபெறும் போராட்டம் தான்!

சொற்களஞ்சியம், சொற்பொருளியல், தொடரியல்கள் என்று பார்த்தால் பேச்சுத் தமிழில்தான் செல்வம் குவிந்து கிடக்கிறது. அதாவது எழுத்துத் தமிழில் இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட அளவு கவனம், இவ் உலகவழக்கில் செலுத்தப்படவில்லை. எழுத்து வழக்குக்கு வழிகாட்டியாகவும் வளமிக்கதாகவும் நயங்கள் பலவற்றை நல்குவதாகவும் பேச்சு வழக்கு விளங்குகிறது.

இருவகை வழக்காறுகள்

கால்டுவெல் ஐயர், “தமிழ் மொழியில் உலக வழக்கும் செய்யுள் வழக்கும் என்றும் ஒன்றாக இருந்ததில்லை; மிக முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே செந்தமிழ் கொடுத்தமிழிலிருந்து இன்றுபோல் வேறுபட்டே வழங்கி வந்திருக்கிறது” என்று தமதுதிராவிட மொழி ஒப்பிலக்கணத்தில் குறிப்பிடுகிறார். வீரமாமுனிவர் வெளிநாட்டவர் பயிர்வதற்கு எனச் ‘செந்தமிழ் இலக்கணம்’, ‘கொடுத்தமிழ் இலக்கணம்’ ஆகிய இரண்டினையும் எழுதியுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழறிஞர் அ. சண்முகதாசு, ‘தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள்’ என்ற தம் நூலில் தமிழ் இலக்கணக்காரர் எழுத்து வடிவுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர் என்றும் எழுதப்பட்ட இலக்கிய மொழியின் திறனை அறிவதிலேயே தொல்காப்பியர் முதலிய இலக்கணிகள் நாட்டம் செலுத்தினர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். பனம்பாரனார் தொல்காப்பியம் வழக்கும் செய்யுளும் (இலக்கியமும்) ஆகிய இரண்டையும் அடிப்படையாக வைத்தே எழுதப்பட்டது என - வழக்குக்கு முதலிடம் தந்து கூறியுள்ளார். ‘செய்யுளுள் உரித்தே’ என்று பிரித்துச்சுட்டும் தொல்காப்பிய இடங்கள் பலவாகும். (237, 258). அதுபோல, உலக வழக்கைப் பிரித்துப் பேசுமிடங்களும் உண்டு. ‘போக்கின்று என்ப வழக்கினுள்ளே’ (505). ‘நெறிபட வழங்கிய வழிமருங்கு என்ப’ (பிழைபாடில்லாத உலக வழக்கு) (588), ‘வழக்கினாகிய உயர்சொற்கிளவி’ (510) ‘மருவின் பாத்தியின் திரியுமன் பயின்றே’ (172) (உலக வழக்கில் திரிபுற்று வழங்குவன) - இவ்வாறு வருவன பலவுள. எஞ்சியவற்றில் பெரும்பான்மையை பொதுவழக்குப் பற்றியன என நம்பலாம். இன்றுபோல் அன்று பேச்சுக்கும் எழுத்துக்கும் இடைவெளி அதிகமாக இருந்திராது என எண்ண இடமுள்ளது.

புறநடைச் சூத்திரம் ஒன்றில் (946) தொல்காப்பியர் செய்யுள் மருங்கு, வழங்கியல் மருங்கு என்று, மொழியின் இரு மருங்குகளைக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் அவர் தாம் கூறியவற்றினின்றும் ஏதாவது வேறுபடத் தோன்றினால், 'வழங்கியல் மருங்கு' வழியே பார்த்து, அதன்படி செய்க என்று உலக வழக்குக்கு முதலிடம் தருகிறார்.

‘கிளந்த அல்ல

செய்யுளுள் திரிநவும்

வழங்கியல் மருங்கில்

மருவொடு திரிநவும்

விளம்பிய இயற்கையின்

வேறுபடத் தோன்றின்

வழங்கியல் மருங்கின்

உணர்ந்தனர் ஒழுக்கல்

நன்மதி நாட்டத்து

என்மனார் புலவர்’.

(483)

உலக வழக்கின் வழிப்படுவதுதான் நல்ல அறிவுடைமையோடு கூடிய ஆராய்ச்சியாகும் என்று கூறும் தொல்காப்பியரை ஐயப்படலாமா? அவர் குறிப்பிடும் செய்யுள் மருங்கு, வழங்கியல் மருங்கு என்ற சொல்லாட்சிகள் உணர்த்தும் உண்மை என்ன? இவை இரண்டும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போன்ற இருமையே தவிர, இரட்டைகளல்ல என்பதை மனத்தில் நன்கு பதிய வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இரட்டை என்றால், தனித்தனியாய் நின்று ஒன்றுசேர்வன என்றாகிவிடும்.

போராட்டமே உயிர்வாழ்க்கை

பரிணாமவாத - அடிப்படையில் உயிரினங்களிடையேயும், வாழ்வு நீட்டிப்புக்கான போராட்டமே காணப்படுகிறது. மொழியிலும் பேச்சு வழக்குக்கும் எழுத்து வழக்குக்கும் ஒரு போராட்டமே நிகழ்ந்த வண்ணமிருக்கிறது. இது உலக மொழிகள் அனைத்திலும் காணப்படுவதேயாம். ஆங்கிலந்தானும் உலகளாவிய நிலையில் எத்துணையோ ஒலிப்பு வேறுபாடுகளும் பிற வேறுபாடுகளும் உடையதாகவே காணப்படுகிறது. அங்கும் எழுத்து வழக்குத்தான்,

பெரிதும் அதன் பொதுமையைக் காப்பாற்றுகிறது. இருமை வழக்குடைய, தொல்காப்பியர் சொல்வதுபோல் இரு மருங்குடைய செருமன், சினம், தமிழ் போன்ற மொழிகளில் இப் போட்டி பல நிலைகளில் காணப்படுகிறது. எனினும் ஒன்றின் வளர்ச்சிதான் மற்றொன்று என்பதையும் இரண்டும் கொண்டும் கொடுத்தும் வாழும் விதங்கள் பலவென்பதையும், ஒன்றின் சாயல் மற்றதில் காணப்படும் என்பதையும் இவை 'ஊடியும் கூடியும்' வாழ்வன என்பதையும் இவற்றிடையே ஒன்றை ஒன்று ஈர்க்கும் 'ஈர்ப்பாற்றல்' காணப்படுதலையும் இவை 'அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார் போல' உடனுறையும் திறமுடையன என்பதையும் ஆராய வேண்டும்.

'ரங்கநாயகி குறிப்பிடுவது போல, "இவ்விரு வழக்குகளும் இவ்வாறு இணைந்து செயல்படுகின்றன என்பதும் அதே சமயத்தில் இரண்டும் ஒன்றையொன்று, ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும் தத்தம் தகுதியை நிறுவப் பார்த்து, வெற்றி கொள்ள முயலும் போட்டி நிலையிலேயே இருப்பதும் தெரியவரும்" என்பதே உண்மையாகும். மேலும். பேரா. கு. பரமசிவம் சுருதுகிறபடி "பேச்சு வழக்குகளையும் எழுத்து வழக்கையும் ஒப்பிடும்போதுதான் மாறுகின்றவை எவை, மாறாத அடிப்படைகள் எவை என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியும்".

இவ்விரு வழக்குகளின் சீர்மை நீர்மைகளை மேலும் மேலும் ஆராய இன்று மொழியியல் ஒளிவிளக்கு வழிகாட்டுகிறது. எங்ஙனம் நோக்கினாலும் திசைவழக்குகள் என்ற விண்மீன்களிடையே, எழுத்து வழக்கு என்ற பொதுமொழி ஞாயிறாக இலங்குகிறது என்பதை மறந்துவிடுதல் கூடாது. ◆

தமிழ்மணி 22.6.1991

9. 'தாழையாம் பூமுடித்து, தடம் பார்த்து நடை நடந்து'

'தாழையாம் பூ முடித்துத் தடம் பார்த்து நடை நடந்து - வாழை இலை போல வந்த பொன்னம்மா என் வாசலுக்கு வாங்கி வந்தது என்னம்மா!' எங்கோ கேட்ட திரை இசைப் பாடல். நாட்டுப்புற இசையும் கிராமிய மணமும் மனத்தை ஈர்க்கின்றன. கவியரசர் கண்ணதாசன் மனைவி பெயர் பொன்னம்மா. இவ்வாறு சொந்த மன உணர்வுகளைக் கூடத் திரைப் பாடல்களில் இழையோட விடுவதில் அவர் வல்லவர்.

கண்மாய் மேடுகளில் கிராமப்புறக் காடுகளில் தடம் பார்த்துத்தான் நடக்க வேண்டும். அந்த ஒற்றை அடிப் பாதைகள் வளைந்தும் நெளிந்தும் ஏறியும் இறங்கியும் போகும்; போகப் போகத்தான் வழி தெரியும். திசை தெரியாமல் போய்விட வாய்ப்புண்டு. ஒரு மொழிநடையும் அப்படிப்பட்டதுதான். முன்னோர் போன வழி பார்த்துத்தான் போக வேண்டும். சரியோ, தவறோ முன்னோர் வகுத்த அடிப்படையை வைத்துத்தான் புதுமையையும் படைக்க முடியும். நடந்து நடந்து உருவாகும் வழித் தடத்தைத்தான் 'மரபு' என்று இலக்கணிகள் கூறுவார்கள்.

ஆங்கிலம் காட்டும் வழி

இன்று உலகை ஆளும் ஆங்கில மொழியின் 14-ஆம் நூற்றாண்டு நிலை என்ன? ஆங்கில மக்கள் பிரெஞ்சு மொழி மோகத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த நேரம் அது. இலக்கியமா, நீதிமன்றமா - எங்கும் பிரெஞ்சு மொழி ஆதிக்கம். கற்றவர்கள், மேட்டுக்குடியினர் பிரெஞ்சில் பேசுவதை அம்மொழியைக் கற்பதைப் பெருமையாக நாகரிகமாகக் கருதினர். கி.பி. 1362ல் இங்கிலாந்தில் ஒரு சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டு அதன்மூலம் ஆங்கிலம் நீதிமன்ற மொழியானது. அன்று பிரெஞ்சு ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பாளர்களாக விளங்கியவர்கள், பிரெஞ்சு மொழியிலிருந்த அன்றைய கதை இலக்கியமனைத்தையும் ஆங்கில ஆக்கம் செய்து, மக்கள் ஆங்கில

வழி அவற்றைப் படிக்கத் தூண்டுகோலாயினர். இவ்வாறு ஆங்கில மக்களில் ஆர்வமுடையவர்தம் தீவிரப்பணிகளும் ஒரே ஒரு சட்டமும் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தின.

ஆனால் பிரெஞ்சு மொழி ஆதிக்கம் நீங்கியதே அல்லாமல் ஆங்கிலம் மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் பாமரர் மொழியாகப் பிரிந்து கிடந்தது. வடதிசை வழக்கு, தென்திசை வழக்கு, நடுவண் வழக்கு என அடிப்படை வேறுபாடுகளுடனும் அவை ஒவ்வொன்றும் பல்வேறு உள்வகைகளுடனும் பிரிந்து கிடந்ததால், தேசிய அளவிலான பொதுமொழி என ஒன்று இல்லாதிருந்தது. இச் சூழ்நிலையில் நடுப்பகுதியின் கிழக்கில் வழங்கிய வட்டார மொழி, தலைமையையும் பொதுமையையும் நோக்கி உயர்ந்தது. காரணம் தலைநகரமும் கல்வி மையங்களமைந்த ஆக்கபோர்டு. கேம்பிரிட்சு நகரங்களும் சார்ந்த வட்டாரமாதலால், அவ்வட்டாரக் கிளை வழக்கு மேலோங்கியதில் வியப்பில்லை. சாசரும் இவ் வட்டார மொழியில் எழுதத் தொடங்கியதால் அது நிலைபெறுமையதாயிற்று. அதனால் ஒரு சிறு வட்டார அளவிலான திசை வழக்கே, தேசிய அளவில் நாடு தழுவிய பொது மொழியாகியது. (W.H. Hudson, An outline history of English literature p. 15)

இத்தகைய வளர்ச்சி ஏற்படாமல் ஒவ்வொரு திசை வழக்கும் சிறந்ததென்று தனித்தனியே மேலோங்கியிருந்தால் ஆங்கிலம் சிதறுண்டு போயிருக்கும். பிரெஞ்சின் இடத்தை அது பிடித்திருக்க முடியாது என்பதோடு இன்று உலகளாவிய நிலைக்கு உயர்ந்திருக்கவும் முடியாது.

தமிழ் மொழியில் அமைந்த தடம்

ஆங்கிலம் பின்பற்றிய இதே தடத்தைத்தான் கிறித்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் தமிழும் வகுத்ததாகத் தெரிகிறது.

இலக்கியப் படைப்பில் எந்த எந்தச் சொற்களை எடுத்தாளலாம்? தொல்காப்பியர் மொழியின் அமைப்பை முற்றிலும் விளங்கிக்கொண்டு சொன்னார், நான்குவகைச் சொற்களை எடுத்தாளலாம் என்று. அவை இயற்சொல், திசைச் சொல், துரிசொல், வடசொல் என்ற நான்குமாகும். இவற்றுள் 'இயற்சொல்'

என்பதுதான் பொதுமொழி, கட்டளைமொழி, எல்லோர்க்கும் விளங்கும் தேசிய அளவிலான நாடு தழுவிய மொழி. திசைச்சொல் வட்டார வழக்கு, அவ்வப் பகுதி மக்களுக்கு மட்டும் விளங்குவது. அவ்வத் திசை பற்றிய வழக்காற்றை அறிந்தவர்க்கே தெளிவாகவும் மற்றவர்க்குத் தத்தம் குறிப்பினாலும் விளங்கக்கூடியது. தொல்காப்பியர் காலத்தில் வடசொல் ஒன்றுதான் பிறமொழிச் சொல். இன்று அதனைப் பிறசொல் எனக் குறிக்கலாம். ஒரு சொல்லை ஆளும் முறையால் வேறு பொருளைக் குறிக்கவும் ஒரு பொருளைக் குறிக்கப் பிறிதொரு சொல்லைப் பயன்படுத்தியும் இவ்வாறு படைப்பாளிகள் ஆளும் முறையால் சொற்பொருள் வேறுபாடுறுவனவே திரிசொற்களாகும். தொல்காப்பியர் 'வட்டார வழக்கா? அதுபாமரர் மொழி ஆயிற்றே? அதை இலக்கியத்தில் ஆளாதே' என்று தடைவிதிக்கவில்லை. வட சொல்லையும், தமிழ் வடிவப்படுத்தி எடுத்தாளச் சொல்கிறார்.

'இயற்சொல்' என்று அவர் கூறியது, கட்டளை மொழிதான் (STANDARD LANGUAGE). ஆனால் அதை அவர் பின்வந்தவர்கள் கூறியதுபோலச் 'செந்தமிழ்' என்று நேரே குறிப்பிடவில்லை. செந்தமிழ் நிலத்தில் வழங்கியதும் ஒரு திசை வழக்கு; ஏனைய பன்னிரு நிலங்களிலும் வழங்கியதும் திசை வழக்குகளே. ஆனால் பாண்டிய நாட்டில் நூல்கள் பல அரங்கேற்றப்பட்டமையாலும் மக்கள் ஏனைய திசைகளிலிருந்து தமிழகத்தின் நடுவணதாகிய அங்கு வந்து போயினமையாலும், சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்ததாலும், தொல்காப்பியமே நிலந்தருதிருவின் பாண்டியன் அவையத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டதென்ற குறிப்பினாலும் அப் பகுதி வட்டார வழக்குத் தலைமை பெற்று எல்லோர்க்கும் எளிதில் விளங்கும் இயற்சொல் ஆகியதில் வியப்பில்லை. அதனால் தொல்காப்பியர் 'செந்தமிழ்' என்று சுட்டாமல் 'செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணியது' என்று வரலாற்று உணர்வோடு குறிப்பிட்டார்.

அதாவது பதினான்காம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலம் ஒரு தலைமை வழக்கைச் சார்ந்து, நிலைபெற்றதுபோல, தமிழ் பழங்காலத்தில் செந்தமிழ் வழங்கிய பாண்டிய நாட்டு வழக்கொடு சார்ந்து பொதுத் தமிழாய் வளர்ந்து நிலை பெற்றது. இன்றேல் தமிழ் பல கிளை மொழிகளாகிப் போயிருக்கும்.

பொதுத் தமிழே இன்று கட்டளை மொழி

ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியில் வழங்கியதே 'இயற்சொல்' என்ற நிலை காலப்போக்கில் மாறி, எழுத்துத் தமிழே பொது மொழி அல்லது கட்டளை மொழியாகவும் பேசுந்தமிழ் வட்டார வேறுபாடுடையதாகியும் வளர்ந்தது. பேச்சுத் தமிழ் அனைத்தையும் இணைக்கும் சக்தியாகப் பொதுத் தமிழ் விளங்கியது. 'இன்றைய தமிழ்' இலக்கிய வழக்கும் பேச்சு வழக்கும்' என்பது பற்றி ஆராய்ந்த, கல்கத்தாப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் ரங்கநாயகி மகாபாத்திரா இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார். "ஆனால் இவை எல்லாவற்றிற்கும் (திசை வழக்குகள்) பொதுவாக எந்த ஒரு தனிப் பிரிவினர்க்கும் அதிக நெருக்கம் காட்டுவதாக அல்லாமல், அனைத்துப் பேச்சுமொழியாளரையும் இணைக்கும் பொதுப்பாலமாக இந்தத் தமிழ் மொழியில் அமைந்திருப்பது இலக்கிய மொழி அல்லது எழுத்து வழக்கு. தமிழ் கூறும் மக்கள் உலகில் எப்பகுதியிலிருந்தாலும் அவர்கள் தடையின்றிப் புரிந்துகொள்ளக் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்துகொள்ள உதவும் இந்தப் பொதுமொழி சாதி, சமயம், நிலம், தொழில் ஆகிய எல்லா வேற்றுமைகளாலும் உண்டாகும் தனித்தன்மைகளையெல்லாம் ஊடறுத்துச் சென்று ஒரு தனிப்பட்ட இலக்கண அமைப்போடு விளங்குகின்றது. இந்த நிலை உலகில் தமிழில் மட்டுமின்றி இன்னும் பல மொழிகளிலும் உண்டு" (பக்.14)

ஆனால் இக்கால மேலை நாட்டு மொழியியலாரில் சிலர் பேச்சு வழக்கே ஆராயப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியதுண்டு. பேச்சு மொழி உயிருள்ள, சிறப்புடைய ஒன்று என்ற பேரார்வத்தால் எழுந்த கருத்து இது. சிறந்த மொழியியலறிஞர்கள் பலர் இன்று நடுநிலையோடு சிந்திக்கத் தலைப்பட்டுவிட்டனர். மொழியியல் வல்லுநர் கு. பரமசிவம் கூறுவதைக் கேளுங்கள்: "ஆனால் பேச்சு வழக்கும் எழுத்து வழக்கும் கொண்ட ஒரு சிறு மொழியின் அமைப்பைப் பேச்சு வழக்கை மட்டும் வைத்து ஆராய்ந்தறிய முடியாது. மொழியென்பது ஒலிகளாகிய குறியீடுகளைக்கொண்ட அமைப்பு என்று மேலே கூறினோம். அவ்வொலிகள் பேசவும் படலாம்; எழுதவும்படலாம். எனவே மொழியாகிய அமைப்பைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் இரண்டு வழக்குகளையுமே

ஆராய வேண்டும். நம் இலக்கண நூலார் இவ்வுண்மையை உணர்ந்திருந்ததனாலேயே உலக வழக்கு, செய்யுள் வழக்கு என்னும் இரண்டையும் குறிப்பிடுகின்றனர் (இக்காலத் தமிழ் மரபு-பக்.5-6). “எழுத்து மொழி பேச்சு மொழி ஆகிய இரண்டிலும் பேச்சு மொழியே முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததெனக் கூறுவர் நவீன மொழியியலார். எனினும் எழுத்து மொழிக்கும் சில நற்பண்புகள் உண்டென்பதையும் நாம் மறந்துவிடலாகாது” என்பர் அ. சண்முகதாசு (தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள்-பக்.26)

இவ்வாறு நம் முன்னோர் அமைத்த தடம் தமிழை இன்றளவும் கன்னித் தமிழாகக் காப்பாற்றி வந்திருக்கிறது. அந்தத் தடம் பார்த்து, நடைநடப்பதில் நமக்கென்ன தடையோ? எண்ணிப் பாருங்கள்

தமிழ்மணி 8.6.1991

10. செல்வம் குவிந்து கிடக்கிறது இங்கே! சேமித்துக் காப்பவர் எங்கே!

பயிர் விளைந்து கதிர்மணிகள் முற்றிக் கிடக்கின்றன; அறுவடை செய்து தானியக் கிடங்கில் சேமித்து வைக்க ஆளைக் காணோம். செல்வம் எதிரே குவிந்து கிடக்கிறது; பார்த்து மிதித்துக் கொண்டே போகிறார்கள். சேமித்துக் காத்துச் செல்வராகும் வழி தெரியவில்லை! தனி மனித வாழ்விலும் சோம்பேறித்தனத்தால் இதுபோல் நடைபெறுகிறது. தமிழைப் பற்றியும் 'எங்கள் செல்வம், எங்கள் வாழ்வு, எங்கள் உயிர்' என்பவர்கள் இது போல்தான் நடந்து கொள்கிறார்கள்.

தொல்காப்பியர் 'இயற்சொல்' என்று செந்தமிழை - பொதுத் தமிழை - சுட்டளைத் தமிழைக் குறிப்பிட்டார். அதனோடு 'அடையும் புடையும் கிடந்த' நிலத்தில் வழங்கிய சொற்களைத் திசைச் சொல் என்றார். எல்லோருக்கும் விளங்கும் சொல்லை 'இயற்சொல்' என்ற அவர், அவ்வவ் வட்டாரத்தார் எவ்விதம் வழங்குகின்றனர் என்ற 'குறிப்பி' எனல் மட்டுமே விளங்கக் கூடியதைத் 'திசைச் சொல்' என்றார்.

காய், கனி என்றால் எல்லோர்க்கும் விளங்குகிறதல்லவா? தொல்காப்பியர் கருத்துப்படி செந்தமிழ் நிலத்தார் வழங்கும் வழக்கத்தோடு பொருந்திய சொற்களாய், அவை தம் பொருளைத் தவறாமல் எல்லோர்க்கும் ஒரே மாதிரியாய் விளங்க வைக்குமானால் 'இயற்சொல்' எனப்பட்டன. நன்னூல் 'திரியாது எல்லோர்க்கும் தம் பொருளை விளக்குவன' என இதையே சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும்.

திசைச் சொல் என்பது செந்தமிழ் நிலத்திற்குப் பக்கத்தே கிடந்த - தென்பாண்டி, குட்டம், குடநாடு, அருவா நாடு, அருவா வடதலை நாடு முதலிய பன்னிரு வட்டாரங்களில் வழங்கிய வட்டார வழக்குச் சொல்லாகும். இளம்பூரணர் 'செந்தமிழ் நாட்டின் அடையும்

புடையும் (பக்கத்தில்) பன்னிரு நிலம்' என்றும் 'அவ்வப் பகுதியினர் அச் சொற்களை எப்பொருளில் எவ்வாறு வழங்கினரோ அதுவே அவற்றிற்கு இலக்கணம்' என்றும் மிகத் தெளிவுபட விளக்குகிறார். மேலும் அச் சொற்கள் 'ஒரு வாய்பாட்ட அல்ல; வேறு வேறு வாய்பாட்ட' என்பார். மேலும் அவர் திசைச் சொற்களை 'எல்லா நாட்டாரும் பட்டாங்குணரார்' என்றார். அதாவது பொருள் புலனாகாதாம். அவர் காலத்தே 'நாடு', 'வளநாடு' என்பன வட்டாரப் பகுதிகளைக் குறிக்கும். ஒரே சொல் கூட வட்டாரத்திற்கு ஏற்பப் பல மாதிரியாய், பல பொருளில் வழங்குவது போன்ற இலக்கணம் இது. பவணந்தி முனிவர் சிங்களம், சாவகம் முதலிய தமிழ் தவிர்த்த பதினெட்டுப் பிறமொழி நாடுகளிலும் வழங்கும் தமிழ்ச்சொல் வகைகளையும் 'திசைச் சொல்'லுக்குள் கொண்டு வருகிறார்.

இன்று 'கிளைமொழி' வழக்குப் பற்றி, மொழியியலறிஞர் ஆராய்கின்றனர். அதற்குத் தொல்காப்பியரும் உரையாசிரியர்களும் நல்ல தோற்றுவாய் செய்துள்ளனர். மேலைநாட்டாரின் கிளைமொழி ஆராய்ச்சி, பல துறையினதாய்ப் பல்கிப் பெருக வாய்ப்புளது. பிழை வழக்கு, இழி வழக்கு, கொச்சை வழக்கு, குறை வழக்குகளையும் வட்டாரவழக்கினுள் ஆய்வது சிலர்தம் வழக்கமாக இருக்கலாம். அவற்றைத் தனித் துறைப் படுத்தி நாம் ஆராய வேண்டும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு மேலாக நம் திசை வழக்குகள் பல்கிப் பெருகியுள்ளன. சாதி அல்லது சமூகம், வட்டாரம் அல்லது இடம் அடிப்படையில் நூற்றுக்கணக்கில் வட்டார மொழிகள் உள்ளன. "கிரேக்க நாட்டில் எழுபது கிளை மொழிகள் இருந்தனவாம். முந்நூறு கிளைமொழிகளையுடைய மொழியும் உண்டு என்பர்" எனப் பேரா. கு. இன்னாசிகுறிப்பிடுகிறார். தமிழில் இங்ஙனம் வகை தொகைப்படுத்த வல்லவர் யாரும் பிறந்திலர். தமிழறிஞரில் பலர் தாமறிந்த ஒரு சிலவற்றை வைத்தே, வாழ்நாள் முழுவதும் வியாபாரம் செய்வதில் வல்லவராய்க் காணப்படுதலை எடுத்துச் சொல்லுதல் இழிவன்று; இனி மேலேனும் தன் முயற்சிக்கு வித்திடுவதாகும்.

நம் உரையாசிரியர்கள் சில வட்டார வழக்குகளைக் காட்டியுள்ளனர். நன்னூல் உரையாசிரியர்கள் வரை அவற்றையே

திரும்பத் திரும்பக் காட்டி வருகின்றனர். நாயைப் பூழி நாட்டார் 'ஞமலி' என்பர். குடநாட்டார் தாயைத் 'தள்ளை' என்பர். தென்பாண்டி நாட்டார் பகவைப் பெற்றம் என்றும் சோற்றைச் சொன்றி என்றும் கூறுவர். இங்ஙனம் ஒரு சில காட்டப்பட்டதோடு, அவ் வளர்ச்சி நின்று போயிருக்கிறது.

திருவல்லிக்கேணியும் பெரியகுளமும்

'அல்லிக் கேணி' எவ்வாறு வரும்? 'அல்லிக் குளத்தருகே' என்று அதே 'கேணியை' த்தான் பாரதியார் பாடியுள்ளார். 'கேணி' என்பது குளத்தையும் குறித்த வட்டார வழக்கு. அருவாநாட்டார் சிறு குளத்தைக் 'கேணி' என்பர் என்று உரையாசிரியர் உதாரணம் காட்டியுள்ளனர். கேணி 'ஏற்றக்கேணி' எனப் பெரிய கிணற்றைக் குறிப்பதைப் பிற வட்டாரங்களில் காணலாம். பெரிய குளத்தில், கடல்போல் பரந்த 'ஏரி' அமைந்துள்ளது. பெரிய 'குளம்' என்ற சொல், ஏரியைச் சுட்டுவது வட்டாரத் தன்மையாகும்.

இலக்கியத்தில் வட்டாரச் சொற்கள்

வட்டார வழக்குச் சொற்களும் இலக்கியத்தில் கையாளத் தக்கன. அதனால்தான் தொல்காப்பியர் அதனையும் சேர்த்து 'செய்யுள் ஈட்டச் சொல்' இலக்கியத்திற்குரிய சொற்களஞ்சியம் என்றார். குடநாட்டார் தந்தையை 'அச்சன்' என்றனர். அச்சன், அத்தன் என்று தந்தையையும் தலைவனையும் குறிப்பது இலக்கிய வழக்கு. தோழனை 'எலுவ' என அழைப்பது சீத நாட்டார் வழக்காம். நெல்லைப் பகுதியில் 'எலே' என்பது இதன் திரிபாகும். அருவா நாட்டார் 'செய்யை (வயலை) 'செறு' என்றும், கருநாடகத்தார் 'கூப்பிடுவதை'க் 'கரைய' என்றும், வடுகர் 'சொல்' என ஏவுவதைச் 'செப்பு' என்றும், துளு நாட்டார் மாமரத்தைக் 'கொக்கு' என்றும் குறிப்பிடுவரென்பதும் பழைய உரைகளில் கண்ட செய்தியாகும். இச் சொற்கள் எல்லாம் பொதுத் தமிழை நோக்கி, வளர்ச்சி கண்டு காலப் போக்கில் நிலைபெற்றமையை, நாம் இலக்கியங்களில் கண்டு அறிகிறோம்.

தொண்டும் தடுமனும்

ஈரோட்டில் யான் தங்கியிருந்தபோது, ஒரு நாள் மகளிர் இருவர் தம்முள் தெருவில் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்ததை, வீட்டிலிருந்தபடி காணநேர்ந்தது. “நீதாண்டி தொண்டு செய்யிறவ”, “நீதாண்டி தொண்டு செய்யிறவ” என்று ஒருவரை ஒருவர் பழிப்பதைப் பார்த்து, என் நண்பர் புலவர் சேதுராமனிடம் “ஏன் இது? தொண்டு செய்வது நல்லதுதானே” என்று வினவினேன். பிறகுதான் தெரியவந்தது, அவ்வட்டாரத்தில் ‘தொண்டு செய்தல்’ என்பது ‘விபசாரம்’ என்ற பொருளிலும் வழங்குகிறதென்பது. எனக்குத் ‘தடுமன்’ பிடித்திருப்பதாக யான் சொன்ன போது, அப்பகுதி மக்கள் வியப்போடு பார்த்தனர்.

என் முகத்தைப் பார்த்து, ‘ஒசனிப் பிடித்திருக்கிறதா?’ என்று இரக்கப்பட்டனர். புலவர் அருணாசலம் வீட்டுக்கு, ஈரோட்டில் முதன்முதல் விருந்தருந்தப் போனது 1948ல் என்றாலும், ஒன்று மட்டும் மறக்கவே இல்லை. வீட்டுக்குள் நுழையப் போகுமுன், செருப்பைக் காட்டி, “இங்கேயே விட்டுட்டு வாங்க” என்றார் அவர்; திரும்பும்போதே, “அதோ கிடக்கு, தொட்டுட்டு வாங்க” என்றார். ஒரு கணம் திகைத்தேன். செருப்பைத் தொட்டுக் கும்பிட்டுவிட்டுப் புறப்பட வேண்டுமா, என்ன? ‘தொட்டுட்டு’ வருக என்றால், போட்டுக் கொண்டு புறப்படுக என்பதே பொருளெனப் பிறகு உணர்ந்தேன். சங்க இலக்கியத்தில் ‘தொடு தோல்’ என்று நம் நடையனைக் குறிப்பது கண்டுள்ளேன். காலில் தொட்டுக் கொள்வது - போட்டுக் கொள்வது ஆதலால் ‘தொடு தோல்’ என்பது எவ்வளவு பொருத்தம்! நடையன் என்பது செருப்பைச் சுட்டும் நகரத்தார் சமூக வழக்குச் சொல். விடுதல், தொடுதல் என்ற சொல்லாட்சிகள் இலக்கியத் தரத்திலும், மிகுதரம் உடையனவாய்க் காணப்படுகின்றன அல்லவா? பேச்சு மொழிச் செல்வத்தைக் குறைத்து மதிப்பிடுதல் கூடாது.

பிராமண சமூகத்திலும் நூற்றுக்கணக்கில் தரம் மிகுந்த தமிழ் வட்டார வழக்குகள் உள்ளன. ஏனைய சமூகங்களிலும் இத்தகைய ‘சமூகச் சாயல்’ காட்டும் நூற்றுக்கணக்கான வழக்குச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக பார்ப்பனர் ஒருவர் ‘ஆத்துக்குப்

போறேன்' என்னும்போது 'அகம்' என்ற சொல்லால் வீட்டைக் குறிக்கிறார். 'அகம்' எனக் காதல், குடும்பம் பற்றிய திணையே உளதாகலின், அச்சொல்லையும் அது போன்ற நூற்றுக்கணக்கான தனித் தமிழ்ச் சொற்களையும் அன்றாட நடைமுறை வாழ்வில் வழங்குபவர்கள் தமிழுடன் உறவிலார் போல நடப்பதும் வியப்பே.

மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு, குடகு, கொங்கணி மொழிகளில் வழங்கும் தமிழ்ச் சொற்கள் பல ஆயிரமாகும். அவற்றையும் தனித்தனியே அகராதிகளாகத் தொகுக்க வேண்டும். மலையாளத் தமிழ்ச் சொல் அகராதி, தெலுங்குத் தமிழ்ச் சொல் அகராதி என இவை வெளிவரின், மேலாய்வுக்குப் பெருந்துணையாகும். வட்டார வழக்குச் சொற்களுக்குள்ளேயே 'மரபுத் தொடர், நடைத் தொடர்' பற்றிய (Idioms and Phrases) அகராதி, தனிப் பேரகராதியாக உருவாக இடமுள்ளது. இவை தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியத்தை மிகுவிப்பதோடு, சமூக ஆய்வு, இலக்கண ஆய்வு, இலக்கிய ஆய்வுக்குப் பெரிதும் பயன்படுவனவாய் அமையும்.

தமிழ்ப் பேரகராதி எனப்படும் 'லெக்சிகனில்' இவையெல்லாம் முழுமை பெற இடம்பெறவில்லை. அந் நோக்கத்தில் அது தொகுக்கப்படவுமில்லை. அது முதல் முயற்சி என்பது மட்டுமன்றி, பெரிய முயற்சி. அத்தொகுதிகள் வெளியிடப் பெற்ற 1935-க்குப் பிறகு எவ்வளவு பணிகள் செய்து எத்தனை தொகுதிகள், கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும்? ஒன்றுமே செய்யாமல், 'சாய்வு நாற்காலி ஆராய்ச்சியாளர்கள்' எல்லாம் லெக்சிகனில் இருக்கிறதுதானே என்று கதை பேசுகிறார்கள்! சேர்த்தலும் காத்தலும் பயன்படுத்தலும் செல்வத்திற்கு மட்டுந்தானா? சொற் செல்வத்திற்கும் பொருந்தும் அல்லவா? ◆

தமிழ்மணி 23.3.1991

11. பேசுவது போலவே எழுதலாமா?

‘நாட்கே சோமாறிக தண்ணியைப் போட்டுட்டு அலையுதுக’ என்று பேசுவது போலவே எழுதுவது கூடாது. எழுத்துத் தமிழ் ஒரு வடிவத்திற்குள் பட்டது. பேச்சை முடிந்தவரை முழுமைப்படுத்தியே எழுத்தில் வடிக்க முடியும்.

பேச்சுத் தமிழ் ஒரு போக்கில் கழலும் ஒருவிசை என்றால், எழுத்துத் தமிழ் பிறிதொரு விசை. எழுத்துத் தமிழ் முன்பின்னாகக் கழலும் விசை போல, முன்பின் தொடர்ச்சியுடையது. இவ்விரு விசையால் இயங்குவதால் மொழி நிலைபெறுடையதாகிறது. எழுத்துத் தமிழ் வட்டாரக் கிளைமொழிகளின் கூட்டமாகிறது. பொதுமொழியின் மேலோங்கிய ஆட்சியாலேதான், கிளை மொழிகள் தனித் தனியே பிரிந்து போய் விடாமல் இணைந்து நிற்கின்றன.

தகவல் கருவிகளும் பொது மொழியும்

வானொலி, தொலைக்காட்சி, நாளிதழ், பட்டிமன்றம் உள்ளிட்ட மேடைப் பேச்சு என இன்றைய சாதனங்கள் பலவும் இப் பொதுத்தமிழைப் பரப்புவதில் பெருந்தொண்டு புரிகின்றன. அவை தடம் பிறழ்ந்தால், வேலியே பயிரை மேய்ந்த கதையாகிவிடும். மொழியின் பொதுமையைக் காப்பாற்ற இத்தகைய தொடர்புறுத்தும் கருவி மூலங்களனைத்தையும் கண்ணும் கருத்துமாகப் போற்றவேண்டும்.

காளிதாசர் காட்டிய வழி

பேசுவது போலவே எழுத வேண்டுமாம். உலக மொழிகள் பலவும் பேச்சுக்கும் எழுத்துக்கும் வேறுபாடின்றி வழங்குகின்றன வாம். தமிழையும் பேசுவது போலவே எழுதினால் எளிமையாகிவிடுமாம். பேச்சுத்தான் மக்கள் தமிழ்; உயிருள்ள தமிழும் அதுவே. எழுதப்படும் ஏட்டுத் தமிழ் பண்டிதத் தமிழ். அதைத் தவிர்க்க வேண்டும். — இவ்வாறு ஒரு கருத்து நிலவுகிறது.

பேச்சுத் தமிழில் சொற்களஞ்சியம் இருக்கிறது; தொடர்க்களஞ்சியம் குவிந்துகிடக்கிறது. பேச்சுநடைதான், வாக்கிய நடையாய் - இலக்கிய நடையாய் உருவெடுக்கிறது. பல சமயங்களில் மொழியின் அமைப்பைப் பேச்சு மொழிதான் நிர்ணயிக்கிறது. அதற்காக... சோம்பலால், அறியாமையால், விரைவால், முயற்சிக்குறைவால் குறைத்தமிழாய்க் கொச்சையாய்ப் பேசி விடுகிறோமே - அதையும் அப்படியே எழுதலாமா?

பேச்சுத்தமிழை இசுழக் கூடாது; பேசுவது போலவே எழுதக் கூடாது. நான் சொல்வதில் முரண்பாடு இருப்பது போல் நினைக்கிறீர்களா? இது தீரச் சிந்திக்க வேண்டிய ஒரு செய்தி.

காளிதாசர் சாகுந்தலத்தை வடமொழியில் - செம்மொழி நடையிலேயே எழுதியிருப்பினும், மீனவர் உரையாடல்களைப் பேச்சு மொழியாகிய பிராகிருதத்தில் எழுதியுள்ளார். இன்று கதை இலக்கியம் எழுதும்போது, உயிருள்ள பாத்திரங்களை நடப்பியலாகப் படைக்கவேண்டுமென்றால், அப்பாத்திரங்களின் உரையாடல்களைக் காளிதாசர் போலப் பேச்சு மொழியில்தான் எழுத வேண்டும். ஆனால் கதை முழுவதும் பேச்சு நடையாகிப் போனால், காலப் போக்கில் அக் கதை பலருக்கு விளங்காததாகிவிடும் அல்லது அம் மொழி பல பிரிவாகி, அவ்வப் பிரிவினர்க்கு மட்டும் விளங்கியும் மற்றவர்க்கு விளங்காமலும் போகும். இளங்கோவடிகளும் கம்பரும் பாரதியும் இன்றும் என்றும் பொதுமொழித் தொடர்பால் ஒரளவேனும் அனைவருக்கும் விளங்குவதுதான் அக் கவிஞர்களின் பேரும் புகழும் படைப்பும் நிலைபெற உதவியாகும். இன்றேல் மொழியின் சிதைவுக்கு வருந்துவதை விட, இப்படைப்பாளிகளின் பேர் கூட அறியப்படாமல் போகவாய்ப்பிருக்கிறதல்லவா?

ஜெயகாந்தனும், புதுமைப்பித்தனும், கு.ப. ரா.வும், அசோகமித்திரனும், கி.ராஜநாராயணனும் அடுத்த நூற்றாண்டிலும் படிக்கப்பட வேண்டும்; அவர்கள் எழுதும் வட்டார வழக்குகட்கு அப்பாற்பட்டவர்களுக்கும் விளங்க வேண்டும் என்றால் மறுப்பவர் உண்டா?

தமிழுக்காகவா? தமிழருக்காகவா?

இவை எல்லாம் தமிழ்ப் பற்றுக் காரணமாகச் சொல்லப்படுகின்றன என்பதைவிட, தமிழர்கள் கால, இட, சமூக வேறுபாடுகள் நீங்கி ஒருவருக்கொருவர் என்றென்றும் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தாலேயே சொல்லப்படுகின்றன.

நாம் பேச்சு வழக்கில் இன்று கணக்கு வழக்கின்றி ஆங்கிலச் சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறோம். இதை ஆங்கில மோகம் எனலாமா? நம்மைச் சுற்றியுள்ள - நாம் பயன்படுத்துகின்ற, புழங்குகிற எல்லாப் பொருள்களுமே அனைத்துக் கருவிகளுமே புதிய நாகரிகத்தால் நம் வீட்டிற்குள் புகுந்தவை - ஆங்கிலப் பெயருடையவை. இந்தச் சூழ்நிலையில் டி.வி. இருக்கிறதா? வாஷிங் மிஷின் வாங்கினாயா? கியாஸ் சிலிண்டர் இருக்கிறதா? ஸ்டவ் என்ன விலை? - இவ்வாறுதான் விரைந்து பேசுகிறோம். மேலே கண்ட தொடர்களை எழுதும் போது, ஓரளவு நிதானமாகச் சிந்தித்துத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தும், சொற்களைத் தமிழ்ப்படுத்தியும் எழுத வாய்ப்பும் நேரமும் இருப்பதால், எழுத்துத் தமிழ் பழைமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாகிறது. எழுதும் போது இவற்றைத் தமிழ்ப் படுத்தியே எழுதப் பழக வேண்டும்; இயன்றவரை முயல வேண்டும்.

மொழி என்பது தகவல் தொடர்புச் சாதனம். அதில் 'பொதுமை' பேணுவது, தகவல் தொடர்பில் இடையூறு வந்துவிடாமல் காப்பாற்றும். இருமை வழக்குடைய மொழிகளில் இப் பொதுமை எழுத்திலேதான் இருக்கிறது. தமிழ் மொழியின் இயல்பறிந்து பழக வேண்டும். 'பண்பெனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்!'

ஆயிரம் வகைகள் உச்சரிப்பில் - அடிப்படை தெரிந்தால் போதாதா?

நம் உச்சரிப்பில் எத்தனை வேறுபாடுகள்? இன்பம் என்பதைச் சங்க காலத்தில் Inpam என்று உச்சரித்திருப்பர் என்பது கால்டுவல் கருத்து; இன்று Inbam என ஒலிக்கிறோம். க, ச, த, ப முதலியன பெறும் மெய்யொலி மாற்றங்கள் நாம் அறிந்தனவே. கடல் (K), தங்கம் (G), அகம் (H) என வரும் வேறுபாடுகள் எல்லாம் முன்பே

அறியப்பட்டனவே. பிற மொழிகளைக் கற்பதால், அந்த நினைவோடும் தமிழை உச்சரிக்கிறோம். Gadgil என்பதைக் 'காட்கில்' என எழுதினாலும் அச்சொல்லின் பிறமொழி ஒலிப்பின் நினைவோடு உச்சரித்தே பழகிவிட்டோம். படியாத தமிழன் அதை 'Katkil' என்பதாகத்தான் உச்சரிப்பான். தேவைப்படும் ஒலிமாற்றங்களுக்குக் குறியீடுகள் உள். எல்லா ஒலிமாற்றங்களையும் எல்லோர்க்கும் கற்றுக்கொடுக்கும் அடிப்படையாக்கினால் மொழிப் படிப்பு உருப்படாது. அவ்வம் மொழிக்கு அதனதன் ஒலிவடிவே சிறந்தது.

பேசுவதுபோல் எழுதமுடியுமா?

எத்தனை ஒலிமாற்றங்கள் இருந்தாலும், உலகில் எந்த மொழியாளரும் அடிப்படை ஒலியன்களுக்கு மட்டுமே வரி வடிவ எழுத்து வரிசை வைத்துள்ளார்கள். இது சிக்கனம்; இவ்வளவுதான் முடியும். கற்க எளிது, போதுமானது என்பதாலும் அடிப்படையான ஒன்றை வைத்து எத்தனை மாற்றங்களை வேண்டுமானாலும் உணர்ந்துகொள்ள முடியும் என்பதாலும் அடிப்படைகள் மட்டுமே எழுத்துக்களாகின்றன.

யானைதான் ஆனை ஆனது; முன்பே ஏற்கப்பட்டது. அதை 'ஆனெ' என்றே சிலரும் 'ஆன' என்றே சிலரும் உச்சரித்தாலும், அதைக் குறிக்கக் குறியீடு இன்மையால் - குழப்பமேற்படும். எப்படி உச்சரித்தாலும் 'யானை' என்றுதான் எழுதவேண்டும். ஆயிற்று - ஆனது - ஆச்சு. இவை காலப்போக்கில் எழுந்த மாற்றங்கள். இவற்றில் ஆ (ஆகு) என்பது பகுதி. பேச்சு வழக்குக்கும் எழுத்து வழக்குக்கும் உள்ள கயிறு இழுப்புப் போட்டியில், குழப்பம் வராத அளவுக்கும், விளக்கம் உள்ள அளவுக்குமே திரிபுகள் தாமாக ஏற்கப்பட்டுவருகின்றன. அறியாமை, சோம்பலால் செய்யும் பிழைகளோ, வழக்களோ ஏற்கப்படுவதில்லை. இதில் கருத்து வேறுபாடு வரும். பொதுவாக மொழியில் இத் திரிபுகளை எளிதில் ஏற்காமல் முன்னைய வடிவத்தையே காப்பாற்ற முயலுதலும், பின்னைய திரிபு வந்துவந்து மோதுதலும் காலப்போக்கில் நிலைபெறுவனதாமே நிலைபெறுதலும் மாறுவனதாமே மாறுதலும் அமையும். அதனால்தான் பவணந்தி முனிவர் 'பழையன கழிதலும்

புதியன புகுதலும்' என்றார். இப் போராட்டத்தில் கல்வியும் சுற்றறிந்தவர்களும் திருந்திய பழைய வடிவத்தின் பக்கம் நின்றலும் ஒரு பாதுகாப்பேயாகும். மொழி வழக்காற்றில் திரிபை நோக்கியே போகக் கூடியதுதான் - வீட்டில் குப்பை சேர்வதுபோல, உடம்பில் அழுக்கேறுவதுபோல. ஏனெனில் கல்லாதவரும் சோம்பல் மிக்கவருமே மிகுதியாக இருக்கும்போது நிலைமை இதுவாகத்தான் இருக்கும். திரிபைத் திருத்தவும் தடுக்கவும் முயல்வதே 'கல்வி'யின் கடமையாகும்.

எதிர்த்திசையில் முடுக்குவதே இயல்பான மாற்றம் தரும்

'குரு' அடிச்சொல்லிலிருந்து குருசில் வந்தது; பின்னுள்ள இகரத்தினால் பின்பு அது குரிசில் ஆனது. புறநானூற்றில் குருசில் என்றும் (16, 50, 68); குரிசில் என்றும் (14, 146) இரண்டு விதமாகவும் வருவதைப் பார்த்தால், சங்க காலத்திலேயே ஒரு போராட்டம் நடந்தது தெரியவரும். குரிசில் பிறகு ஏற்கப்பட்டது; முன்னது வழக்காற்றற்றது. இவ்வாறு காலத்தாழ்வு செய்வதில், எளிதில் ஏற்காதிருப்பதில் ஒரு நன்மையுள்ளது. தொடர்ச்சி அறுபடாமல் ஒரளவு காக்கப்படுகிறது.

எழுத்துத் தமிழ் - பொதுத் தமிழ்

இங்கே வற்புறுத்தப்படுவது பொதுத் தமிழ் - எல்லோர்க்கும் விளங்கும் இயற்சொல் தமிழ்! அதுதான் இன்று கட்டளைமொழி. இப் பொதுத் தமிழ் பெரிதும் முற்கூறிய செந்தமிழைச் சார்ந்ததாகும். எழுத்துத் தமிழ் என்பது பேச்சுத் தமிழினின்றும் வேறுபட்டு, எழுத்தில் - நூலில், இதழில், நாளேடுகளில், பொதுத் தொடர்புகளில் நிலவுவதாகும். கப்பலோட்டும் மாலுமியின் திசையறி சுருவி வடக்கு நோக்கியே இருப்பதுபோல, நம் எழுத்துத் தமிழும் பொதுமை நோக்கியே அமைய வேண்டும். ◆

தமிழ்மணி 4.5.1991

12. இன்னொரு 'கிரியோல்' மொழி அல்லவா இங்கே உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது!

தமிழர்களே, தமிழர்களே! தாய்மொழிக்கு உயிர்கொடுக்கும் தமிழர்களே! இங்கே இப்பொழுது இன்னொரு 'கிரியோல்மொழி' அல்லவா உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது? நீங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்? மொரிசியசில் பழங்குடியினர் தமது மொழியுடன் பிரெஞ்சு மொழியை அளவு கடந்து, கலந்து பேசுவதைக் 'கிரியோல்' என அழைப்பர். இங்கு 'தமிங்கிலம்' எனும் கிரியோல் உருவாகி வருவது பெருங்கேடு.

தொலைக்காட்சியிலும் எதிரொலி

சில வாரங்களுக்கு முன் சென்னைத் தொலைக்காட்சியில் 'எதிரொலி' கேட்டீர்களா? குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியொன்றில் வரம்பு கடந்து ஆங்கிலம் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்ததால், அதனை எல்லோரும் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை என்பதை ஒரு நேயர் குறிப்பிட்டு மடல் எழுதியிருந்தார். அதைப் படித்துவிட்டு, 'எல்லோருக்கும் விளங்கும்படியான பொதுமொழியில்தான் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் நடத்த வேண்டுமென்பது எங்கள் எண்ணம். இனி அவ்வாறு நிகழாமல் கவனித்துக்கொள்வோம்' எனத் தொலைக்காட்சியினர் விடை கூறினர்.

தொலைக்காட்சி மட்டுமா? திரைப்படம், வாரமாத இதழ்கள் எல்லாம் இதில் சளைக்கவில்லையே. ஏன் அப்படிப் போகிறது?

தமிழை விளங்கிக்கொள்ளவே ஆங்கிலம் படித்தாக வேண்டும்.

இனிமேல் தமிழில் ஒரு நாடகத்தைப் பார்த்து முழுவதும் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்றால், ஒரு நாவலை நன்றாகத் தடையின்றித் தொடர்ந்து படிக்க வேண்டுமென்றால், ஏன்? அன்றாடம் வீட்டில் படித்தவர்களின் உரையாடல்களை இன்றைய நடுத்தர வயதுள்ள பெண்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால்

ஆங்கிலம் நன்கு தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற நிலை உருவாகி வருகிறது. படிக்காத பாமரனும் ஆங்கிலம் தெரியாமல் தன்பிள்ளை, தமிழகத்தில் எதையும் விளங்கிக்கொள்ள முடியாது என்பதாலேதான், தனது சிறு கிராமத்திலும் நர்சரிப் பள்ளிக்கே தன் பிள்ளையை அனுப்புகிறான். வரவர என்ன நிலைமை ஏற்படப்போகிறது தெரியுமா? தமிழில் உள்ளவற்றை விளங்கிக்கொள்வதற்கே, நாம் நம் பிள்ளைகளை ஆங்கிலப் பள்ளிகட்கு அனுப்பியாக வேண்டும் என்ற கட்டாய நிலை வரப்போகிறது.

இலக்கியத்தில் ஆங்கிலம்

இன்றைய இலக்கியம் என்பது என்ன? சிலப்பதிகாரமும் கம்பராமாயணமும் மட்டுமே தமிழிலக்கியம் என்று கூறி, அதிலுள்ள சிறந்த பாடலடிகளை மேற்கோள் காட்டிக் கொண்டிருந்தால் போதுமா? இன்று எழுதப்படுவனவற்றுள் நிலைபெறுவன யாவும் இலக்கியங்களாகாமல் மறைந்துவிடும் என மனப்பால் குடிக்கலாமா? தமிழ் நாடகங்களின் தலைப்புகளே இன்று ஆங்கிலமயமாகி விட்டன. கதை இலக்கியங்களில் ஆங்கில உரையாடல்களே மிகுதி. சிறிது கூச்சப்பட்டுத் தமிழ் எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்ட காலம் போய், உரோமன் எழுத்துக்களிலேயே பக்கத்திற்குப் பக்கம் ஊடுருவி நிற்கின்றன.

இப் புதிய மணிப்பிரவாளம் எங்கிருந்து வந்தது?

இக்கால இலக்கியப் படைப்பாளிகளைக் குறை சொல்லலாம். ஆனாலும், நடைமுறையை நிதானமாக எண்ணிப் பார்க்க வேண்டாமா? இலக்கியப் படைப்பாளி என்பவன் உண்மையை நடந்தது நடந்தபடி காட்ட வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான். நடப்பியல் பாங்குடன் எழுதும்போதுதான் இலக்கியம் உயிருடையதாகிறது. இளங்கோவும், கம்பரும் இந் நடப்பியல் நெறியைத்தான் அழுத்தமாகப் பின்பற்றுகின்றனர். இலக்கியம் சமுதாயத்தை அவ்வாறே படம்பிடிக்கும் கண்ணாடி என்பர். இன்றைய கதை இலக்கியம் இன்று நடைமுறையிலுள்ள சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கும்போது, அதிலுள்ள மொழிக் குறைபாடுகளும் ஆங்கிலக் கலப்பும் இலக்கியத்தில் ஏறுகின்றன. “சிலர் அருகிய வழக்காயுள்ள ஆங்கிலக் கலப்பை, தம் படைப்பில்

பெருகிய வழக்காய்க் காட்டுகின்றனர். எங்கோ மூலையில் நடப்பதை முச்சந்திக்குக் கொணர்ந்து, விளம்பரம் செய்து விற்கின்றனர்''. இவ்வாறெல்லாம் குறைகூறலாமாயினும், அவர்கள் படைக்கும் சமுதாயத்தைத் திருத்தாமல் - அச் சமுதாயத்தைப் பார்த்து படைப்பவர்களை நோவது ஒருவகையில் தவறுதானே?

மேலும் இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கணம் வேறு வகையில், புதிய முறையில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். இன்றைய படைப்பாளிகள் தொடக்கப்பள்ளி தொட்டுப் படிக்கிற காலத்திலேயே, அவர்களுக்கு இலக்கணம் வேப்பங்காயாக அல்லாமல் விருப்பமிக்க நடைமுறையாகத் தரப்பட்டிருக்க வேண்டும். இலக்கிய இலக்கணம் சுற்று, சிறிதும் பிழையின்றி எழுத வேண்டியவர்களே தப்பும் தவறுமாய் எழுதும்போது, படைப்பாளிகளை நோவதில் பயன் என்ன?

அன்றாட வாழ்வில் அலைமோதும் ஆங்கிலம்

‘வண்டி கரெக்ட் டயத்துக்கு வந்துதா?’ என்றதான் வினவுகின்றனர். வேலைக்காரி, ‘நல்ல திக்காக் கரைக்கப் போதிய சாணி இல்லையே’ என வருத்தப்படுகிறாள்.

தவிர்க்க முடியாத நிலையில் ஆங்கிலம் கலப்பது வேறு. அறிவியலில், புதிய புதிய கருவிகளில், பொருள்களில் நாம் செயற்படும்போது கட்டாயமாக ஆங்கிலத்தைக் கலந்தாக வேண்டியுள்ளது : ‘டி.வி. இருக்கிறதா?’, ‘சாட்டலிட் மூலம் தொடர்புறுத்தப்படுகிறது’.

ஆனால் கவுரவத்திற்காக படித்தவர் என்பது பிறர்க்குத் தெரியவேண்டுமென்பதற்காக, பலரறிய ஆங்கிலம் கலந்தே பேசுவதென்பது ஓர் அடிப்பட்ட வழக்கமாகிவிட்டது. “நான் பே பண்ண பர்ஸ் எடுத்து போகல்லே. அவதான் டீ பார்ட்டிக்கு ஹோட்டல்லே பே பண்ணினா” என்பது ஒரு தமிழ் லேடியின் கான்வர்சேஷன். நாகரிகம், மரியாதை, உயர்வு எல்லாம் ஆங்கிலச் சொற்களில்தான் அப்படி அப்படியே மிளிர்கின்றன. ‘காபி’ கொண்டுவா என்றாலே ஒரு மாதிரிதான்; ‘காஃபி’ என உச்சரிப்பதிலே ஒரு பெருமிதம். தமிழன், எவனும் இப்போது உணவு

சாப்பிடுவதில்லையே. ஹோட்டலில் உட்கார்ந்ததும் 'வாட்டர்தான் கேட்கிறான்; மீல்ஸ்தான் சாப்பிடுகிறான் - ரைஸ் தான் போடச் சொல்கிறான் - வெஜிடபிள்ஸ் வைக்கும்படி கேட்கிறான்'. பிறகு ...சப்ளையரிடம் பில்லை வாங்கிக் கொண்டு கவுண்டருக்குப் போகிறான். சத்தியமாகச் சொல்கிறேன், தமிழரில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர்நிலை இதுதான். அவர்கள் உப்புப் போட்டுச் சோறு தின்றதெல்லாம் போய் நீண்டகாலமாகிவிட்டது. ஓர் ஆய்சில் போய் காரியம் சக்செஸ் ஆக வேண்டுமேல், இங்கிலிஷ் கலந்தாக வேண்டும். சிலர் So, So என்றும் But, But என்றும் இடைவெளியை அடிக்கடி நிரப்பிக் கொண்டே பேசுவதைக் கேட்கச் சிரிப்பாய் இருக்கும். கடைசியாகப் பார்க்கப் போனால், சில வேற்றுமையுருபுகளும் வினைச் சொற்களும் தான் தமிழாக இருக்கும்; 'திக்'வொயிட்டாக கலர் பெயிண்டை அடித்து பில்டிங்கை ஜோர்ப்படுத்திவிட்டார்கள்'.

நாம் காணும் பெயர்ப்பலகை முதல் முக்கியமான அறிவிப்பு, விளம்பரம் எல்லாம் ஆங்கிலத்திலிருப்பதால், அம்மொழியை அறிவதும் முடிந்தவரை கலந்து புழங்குவதும் வாழ்க்கை முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாதனவாகின்றன. எனவே படைப்பாளிகளைக் குறைகூறுமுன், அடிமுதல் முடி வரை இப்படி ஆங்கிலமயமாக மாறிவரும் சமுதாய மாற்றத்தைத்தான் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். நமது பள்ளிகளே நம் தாய் மொழியை மறக்கடிக்கும் அழிவுக் கூடங்களாக உள்ளன.

அரைகுறை ஆங்கிலக் கல்வியால் வருவதே ஆபத்து

நிறைந்த ஆங்கிலப் புலமையுடையவர்கள் ஆங்கிலத்தை ஆங்கிலமாகவும் தமிழைத் தமிழாகவும் பேசுகிறார்கள். அரைகுறையாக அமையும்போதுதான் ஆடம்பரமும் போலிக் கவுரவமும் தேட வேண்டியவர்களாகின்றனர். இன்று நாடெங்கும் விதிக்கு விதி பல்கிப் பெருகிவரும் ஆங்கில நர்சரிப் பள்ளிகளில், விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒருசில போக பிற பள்ளிகள் யாவும் அரைகுறை ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களை மட்டுமே வைத்து, போலியாக வியாபார நோக்கில் நடத்தப்படுகின்றன. இதனால், தமிழ்க் குழந்தைகள் ஆங்கிலத்திலும் முழுப் புலமை பெறமாட்டாமல், தமிழிலும் இரண்டு சொல் பிழையின்றி எழுதத்

தெரியாமல் தடுமாறும் நிலையே வளர்ந்து வருகிறது. தமிழ் மொழியில் ஆங்கிலத்தைக் கலக்கும் இன்றைய நிலை எவ்வளவோ தாவினையென்று எண்ணும்படியான நிலை, அடுத்த பரம்பரையில் வரப்போகிறது. அப்போதைய படைப்பிலக்கியம் எப்படி இருக்குமென்று நினைக்கவே அச்சமாயிருக்கிறது.

உங்கள் பேரப் பையனே, “ஐயா நான் பர்ஸ்ட், அப்பா செகண்ட், நீங்க தர்ட், அம்மா ஃபோர்த்” என்று எண்ணுகிறான். உங்கள் மகன், “உருப்படியான தமிழ்வழிப் பள்ளி ஒன்றை இம் மா மதுரையில் - சங்கம் வளர்த்த மதுரையில் காட்டுங்கள். அப்படியொரு மழலையர் பள்ளி இருந்தால் உங்கள் பேரனை அங்கே அனுப்புகிறேன்” என்று கூறுகிறான். தமிழ்ப் பற்றுக்காக உயிரைக் கொடுக்கும் மக்களிடையே பிறந்த நீங்கள் ‘திருதிரு’ வென்று விழிக்கிறீர்கள். அதாவது ‘திருதிரு’வென்று தமிழில் விழிக்கிறீர்கள். அது போதாதா!

இன்னொரு கிரியோல் மொழி உருவாகிறது!

தமிழ்வழிக் கல்வியைத் தொடக்கப்பள்ளி முதல் பல்கலைக் கழகம் வரை இப்பொழுதே சீர்ப்படுத்தாவிட்டால், இங்கு ஆங்கிலம் சரிக்குச் சரி கலந்த ஒரு கிரியோல் மொழி உருவாகிவிடும். மேற்கு ஆப்பிரிக்கா, மொரிசியசு, ரியூனியன் பகுதிகளிலெல்லாம் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு மொழி ஊடுருவித் தாய்மொழியுடன் கலந்து புதிய மொழியாகிவிட்டன. அங்கு வழங்கிய தாய்மொழிகள் பண்படாத நிலையிலிருந்ததால், எளிதில் ‘கிரியோல்’ மொழி (கலப்பு மொழி) ஆகி விட்டன. இங்கு பண்படாத மக்களின் பழக்கவழக்கத்தினால் ஒரு புதிய கிரியோல் மொழியாகக் கொண்டிருப்பதையே யூகிக்க முடிகிறது. “ஆவது அறிவதே அறிவுடைமை அல்லவா?” ♦

தமிழ்மணி 26.1.1991

13. வட்டார வழக்கு

வட்டார வழக்குகள், அனைவரையும் ஒருங்கிணைக்கும் மிகப்பெரிய மக்கள் தொடர்புக் கருவிகள் பல வந்த பிறகும், காணப்படுதல் அவை தவிர்க்க இயலாதவை என்பதையே உணர்த்துகின்றன. மேலும் தமிழில் வட்டார வழக்குச் சொற்கள், இன்றளவும் போதிய அளவு தொகுக்கப்படாமல் இருக்கின்றன. அவற்றுள் சில பழந்தமிழ்ச் சொற்களாய் இன்றும் வழக்கில் காணப்படுவனவாயிருக்கும். 'சூறாவளி'யில் 'வளி'யும் 'திங்கள் கிழமை'யில் திங்களும் முன்பு பெருவழக்காயிருந்தவை. 'திங்களைப் போற்றதும்' என்று சிலப்பதிகாரத்தைத் தொடங்கும்போது, அதை ஓர் அருஞ்சொல் என்றுதானே கருதுகிறோம். சில சொற்கள் ஏட்டில் ஏறாதவையாய், ஆனால் மிக்க சிறப்புடையவையாய்க் காணப்படும். காரியத்தில் 'கருக்கடை' வேண்டும் என்பார்கள். 'கருக்கடை' என்றால், உன்னிப்பாய்க் கருதிச் செய்வதைக் குறிக்கும். கண்ணின் கருக்கடை, காரியமாற்றும் திறனைப் படம் பிடித்துக்காட்டுகிறது. 'பூ எடுத்தல்' பொருந்திய வினைச் சொல்லாகும். பூவைப் 'பறிக்க' வேண்டாம்; அது மிக மென்மையானது என்பதை இதனால் உணரலாம். பல சொற்கள் நாம் பயன்படுத்துவதினின்றும் வேறாகப் பிறிதொரு பொருளை உணர்த்துவதும் உண்டு. 'நெருக்கம்' என்ற சொல், பழக்கத்தைச் சுட்டும். 'நமக்கும் அவருக்கும் இப்போது நெருக்கமில்லை' என்பார்கள். மேலும் மரபுச் சொற்கள், இணைத் தொடர்புகள் என இவ்வாறு சொல்வனம் மக்கள் பேச்சு வழக்கில் குவிந்து கிடக்கிறது.

கொச்சை வடிவங்கள், ஒலித்திரிபுபட்டவை, பிழை பட்டவை - தனியே தொகுக்கப்பட்டு ஆராயப்பட வேண்டும். பலர் வட்டார வழக்கு, பேச்சுவழக்கு, உலக வழக்காறு என்றவுடன் மக்கள் அறியாமையாலும் அவசரத்தாலும் முயற்சிச் சுருக்கத்தாலும் செய்யும் திரிபு வடிவங்களையே நினைக்கின்றனர். அவற்றையே தொகுத்து, ஆராய்ந்து நூல்கள், கட்டுரைகள் எழுதுகின்றனர். அது

தனி ஓர் ஆராய்ச்சி என்பது உண்மையே. ஆயினும் அவற்றுக்கு அப்பால், வட்டார வழக்குகளில் காணப்படும் சொல்வளம், தொடர்வளம் இரண்டையும் தொகுத்தால் இன்று எட்டு வழக்கில் காணப்படுவதற்கு நிகரானதும் கூடுதலானதுமான தமிழ்வளம் மறைந்துகிடப்பது புலப்படும். இது ஒருவகையில் 'தொல்பொருளாய்வு' போல, தோண்டித்துருவியும் தேடி அலைந்தும் சேகரிக்க வேண்டிய பணியாகும். நம்நாட்டில் வண்ணார், தச்சர், பொற்கொல்லர், நெசவு செய்வோர் என இவ்வாறும் வேளாண்மையிலும் பயன்படுத்தப்படும் 'தொழிற்கலைச் சொற்கள்' பல நூறாயிரம் உள்ளன. ஒருமுறை, மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தில், எம்.பில். ஆய்வாளர் வண்ணார் பயன்படுத்தும் தொண்ணூறு தொழிற்கலைச் சொற்களைத் தொகுத்துக் கொண்டுவந்தார். இதுபோலவே 'உறவுச் சொற்கள்' 'ஒட்டுச் சொற்கள்' என எத்தனையோ தொகுதிகளுக்கு இடமுள்ளது. இசை, கலை, சிற்பம் பற்றியும் பிறதொழில் பற்றியும் அவ்வவ்வினைஞர் - தொழில் வல்லார் வாய் மொழியாகப் பயன்படுத்தும் கவின்கலை மற்றும் தொழிற்கலைச் சொற்கள், கருவிப் பெயர்கள், பட்டறிவு மொழிகள் பல நூறாயிரம் உள. இவை தொகுக்கப்பட வேண்டும். இலங்கைத் தமிழர்கள் பயன்படுத்தும் பகடி, முஸ்பாத்தி, கதைத்தல் வார்த்தைகள் யாவும் உண்மையில் தமிழ்ச் சொற்கள்தானா? கதைத்தல் - உரையாடுதல், பகடி - கேலி பேசுதல், பரிகாசம் செய்தல். இவை இரண்டும் வட்டார வழக்குகள்தான். பகடி ஒருவகைக் கூத்து என்கிறது சிலப்பதிகார உரை. வேடமிட்டு நடிப்பது, ஒருவரைப்போல் செய்துகாட்டிக் கேலி செய்வது என உலக வழக்கில் இதன் பொருள் வளர்ச்சி பலவாகும். முஸ்பாத்தி என்பது மகிழ்ச்சி என்ற பொருளில் ஆளப்படுதல், கொச்சை வழக்காகும். 'பகடி' என்பதைப் 'பகுடி' என எழுதுவது, அச்சொல்லை உச்சரிக்கத் தெரியாமல் செய்யும் பிழையாகும். பகடி என்பதே வட்டாரச் சொல். பகுடி ஒலித்திரிபுற்ற பேச்சு வடிவம். இவை தனித்தனியே சிந்திக்கப்பட வேண்டும். ஆங்கிலத்திலும் நிலைபேறுடைய தரமான பேச்சு வழக்கிற்கே முக்கியத்துவம் தருகின்றனர். ◆

தமிழ்மணி 31.8.1991

14. தமிழா தமிழா ஒன்றுபடு! தமிழால் தமிழால் ஒன்றுபடு!

மேற்கண்ட வாசகம் அண்மையில் மதுரை நகரத் தெருக்களில் எல்லாம் காணப்பட்டது. இவ்வாறு உலகத்தமிழர்களை ஒன்றுபட அழைக்கின்றனர். தமிழால் ஒன்றுபடுவது எப்படி? சாதியால், சமயத்தால், இடத்தால் பிரித்து நிற்கும் தமிழன், தான் பேசும் மொழியால் மட்டுமே ஒன்றுபட முடியும் என்று நினைக்கிறார்கள்.

இந்த நினைப்பு எவ்வாறு எழுந்தது? தமிழ் எவ்வாறு தமிழர்களை ஒன்றுபடுத்த முடியும்? சிங்கப்பூர்த் தமிழ் வேறாகவும் சென்னைத் தமிழ் வேறாகவும் இருந்தால் ஒன்றுபடுத்த இயலுமா? மொரீசியசு தமிழன் பிரெஞ்சு உச்சரிப்பால் தமிழைச் சிறிது மாற்றி உச்சரித்துப் பேசினாலும் மதுரைத் தமிழனால் அதை விளங்கிக் கொண்டுவிட முடிகின்றது. தென்னாப்பிரிக்கத் தமிழன் இலங்கைத் தமிழனுடன் பெரும் இடர்ப்பாடு எதுவுமின்றித் தமிழில் உரையாட முடிகிறது.

தமிழகத்திலேயே கொங்கு, நாகர்கோயில், நெல்லை, சென்னை, செட்டிநாடு என நன்கு இனம் பிரிந்த கிளை வழக்குகள் காணப்பட்டனும், ஒருவரை ஒருவர் பேச்சில் விளங்கிக் கொள்வதில் சங்கடம் எதுவுமில்லை.

ஜெயகாந்தனின் எழுத்து பட்டப்படிப்புப் படித்த சுப்பிரமணியனுக்கு மட்டுமன்றிச் சுப்பனுக்கும் விளங்கவே செய்கிறது. ஆர். சண்முகசுந்தரத்தின் கொங்குத் தமிழையும் ஆ.மாதவனின் நாகர்கோயில் தமிழையும் மதுரைத் தமிழனால் ஓரளவு விளங்கிப் படிக்க முடிகிறது. மலைவாழ் மக்களுடனும் உப்பளக்காரர்களுடனும் கலந்து பழகி, அவரவர் நடையில் சிலரால் புதினம் படைக்க முடிகிறது. அதைப் படைக்கும் சென்னைவாசியான அவரையும் அதைப் படித்து விளங்கிக் கொள்ளும்

திருநெல்வேலிக்காரரையும் அந் நாவல்களையும் இணைத்து, ஒன்றுபடுத்துவது எது? 'தமிழ்'தானே?

சிலப்பதிகாரமும் கம்பராமாயணமும் காந்திமகான் கதையும்

இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரம் கம்பருக்கு விளங்கியிருக்கிறது. நாட்டுப்புற வடிவத்தில் காந்திமகான் கதையை வடித்த கொத்தமங்கலம் சுப்புவுக்கு, முற்கூறிய இரு நூல்களும் விளங்கியுள்ளன. நாம் மேற்கட்டிய மூன்று நூல்களையும் விளங்கிக் கொள்வதில் தரநிலை வேறுபாடுகளிருந்தாலும், இவை மூன்றும் பலருக்கும் விளங்கவே செய்கின்றன. காரணம் இவை அனைத்திலும் ஒரு பொதுத் தமிழ் ஊடுருவி நிற்பதுதான்!

சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள ஐயாயிரத்து ஓர் அடிகளில், இற்றைத் தமிழனுக்கு விளங்காத தொடர்களும், சொற்களும் உள்ளன என்பது உண்மையே. ஆயினும் செம்பாதிக்குமேல், ஓரளவேனும் - ஒட்டுமொத்தமாகவேனும் - ஒன்றிரண்டு சொற்கள், தொடர்களாகவேனும் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியவையாக இருப்பதால் இன்னும் அது நெஞ்சை அள்ளாமல் போய்விடவில்லை.

பெரியவனை மாயவனை பேருலகம் எல்லாம்

விரிகமல உந்தியுடை விண்ணவனை; கண்ணும்

திருவடியும் கையும் திருவாயும் செய்ய

சுரியவனைக் காணாத கண்ணென கண்ணே?

கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தம் கண் என்ன கண்ணே?

எங்கள் வீட்டு ஆச்சியும் இதை முதலில் தட்டுத்தடுமாறிப் படித்தாலும், ஈடுபாடு ஏற்பட்டவுடன் விரைந்தும் படிக்கிறாள்! அதுவும் முறைபிறழாமல், ஓர் எழுத்துப் பிழை கூட இல்லாமல், அச்சப் பிச்சாமல் 'எஸ்.ராஜம்' அன்னைத் தமிழின் அருந்தமிழ்ச் செல்வங்களைப் பதிப்பித்த பிறகு, சங்க இலக்கியமும் சிலப்பதிகாரமும் பிறவும் எளிமையாய் விளங்குவனவே என்ற உண்மை விளங்கியது. சந்தி பிரித்துப் பதிப்பது கூடாதென்றவர்களும், அதன் பயன்பாடு தெரிந்தபின் அவ்வாறு சில பதிப்புகள் வருவதன் தேவையை உணரத் தலைப்பட்டனர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் திருவாசகத்தை இவ்வாறு சந்தி பிரிக்காமலும் அடுத்துச் சந்தி பிரித்தும் ஒவ்வொரு பாடலையும் பதிப்பித்து வெளியிட்டது.

கம்பராமாயணம் முழுவதும் அவ்வாறு பதிப்புப் பெற்றது. 'மரே' பதிப்புச் சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் குன்றக்குரவைப் பகுதி இது :

“மலைவேங்கை நறுநிழலின்,
வள்ளி போல் வீர்!
மனம் நடுங்க முலை இழந்து
வந்து நின்றீர்; யாவிரோ?” என
முனியாதே —

‘மணமதுரையோடு அரசு கேடுற
வல்வினை வந்து உருத்தகாலை,
கணவனை அங்கு இழந்துபோந்த
கடுவினையேன் யான்’, என்றாள்.

நிறுத்தக் குறியிட்டு, பிரித்துப் பதிப்பித்த இதுபோன்ற பகுதிகளை விளங்கவே இல்லையென்பார் - இது பழந்தமிழ், பழகாத தமிழ் என்பார் - உண்டோ? எண்ணிப் பாருங்கள்.

சங்க இலக்கியத்தில் கடுஞ்சொல், செறிவுமிக்க தொடர், முன்னைய மொழிநடை என்பனவற்றால் பெரிதும் விளங்காத பகுதிகள் உள்ளன; சற்றே விளங்கிச் சிறிது விளங்காது நிற்பனவும் உள்ளன; எளிதில் இன்றும் விளங்குவனவும் காணப்படுகின்றன. குறுந்தொகையில் சில பகுதிகளைப் படித்துப் பாருங்கள்.

அரியலம் புகவின் அம்தோட்டு வேட்டை
நிரைய ஒள்வாள் இளையர் பெருமகன் (258)

பெருந்தண் வாடையும் வாரார்;
இஃதோ - தொழி! - நம் காதலர் வரவே? (160)

பாடுக பாட்டே;
இன்னும், பாடுக, பாட்டே - அவர்
நல்நெடுங்குன்றம் பாடிய 'பாட்டே'. (23)

‘மரே’ பதிப்பிலுள்ளபடி காணப்படும் இவற்றை, இன்று விளங்கிக் கொள்வதில் பல நிலைகள் உள்ளன என்பது உண்மையே. எனினும் இவை ஒன்றினொன்று, மிகவும் விலகி விடவில்லை.

எவ்வாறாயினும் பழந்தமிழ் இன்றைய தமிழனுக்கும், ஒரு வட்டாரத் தமிழ் பிறிதொரு வட்டாரத்தவனுக்கும், ஒரு சமூகத்தமிழ்

பிற சமூகத்தவனுக்கும் ஒரு நாட்டுத் தமிழ் மற்றொரு நாட்டுத் தமிழனுக்கும் விளங்குகிற காலம் வரைதான் “தமிழா ஒன்றுபடு; தமிழால் ஒன்றுபடு” என்று பாட முடியும்.

ஒரு மொழி சிறந்த தகவல் தொடர்புச் சாதனமாகப் பயன்பட அதன் பொதுத்தன்மையே அடிப்படையாகும். இப் பொதுத் தன்மையையே ஆங்கில மொழி பேணி வந்துள்ளது. இன்று உலகளாவிய நிலையில் வழங்கும் ஆங்கிலம் நமக்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாகும். இதனால் மொழிக்கு நன்மை என்பதைவிட, அம் மொழியைப் பேசுவவனுக்குத்தான் நன்மை. ஒரு மொழியின் பொதுத் தன்மையைப் பேணுவதை - பேணுமாறு வலியுறுத்துவதை மொழிப்பற்று, மொழி ஆர்வம், மொழி வெறி என்று கருதுதல் தவறு. அது தமிழனுக்கு நல்லது - உலகளாவிய நிலையிலும் அவனை ஒன்றுபடுத்தும் என்பதால்! எனவே இது மனித நேயம் பற்றியதே என்பதை முதலில் மனத்தில் பதிவித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

சமஸ்கிருதம், தமிழ், பிராகிருதம், பாலி என எம் மொழியாயினும் அவ்வம் மொழிகள் தோன்றி வளரும் பொழுதே சில கோட்பாடுகளுடன்தான் பிறக்கின்றன. இலக்கியம் தோன்றும்போதே, அது பற்றிய கோட்பாடும் உடன் தோன்றுகிறது. அக் கோட்பாடு மீக நீண்டகாலம் கழித்து வரையறுக்கப்படுகிறது. அதனால், வரையறைப்படுத்துமுன் அக் கோட்பாடே இல்லை என வாதிக்கக் கூடாது. இந்திய மொழியறிஞர்கட்கு - தமிழ் அறிஞர்கட்கு முன்பு தமக்கெனப் பல அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் இருந்துள்ளன. அவை நாட்டு மருந்து - சித்த மருத்துவம் போல் ‘அறிவியல்’ நெறிமுறைப்படுத்தாமலிருக்கலாம்.

ஆனால் இன்று அவற்றை வடிவப்படுத்த நமக்கு வாய்ப்பிருக்கிறது. முதலில் நமக்கென மொழிக் கொள்கைகள் உண்டு என ஏற்றுக்கொண்டு, மேலைப் படிப்பறிவால் அவற்றை வடிவப்படுத்தி, பிறகு அவ் வழிகளில் நம் மொழிகளை அணுக வேண்டும்.

பேச்சுமொழிதான் மொழி; பிழையான வழக்குகளே வழக்காறு என மேலைநாட்டவர் சிலர்தம் கருத்து வழி விவாதிக்கும்போது அதை நன்கு இருபக்கமும் சார்ந்து விவாதித்து

உண்மை காண வேண்டும். பேச்சுத் தமிழ் பெருஞ்செல்வம் என்பதில் தடை இல்லை. சோம்பேறித்தனத்தால், அறியாமையால், பிறழ் உணர்ந்ததால் சிதைத்தும் குறைத்தும் விரைந்து பேசி விடுகிறோம். அவ்வாறு 'பேசுவது போலவே எழுதவேண்டும்' என்பதிலேதான் இப்போது விவாதிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதை விடுத்து இனிநாம் பொதுத் தமிழில் பேசுவோம்; செம்மொழி / கட்டளைத் தமிழில் எழுதுவோமோக! ◆

தமிழ்மணி 20.4.1991

வினாத்தாள் படிமம்

ஒவ்வொரு வினாவிற்கும் பத்துவரியளவிலான, ஒவ்வொரு பத்தியில் விடை தருக.

1. தமிழன் உலகனைத்தும் பரவி வாழ்ந்தாலும், அவனை ஒன்றுபடுத்த வல்லது எது? எந்த மொழி நடை?
2. தொழிற் கலைச் சொற்கள், கவின் கலைச் சொற்கள் என்றால், அவை யாவை?
3. 'கிரியோல் மொழி' என்பது என்ன? 'தமிழ்கிலம்' என்று எதைக் குறிக்கிறார்கள்?
4. பொதுத்தமிழைக் காக்க வேண்டும். ஏன்?
5. மக்கள் தகவல் தொடர்புக் கருவிகள் யாவை? அவை மொழியை எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும்?
6. தொல்காப்பியர் 'திசைச்சொல்' என்றது எதனை?
7. மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு, குடகு, கொங்கணி மொழிகளில் தமிழ்ச்சொற்கள் இருப்பதை, நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? அது எதற்குப் பயன்படும்?
8. கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆங்கில மொழி, இங்கிலாந்தில் எந்த நிலையில் இருந்தது? பிறகு எவ்வாறு மாறியது?
9. ஆங்கிலம் ஒரு தலைமை வழக்கைச் சார்ந்தே நிலைத்தது. தமிழும் அவ்வாறே நிலைத்தது. எவ்வாறு?

10. பேராசிரியர் கு. பரமசிவம் கூறுவதென்ன?
11. பாரதியார் மொழி வழக்கில் காட்டிய வழி யாது?
12. தொல்காப்பியர் எவ் வழக்கிற்கு முதன்மை தந்தார்? ஏன்? எந்த அளவு?
13. போராட்டமே உயிர் வாழ்க்கை - மொழியில் நடக்கும் போராட்டம் எது?
14. செந்தமிழ் நிலம் - சேர்ந்த பன்னிரு நிலப்பகுதிகள் யாவை?
15. 'இயற்சொல்' - என்பது என்ன?
16. தமிழ்ப்புலவர்களின் பொறுப்பு யாது? மொழிப் பணியில் அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?
17. தமிழ்மொழிக் காவலர்கள் - என்று எவற்றைக் குறிப்பிடுகிறோம்?
18. பிறமொழிச் சொற்கள், உருபேற்கும் போது தமிழ் வடிவமாகின்றன. மூன்று சான்று தருக.
19. ஜய், பாரத், ரஸ, பீம், ராம் - இவற்றின் தமிழ் வடிவங்கள் யாவை?
20. 'க' - ஒலி மாறும் சொற்களைக் காட்டுக
21. தமிழில் 'ஒரு மரபுப் பிரச்சினை' என்று, அறிஞர் ஐராவதம் மகாதேவன் எதைக் குறிப்பிடுகிறார்? மூன்று உதாரணம் மட்டும் தருக.
22. சுப்பிர மணியன் - இப் பெயரை எவ்வாறெல்லாம் சிதைக்கக் கூடாது?

23. அம்மன் பெயரொன்று எவ்வாறு சிதைத்து வழங்கப் படுகிறது? திருத்தமான பெயர் யாது?
24. பேரன், பெயரன் - பொருள் யாது?
25. நகரத்தார் பெயரிடும் முறை யாது?
26. இன்று தமிழர் பெயர்கள் போகும் நிலை யாது? இது நீடித்தால் என்ன ஆகும்?
27. வாய்மொழி இலக்கிய வடிவத்தை, வரிவடிவமாகவும் எழுதிக் காட்டப்படுதல் நல்லது. ஒரே ஒரு உதாரணம் தருக.
28. சிற்பியின், 'தெற்கு வளவுப் பாட்டையா' பேச்சின் சிறப்பு யாது? பொதுச்சொல் வழக்கை ஏற்பதில் பாரதி, சிற்பி - இருவரையும் ஒப்பிடுக.
29. பாரதியார் ஆகுது, போகுது, ஆச்சு, போச்சு என்று பாடியது தவறாகுமா? ஏன்?
30. ஆங்கிலப் புதிய இலக்கண நூல், எந்த மொழி வழக்கிற்கு இலக்கணம் கூறுகிறது?
31. மிசியோனாரிகள் - இச்சொல் பற்றிய வரலாறு யாது?
32. ஆங்கிலமும் பேசுவது போலவே எழுதுவதில்லை, விளக்குக.
33. கம்பர் தமிழ் வழக்கை எவ்வாறு போற்றினார்?
34. வடநாட்டு அரசியல் கட்சிப் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு, அவற்றின் தமிழாக்கத்தை வரைக.

35. பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் ஆள, தொல் காப்பியர் சுட்டும் நெறிமுறை என்ன?
36. முன்பு 'தமிழாக்கச் சொற்கள்' பல வழங்கியமைக்கு 5 எடுத்துக் காட்டுக்கள் தருக.
37. பள்ளிக்குள் நுழையும் பச்சிளங்குழந்தையின் நெஞ்சில் நச்சுவிதை ஊன்றப்படுகிறது. அது எது?
38. மெட்ரிக்குப் பள்ளிகளில் இருமொழிக் கொள்கை உண்டா?
39. கன்னட மொழி - பற்றி ஒரு நீதிபதியே என்ன கூறுகிறார்?
40. மக்கள் தமிழை ஏற்கவில்லை; நாங்கள் என்ன செய்வோம் என்று அரசியலார் கூறுவது பொருந்துமா?
41. ஆங்கில வழி கற்பது - ஆங்கிலத்தை ஒரு மொழிப் பாடமாகவே கற்பது - இவற்றின் பயன் என்ன?
42. திராவிட இயக்க ஆட்சியில், இராஜாஜியின் கனவே நிறைவேறியது. எவ்வாறு?
43. உலகெலாம் இந்தியநாடு - இந்திமொழிநாடு என்ற தோற்றம் எவ்வாறு உருவாக்கப்படுகிறது?
44. இன்று ஆயுள் காப்பீட்டுத் துறையில் (LIC) எவ்வாறு இந்தி நுழைக்கப் படுகிறது?
45. பேச்சுமொழி வேறு; வட்டார வழக்கு வேறு; விளக்குக.
46. பொதுப் பேச்சு வழக்கைக் கைவிட்டால், மொழி சிறிது நாளில் விளங்காமற் போய்விடும். ஒரு சான்று தருக.

47. மாணவர்களுக்குப் பாலபாடமாக - இலக்கணத்தில் எதைக் கற்பிக்க வேண்டும்?
48. செம்மொழி (Standard Language) என்பது என்ன?
49. தமிழ்மொழி வழக்குகளில் 'சமனிலை' பேணுவது, ஒரு கயிறு இழுப்புப் போட்டியே, ஏன்?
50. தமிழ் 'என்று முள தென்தமிழாய்' இளமையோடிருக்க, அடிப்படை யாது?

